VIII. évfolyam, 30. szám

1952. július 23

Ludas Matyi

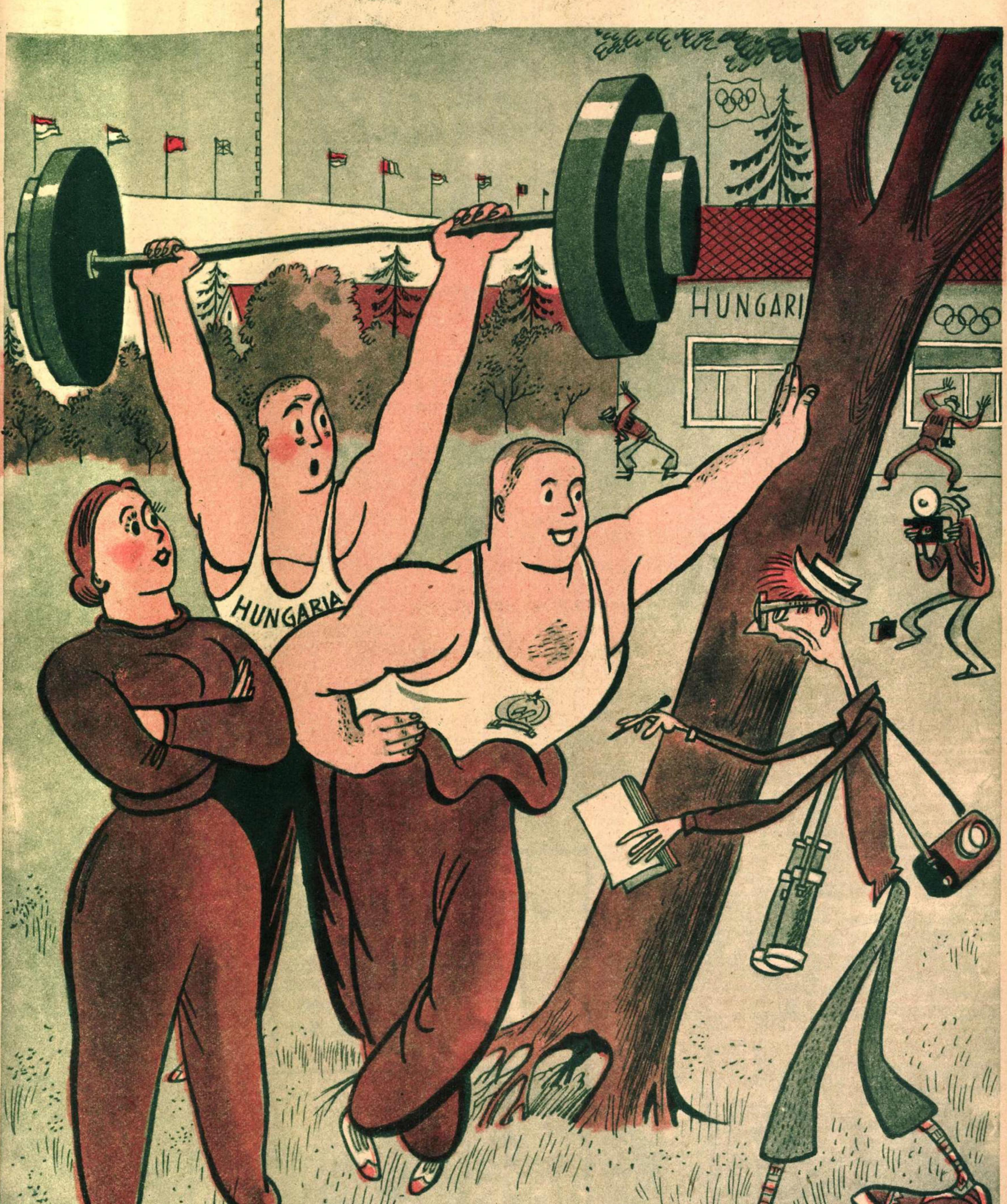
HUNGARI
HUNGARIA

HELSINKIBEN

amerikai újságíró: ÉS MONDJÁK CSAK... IGAZ, HOGY MAGUKAT OTTHON MAGYARORSZÁGON KOPLALTATJÁK?

70 fillér

Riadalom a Scotland Yardon

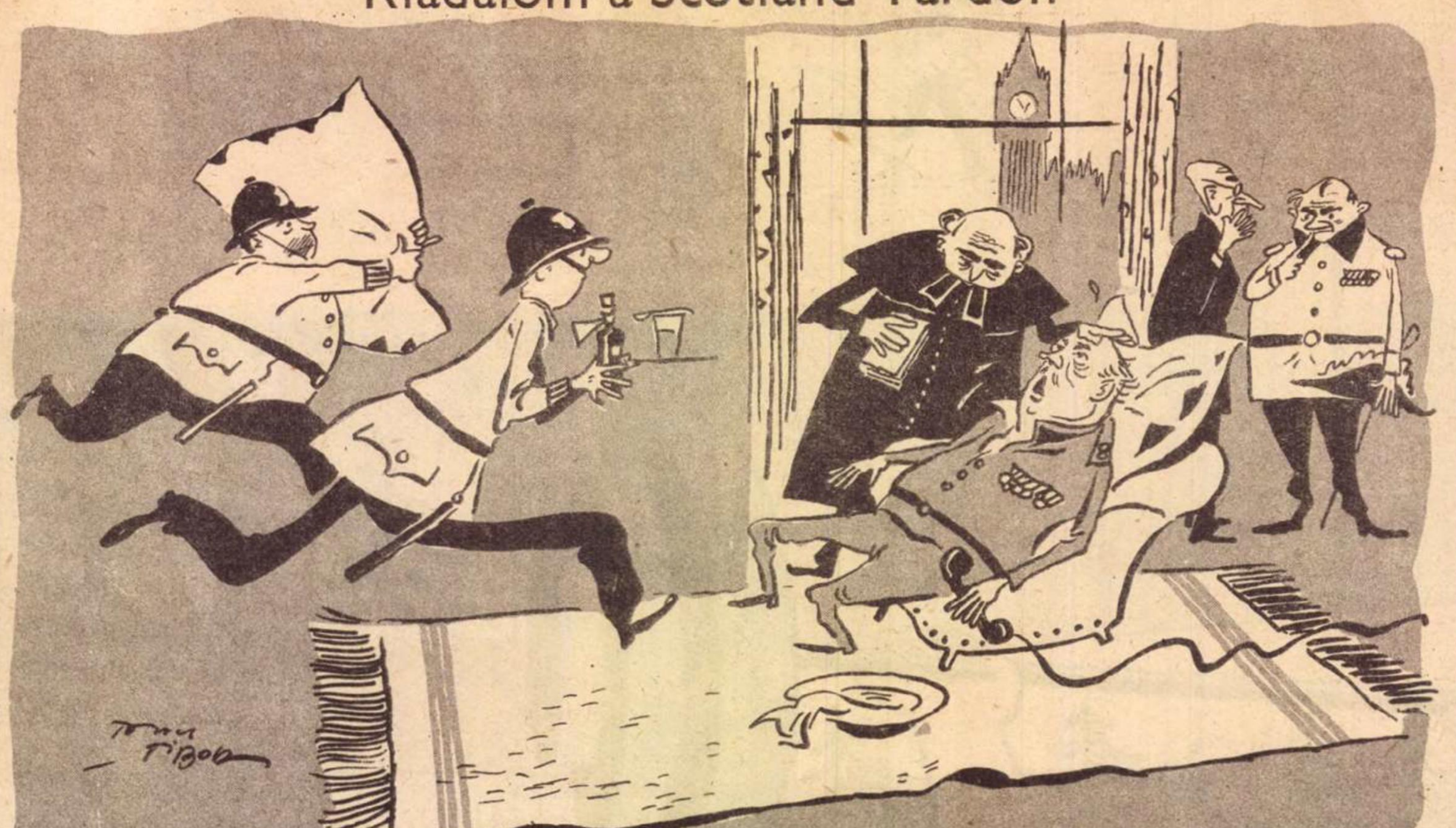

— Ugyan, ugyan rendőrfőnök barátom, nyugodjék meg! Lehet, hogy valaki rossz telefonviccet csinált magával és Ridgway nem is akar újra Londonba jönni...

Különleges Méretű Nadrág

Előljáróban meg kell említenem, hogy se nem kövér, se nem sovány, javakorabeli férfi vagyok, magasságom 180 centiméter, súlyom nyolcvanhárom kiló. Mindezt azért bocsátottam előre, mert szorosan hozzátartozik az itt elmondandó egyszerű történethez.

Ugyanis nyári vászonnadrágot óhajtottam vásárolni. Mi sem könnyebb ennél. A kirakatok telve vannak az efféle holmival. Fehér, sárga, kék, barna, szürke nadrágok pompáznak üvegtáblák mögött, a háttérben hatalmas feliratok: „Vásároljon készruhát!“ Örömmel akartam eleget tenni a szíves felhívásnak és kész voltam kész-nadrágot vásárolni. E célból be is mentem az egyik Állami Áruházba. Mintha csak titkos sejtelem irányította volna lépteimet, minden kérdezősködés nélkül megtaláltam a nadrágosztályt. Előadtam kívánságomat; az eladó, egy komoly, higgadt elvtárs, alaposan szemügyre vett, majd hűvösen és kimérten kijelentette:

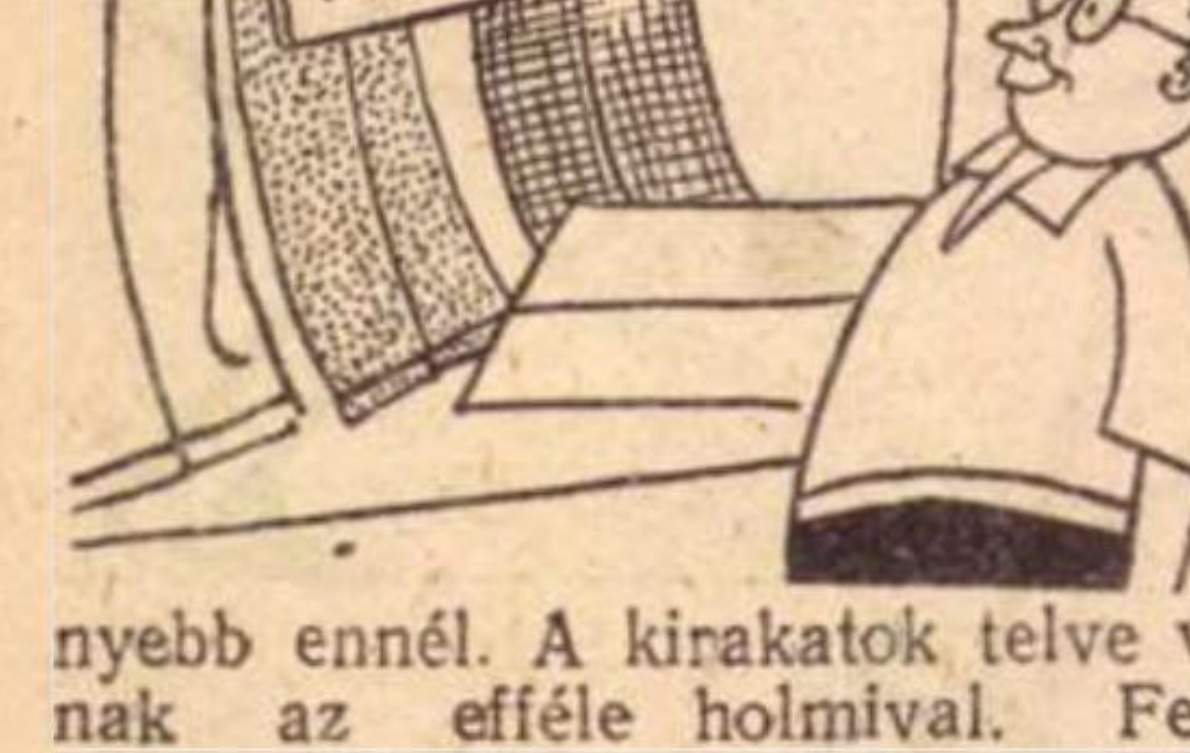
Vásároljon készruhát!

— Az ön számára nincs nadrágunk!

Bevallom, roppant kínosan érintett a visszautasítás. Elpirultam, zavartan hebegtem néhány bocsánatkérő szót; mikor kifordultam az ajtón, riadtan kutattam emlékezetemben, hátha elkövettem valamit, ami miatt jogosan ért a visszautasítás. Egyéb nem jutott hirtelenében eszembe, minthogy gyermekkorombam annyira rongáltam nadrágaimat, hogy anyám nem győzött rám foltozni. Talán ezért nézett rám oly rosszallóan és vádolón az elvtárs.

A következő áruházban hasonló kellemetlen meglepetés ért. Ezúttal — s ez annál rosszabbul esett — egy csinos női eladó részesített visszautasításban. Tetőtől-talpig végigmért.

— Az ön számára nincs nadrágunk — mondotta s mintha gúnyos, megvető mosolyt láttam volna lebegni ajkán... Makogtam valamit és kiszédültem az üzletből. Balsejtelmektől eltelve nyitottam be a következőbe, ahol egy Latabár-termetű, mosolygós fiatalember váratlan szívélyességgel fogadott. Nadrágvásárlásra vonatkozó kívánságomra azonban ő is elhárító mozdulatot tett. Elkomorodott, végtelen részvéttel nézett riadt arcomba és kíméletesen, szinte suttogva küldötte felém a már kétszer hallott, végzetes szavakat:

— Sajnálom, de az ön számára...

Ekkor már nem bírtam tovább és kitört belőlem a megsebzett önérzet:

— Dehát miért nincs az én számomra nadrág? Mit vétettem én? Kérem, én készpénzzel... s a tárcám után nyulkáltam. De az eladó ugyanazzal a részvevő arckifejezéssel, gyengéden s tapintatosan már az ajtó felé tolt, s miközben mély sajnálkozással nézett rám, ezt tanácsolta:

— Tessék talán a Különleges Méretek Áruházába fáradni... Előzékenyen megadta a címet és én elszántan megindultam. Nagy üzlethelyiség a Rákóczi-úton, roppant polcokkal, mennyezetig érő tömött szekrényekkel — ez a Különleges Méretek Áruháza. Óriási termetű férfiak hóna alatt jutottam a pultig. Szerényen érdeklődtem nadrág után.

— Mi keresnivalója van önnek itt? — szólt rám szigorúan egy araszos vállú nehézsúlyú birkózó.

— Kérem, én csak nadr... dadogtam, de két fenyegető női kebel — szintén különleges méretű — szinte belémfojtotta a szót. Már-már azt hittem, ide is hiába léptem be, mikor az eladó végre megszánt és felémlökött egy barna vászonnadrágot. Bementem a próbafülkébe, felhúztam. A nadrág — mintha csak rámszabták volna — éppen a hónaljamig ért. Másikat kértem, az meg derékban oly bő volt, hogy három nyolcvankilós férfiú is elfért volna benne, ezzel szemben szára csak a térdemig ért.

— Sajnálom — mondotta az eladó, s most már negyedszer hallottam a megsemmisítő mondatot — az ön számára nincs nadrágunk.

A Különleges Méretű vevők káröröndő megvetéssel néztek utánam, míg közönséges termetem az ajtó felé imbolygott. S miután tétováztam egy kicsit, az egyik vevő, mintha csak véletlenül tenné, irdatlan sörhasával kinyomott az utcára.

Azóta, — magányos, nadrágtalan férfi — sóváran lesem a kirakatokat, melyekben, úgylátszik, nem terem nadrág számomra.

Ezúton fordulok kérésemmel a Készruha N. V. üzemek vezetőinek színe elé: gondoljanak a középtermetűnél kissé magasabb, de azért nem Brobnignag országba való férfiakra is. Engedelmet, a mi méretünk az kutya? Ha pedig megmérettünk és hosszúnak találtattunk, akkor legalább ama Különleges Méretek Áruházában legyen számunkra testhezálló, bokáig érő, rendes, 52-es számú nadrág...

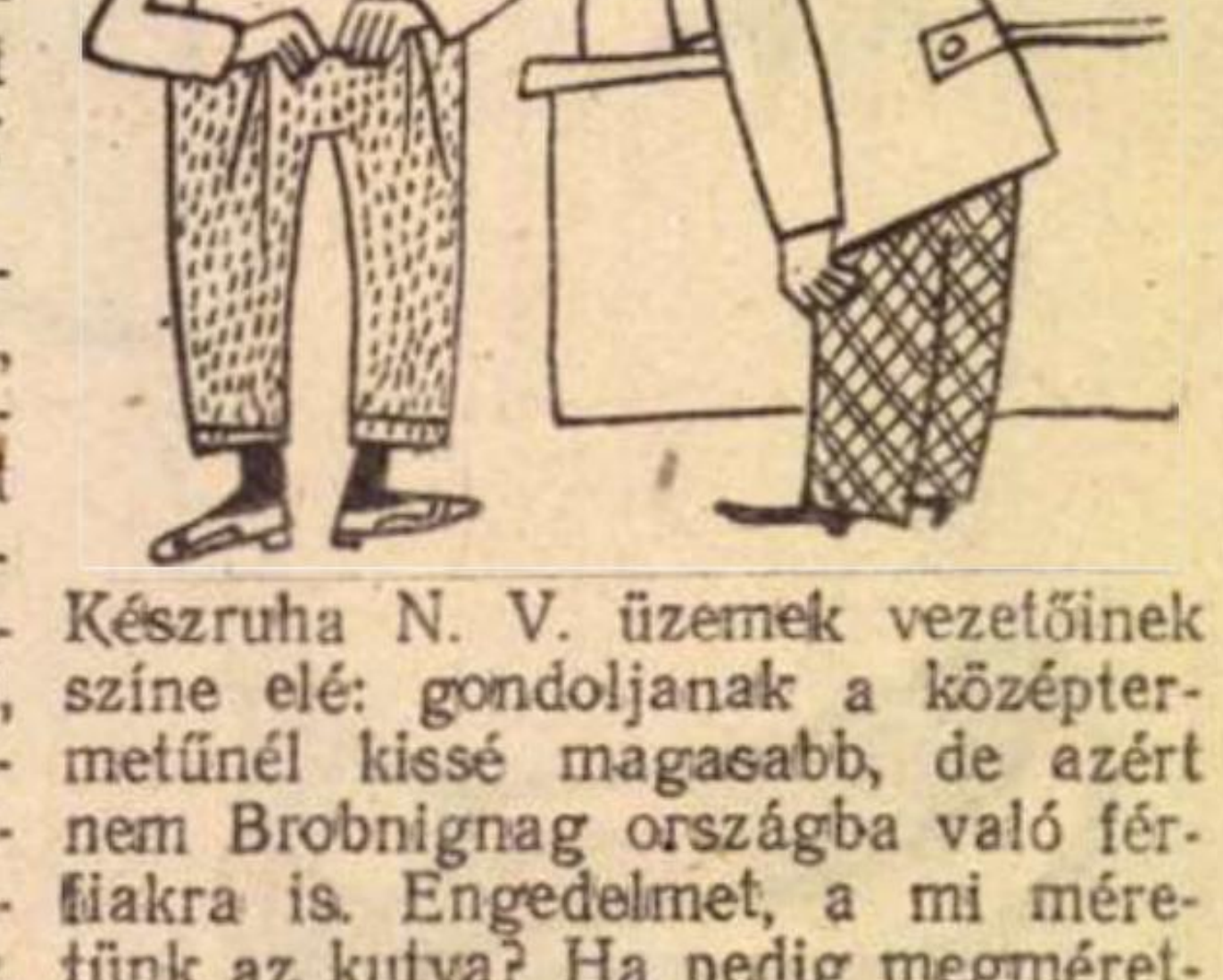

Barát Endre

Egy strand-szobor délelőttje

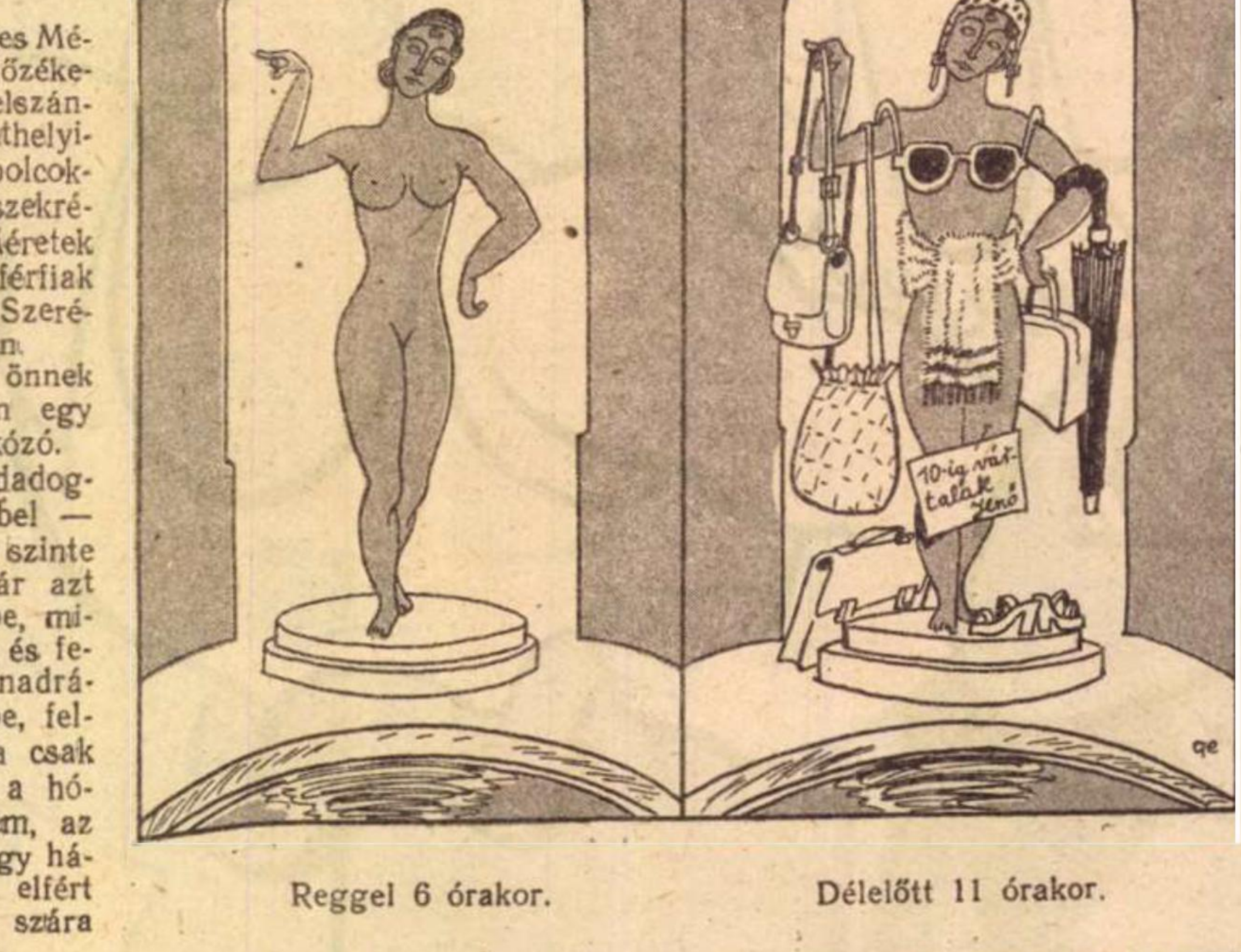

Reggel 6 órakor. Délelőtt 11 órakor.

AKIK AZ ÉLEN JÁRNAK:

KOVÁCS PÁL	SZTAHANOVISTA	208%
BALOGH LÁSZLÓ	SZTAHANOVISTA	205%
SZABÓ SÁNDOR	ÉLMUNKÁS	186%
KISS ERZSÉBET	ÉLMUNKÁS	165%
GARAI FERENC	MŰVEZETŐ	140%
HAJNAL IRÉN	MARÓS	138%

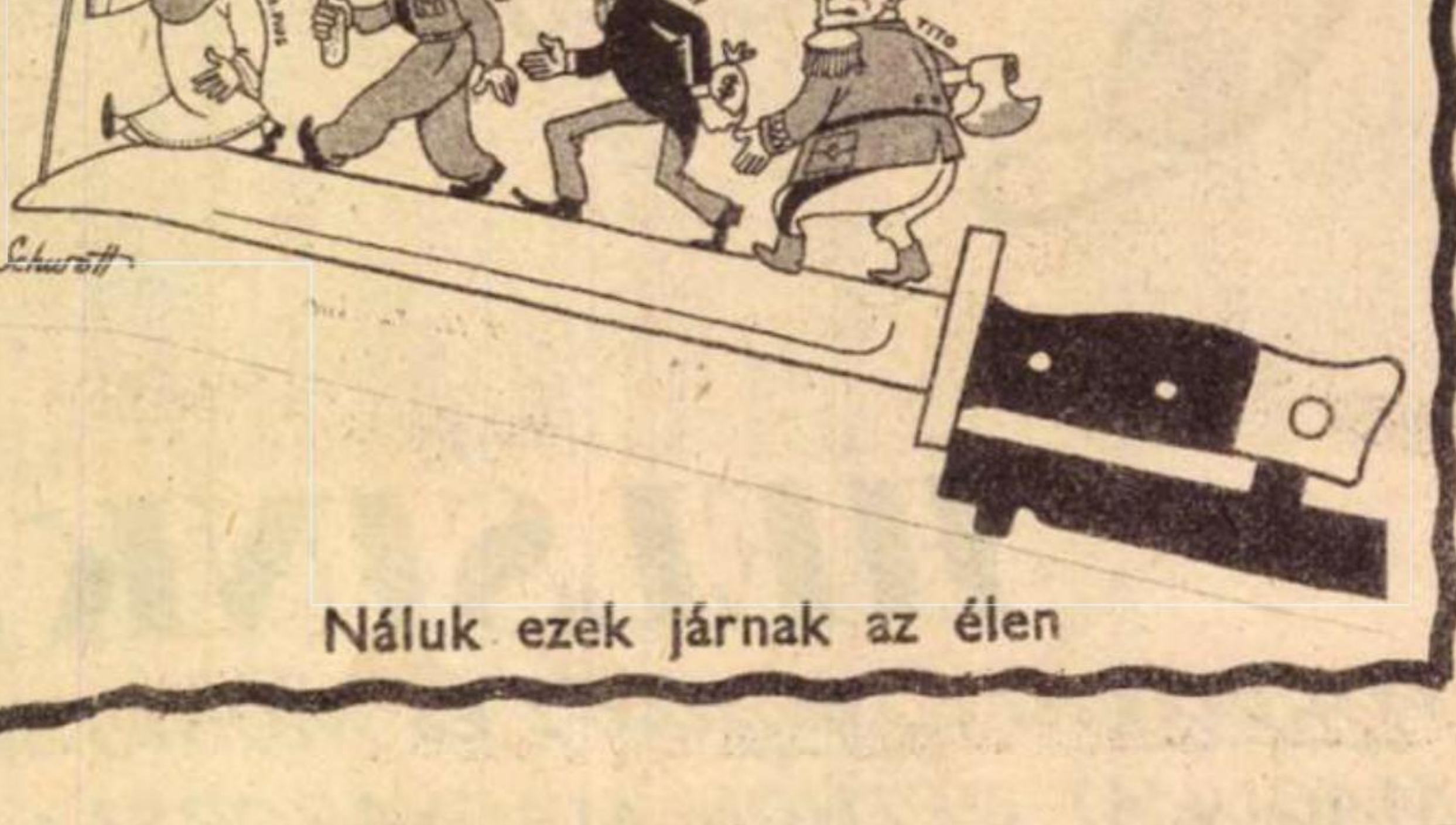

Náluk ezek járnak az élen

Egy jó vicc

Egy Deményi nevű alak aszongya egy jóembernek, akit barátjának tart, hogy kérlekszépen hallgasd meg, tudok egy jó viccet. Deményi ezekután még előrebocsátja, hogy nem akármilyen viccről van szó, holmi Móricka-marhaságokról, hanem egy bizonyos demokratikus szellem jegyében fog elmesélni egy kitűnő viccet, amely hogy úgymondjam némi kritikát tartalmaz a Népköztársaság belső ügyeiről.

— De kérlek — mondja Deményi és sokatjelentően csavargatja az úgynevezett barát kabátgombját — feltételezem, hogy nem értesz félre, hisz vagyunk mi olyan emelkedett szellemek, hogy elmondhatunk olyan viccet is, amelyről másnap azt sem szabad tudni, hogy létezik. Hát kérlek, meséli Deményi, Arisztid és Melánia megy az utcán és hehehe, egy veréb, hihihi, rápöttyent egy névjegyet Melánia fejebúbjára. Melánia szól hihihi...

— Egy pillanat — mondja Deményi a jóembernek, akinek meséli a viccet és figyelmeztetően int Bacsák, a kulturos felé, aki bárdolatlan lény s nem alkalmas arra, hogy megtudja Arisztid és Melánia további sorsát.

— Ó, a kultúrotthon-mozgalom — folytatja átmenet nélkül Deményi, különös tekintettel Bacsákra — ő... lényeges jelentősége van és előreviszi a... a...

Elmegy Bacsák, Deményi magyarázkodik.

— Tudod kérlek, nem mintha különösebb viccről lenne szó, de azért mégis, úgy-e, nem mindenkiben lehet megbízni és hogy köztünk maradjon a szó, ez a Bacsák különös ember, ez kérlekszépen tagja a pártnak, tagja a tömegszervezeteknek, na szóval úgy-e nem értesz félre.

A jóember nem érti félre és Deményi, aki közben elfelejtette Arisztidet, egy másik kitűnő vicc elmondásába kezd:

— Hát kérlek, egy amerikai diplomata Pesten jár-kel és bemegy egy trafikba.

Deményi most megint megáll s kínban fogant baráti vigyort erőltetve orcájára, odaköszön egy elvtársnak:

— Á, szabadság Kemenes elvtárs — majd megértést várva mentegetőzik:

— Tudod kérlek ez a Kemenes is furcsa ember, szervezőtitkár, úgy-e megértesz? Persze nem, mintha ellenséges szándék vezetne, de... hol is hagytam abba? Ja, igen. Egy jenki diplomata mászkál Pesten és bemegy egy trafikba vagy bodegába és megkérdi...

Deményi újból abbahagyja a viccmesélést és hirtelen arról beszél, hogy — ez az időjárás valami borzasztó, eső, hó, jég, ilyen meleg tavaly óta nem volt, meg ilyen hideg se. Meg a szelek, a számum, az orkán, meg az antipasszát...

Deményi kizökkenését Mocsoládiné okozta, aki rettentő némber, multkor is kikérte a kezitcsókolomot. Elmegy Mocsoládiné, Deményi folytatja:

— Hát kérlek, egy amerikai bemegy egy trafikba és azt mondja....

Ebben a pillanatban a jóember sarkonfordul s aszongya:

— Menj a fenébe a marhaságaiddal, a süket, reakciós vicceiddel... — és lelép...

Deményi meghökken, szinte kiáltva mentegetőzik:

— Ó, te, kedves barátom, csak nem értesz félre? A legjobb szándékkal történt mindez. Te, hova szaladsz?... Remélem, nem érted félre magas elméleti sikomat, izé, humorom... Hé barátom, itthagysz?

— Phű — tapogatja izzadt homlokát Deményi és mondja: — Na-hát már azért máskor jobban megnézem azt, akivel viccelni, izé építőleg tréfálni merészelek.

Nagy S. József

Tosca a szabadban

Megint megnéztem egy operarészletet a szabadban, mert még mindig vannak olyanok, akik szót emelnek az operák elavult szövegei ellen, azzal a kifogással, hogy nem a szöveg a fontos, hanem ebben az esetben Puccini zenéje.

Láttam a Toscát.

Gyengébbek kedvéért, akik nem ismerik ezt a kiváló operát, röviden itt arról van szó, hogy egy csinos, jóhangú festő, bemenekül egy szép templomba, mert valaki mást üldöznek, politikailag. Rómában ugyanis már akkor is ez volt a szokás.

Tosca ezzel szemben nagyon csinos, fiatal nő, őt tehát nem üldözi senki, kivéve természetesen a rendőrfőnököt, aki egy bizonyos Scarpia nevű úriember, akinek tetszik a lány. A lánynak viszont az üldözött rendőrfőnök helyett, a festő tetszik, mert a rendőrfőnök csúnya, de ravasz. Úgy akarja behízelegni magát a nőnél, hogy a fiatal, de csinos nő kedvesét, pro forma agyonlöveti, hogy a fiú meghaljon és így Tosca az övé legyen.

Óvatosságból azonban a lány agyonszúrja a rendőrfőnököt, aki meghal, a festő teljesen agyonlövődik, a lány is meghal, mert bár már abban az időben is utálták Rómában a rendőrfőnököt, mégis, agyonszúrni őt, tilos volt Rómában.

Ilyen a Tosca. Persze zenével azért másképpen hat.

(K.)

Az USA-acélsztrájk, meg a kiskereskedelem

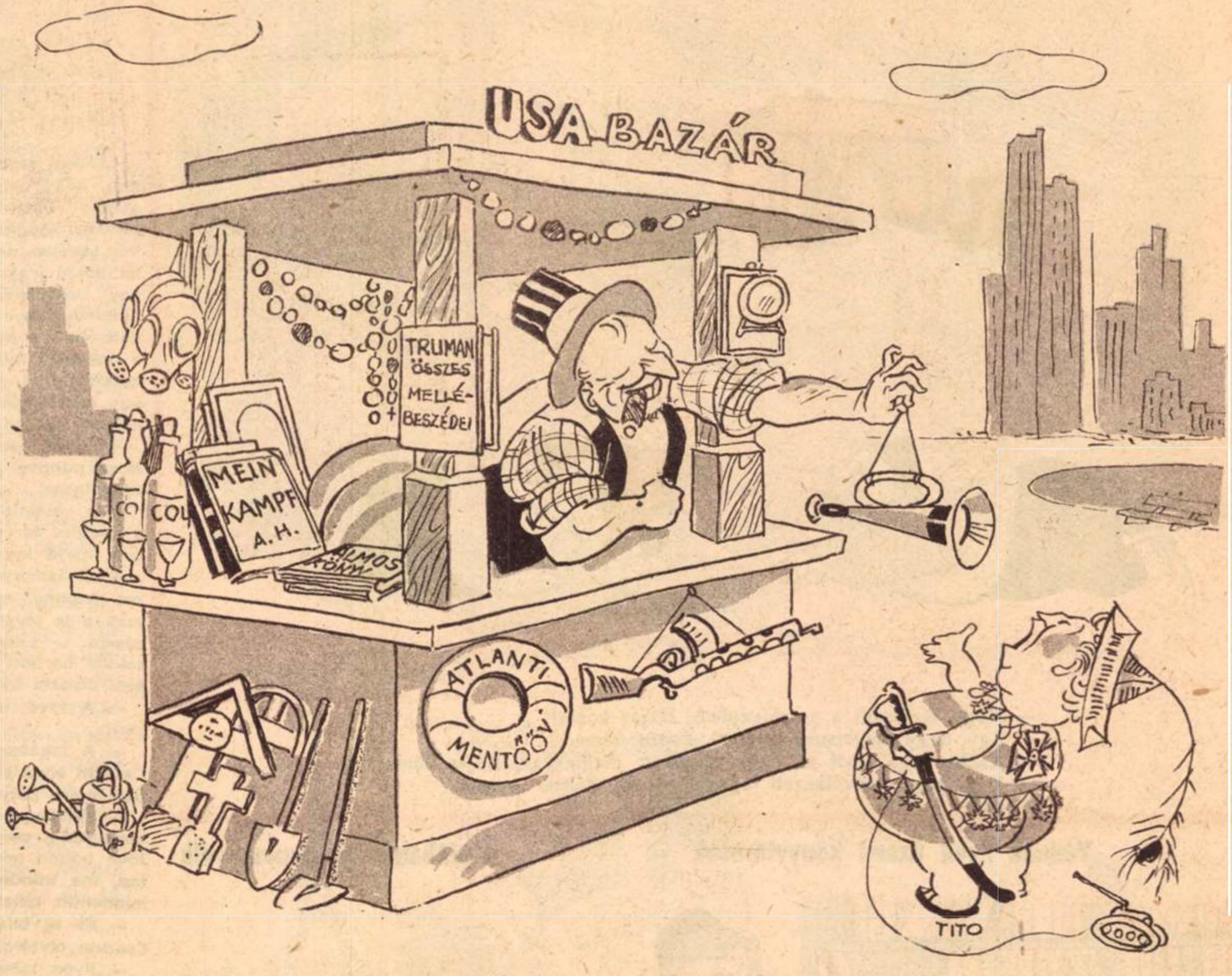

Tito: Tessék mondani, nincs ágyú?
USA: Lesz, fiacskám, lesz, csak most kifogyott. Addig fújd a trombitámat! . . .

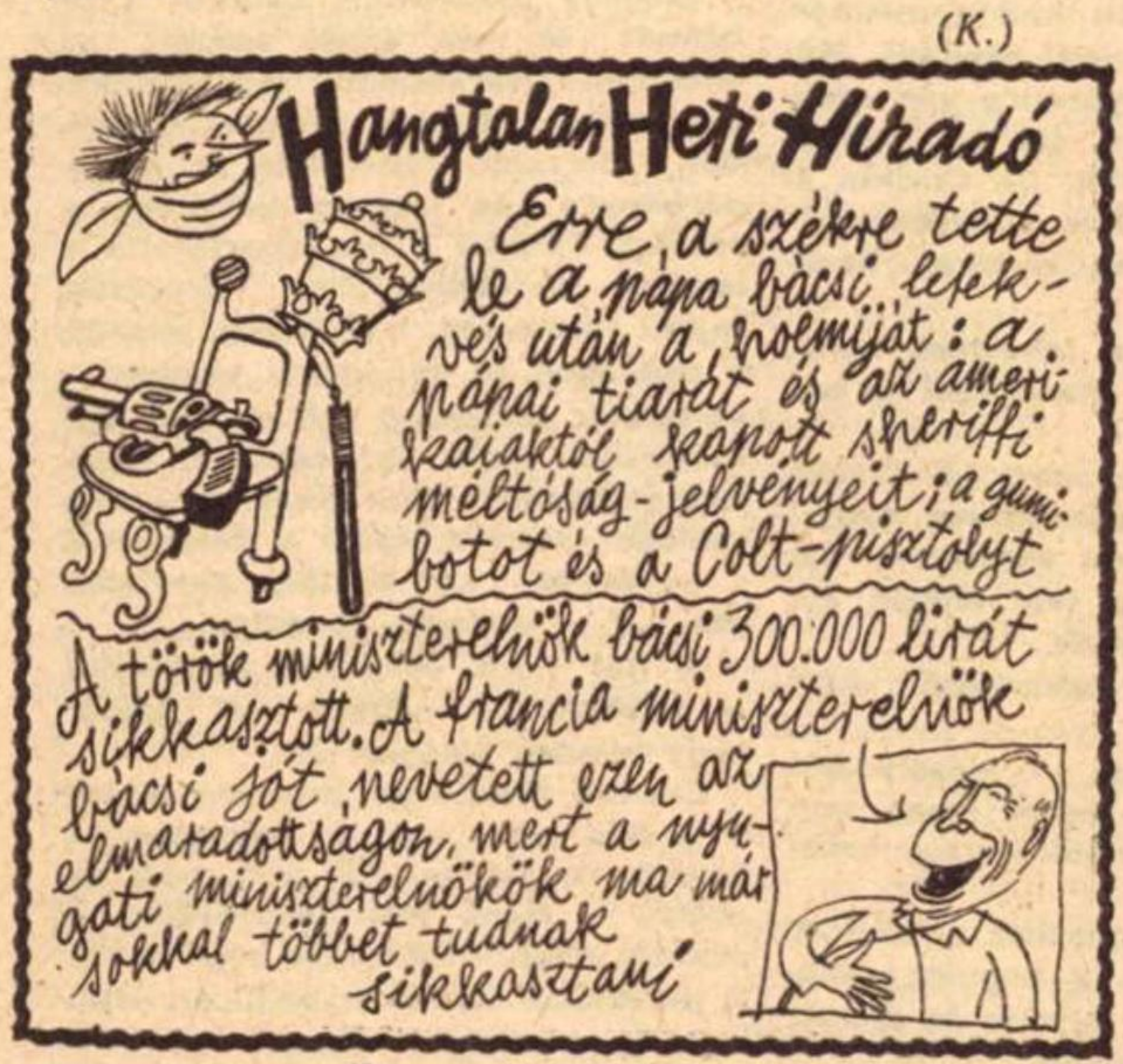

Hangtalan Heti Híradó

Erre a székre tette le a pápa bácsi letekvés után a holmiját: a pápai tiarát és az amerikaiaktól kapott sheriffi méltóság-jelvényeit; a gumibotot és a Colt-pisztolyt

A török miniszterelnök bácsi 300.000 lírát sikkasztott. A francia miniszterelnök bácsi jót nevetett ezen az elmaradottságon, mert a nyugati miniszterelnökök ma már sokkal többet tudnak sikkasztani

Egy élelmes biztosítási ügynök — Amerikában

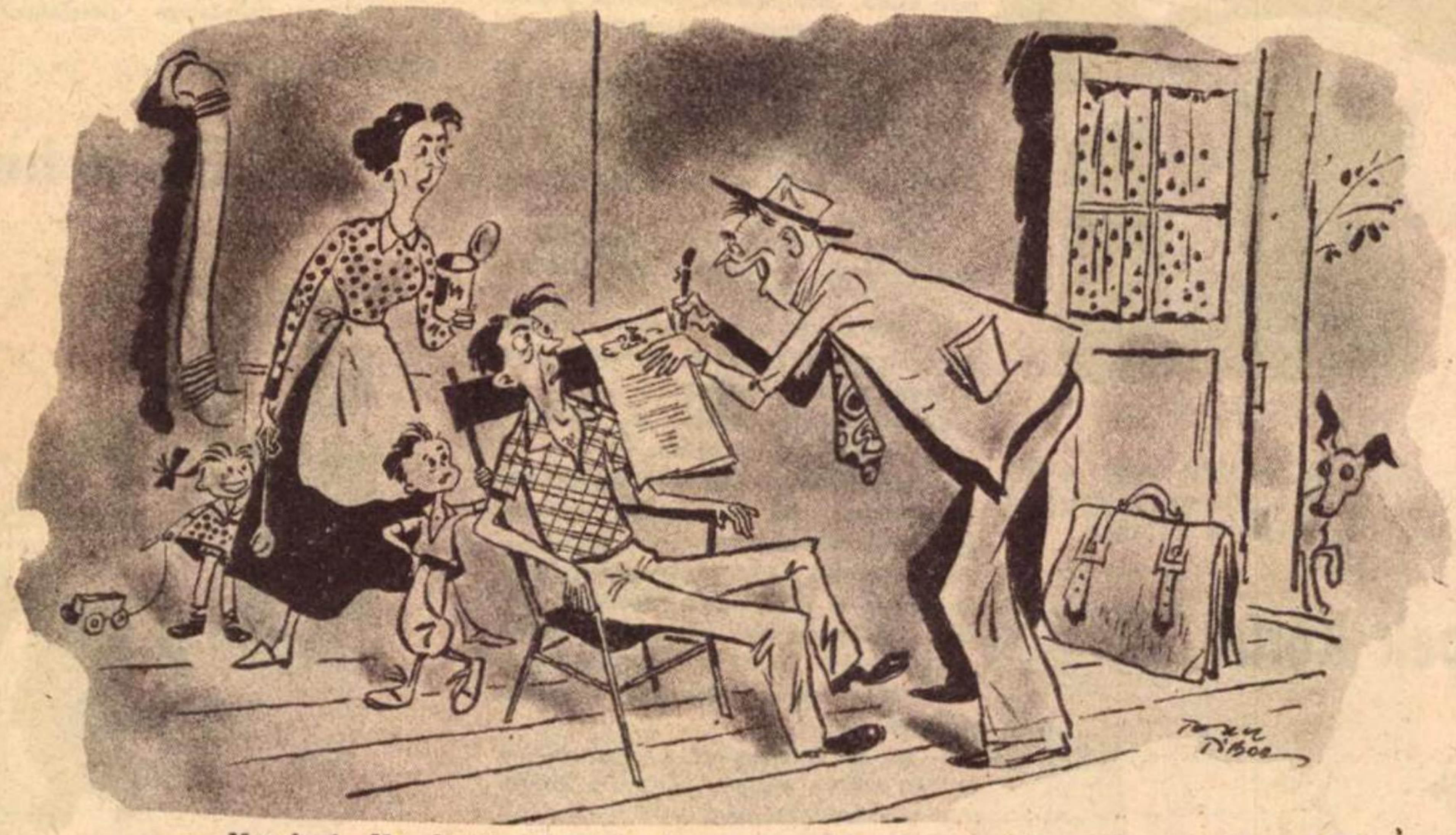

— Magának, Mr. Smith, akkor is régen rossz, ha a demokraták győznek és akkor is, ha a republikánusok! Saját érdekében írjon alá egy csekély havi háromdolláros balesetbiztosítást.

Hozzászólás a képzőművészeti zsűrizés kérdéséhez

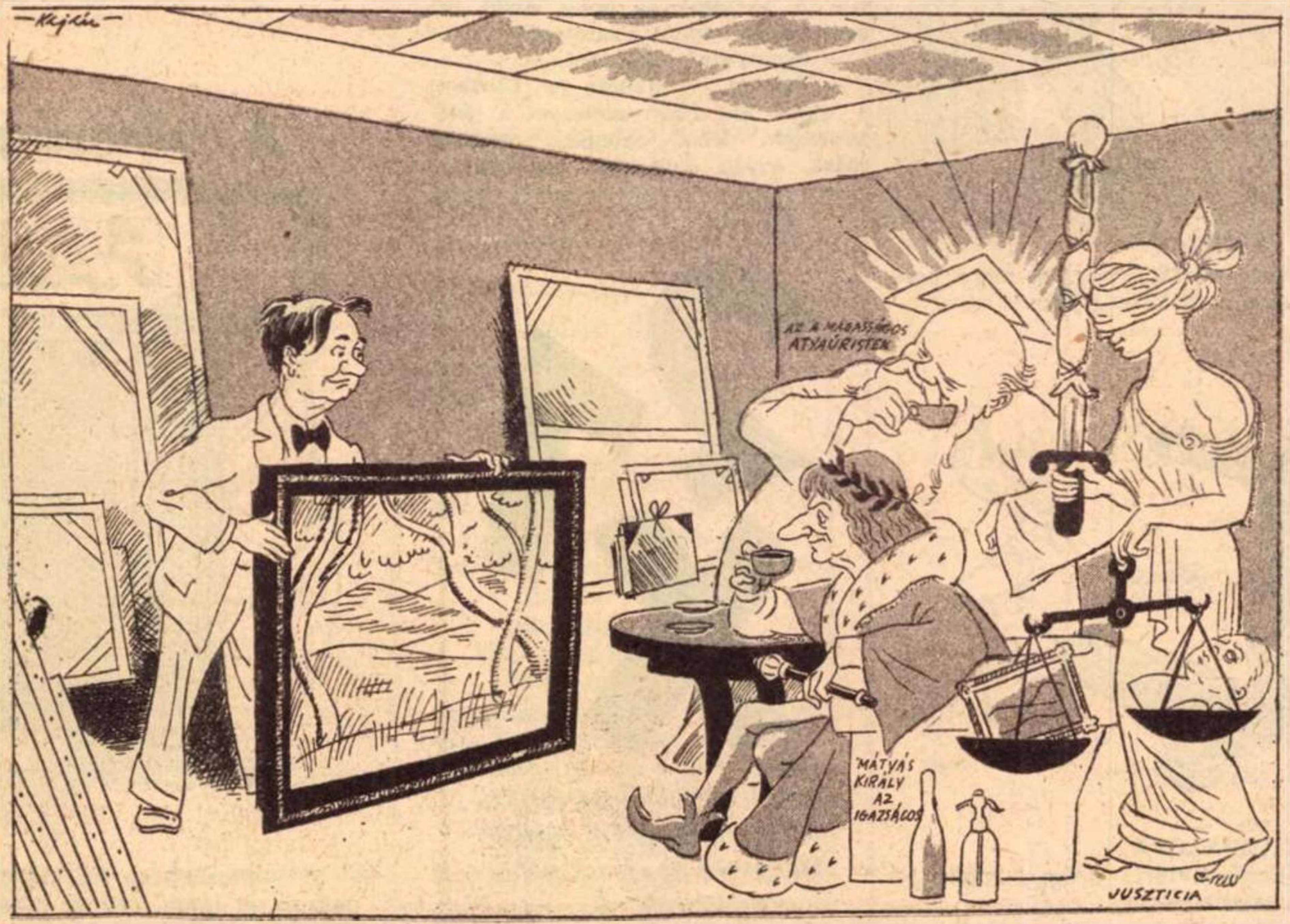

Egyes képzőművészeknek csak ilyen zsűriben lenne meg a bizalmuk.

Valódi Brambalettó!

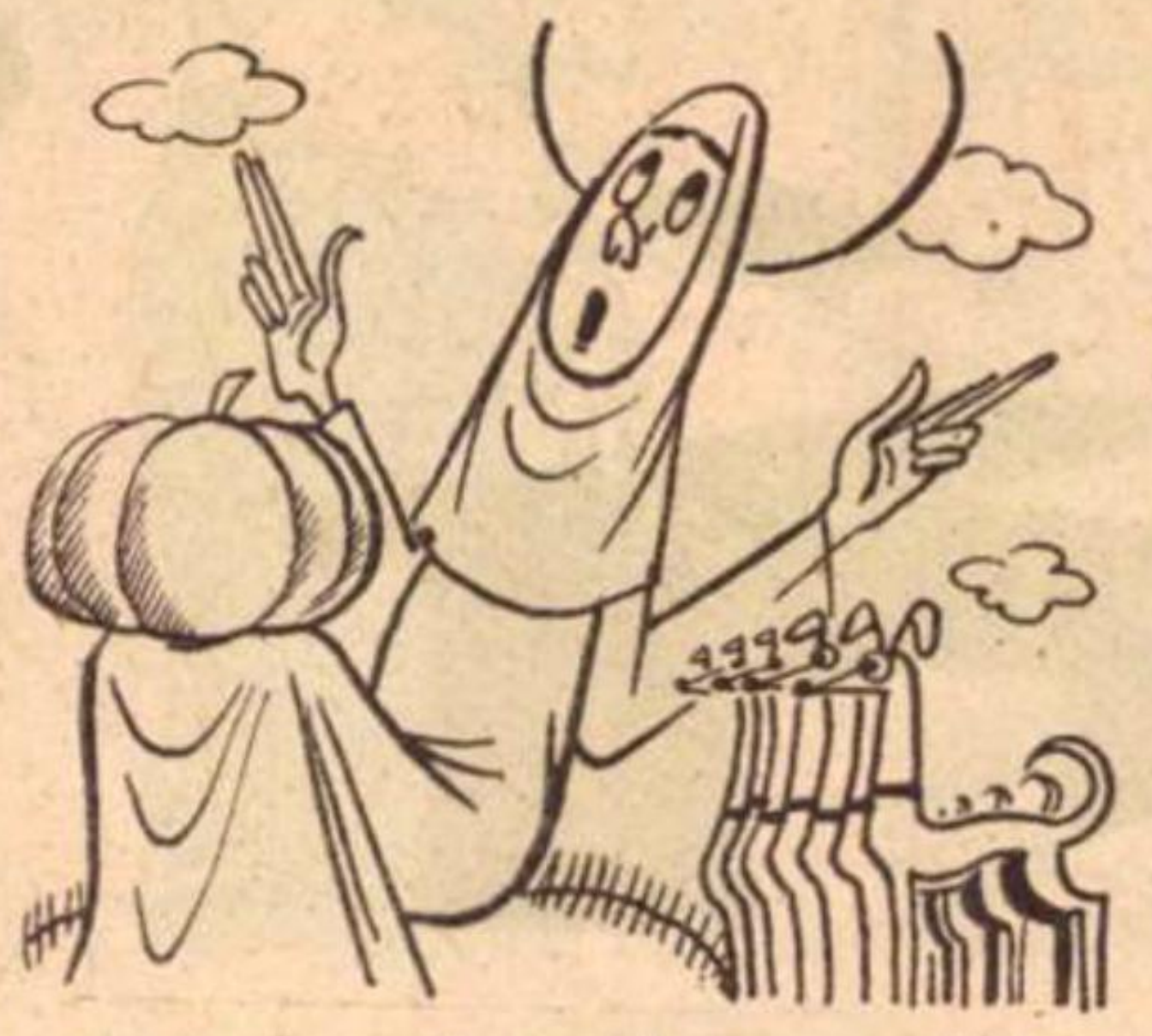

Tóházi, a Bámexbumfért főkartársa, hasonfekve a pamlagon egy tömzsi könyvet olvasott. Címe: A Lótuszvirág titka. Teljesen belemerült a milliomoslányok, hasfelmetszők és idomított patkányok kúsza lelkivilágába. Ekkor csengettek.

Tóházi elmondta az ilyenkor szokásos rőpimát: hogy az ördög vinne el . . ., aztán kiment ajtót nyitni. Fecske állt az ajtó előtt. Fecske kartárs.

— Gondoltam felnézek hozzád erre jártam . . . — szólt mosolyogva.

— Nagyon kedves tőled — válaszolta Tóházi, de lelkében egy hang így szólt: dögvész beléd, pont most kellett jönnöd . . .

Bevezette „kedves“ vendégét a szobába. Fecske elheveredett a pamlagon és természetesen felemelte az ottfelejtett, megszamárfülezett könyvet is.

— Nini! — mondta Fecske.

— O — vágott rá gyorsan Tóházi — virágokról szól, az összes létező lótuszokról . . . tudod én növénykedvelő vagyok . . .

— Aha — felelte Fecske, és kutató szeme megakadt egy képen. A szoba főfalán, az ágy felett lógott a kép: Szent Teophánia egy dinnyével, háttérben ciprusok és egy oszlopsor, előtérben a balsarokban hét sovány agár.

— Ohó! — kiáltott fel Fecske és Tóházi gúnyos mosolyt vélt felfedezni az arcán — szép kis szentképecske!

— Azt nézed? — szólt Tóházi. — Ha nem tudnád, az egy valódi Brambalettó. Csakis a múzeális értéke miatt tartom, egész olcsón jutottam hozzá, potom áron . . .

Fecske arcán még mindig ott ült az a nemhiszem-mosoly, még a füle is kétkedően rezgett.

— Valódi Brambalettó . . . — tette hozzá Tóházi. — Kérlekszépen ez műkincs, azért tettem az ágyam fölé, mert kedvenc képem és szeretem elnézegetni . . .

— Mikor élt ez a Bri-Bru . . . vagy hogy is hívják?

— Brambalettó? — Tóházi egy perc szünetet tartott, majd rávágta: — késői középkor . . . kábé ezernyolcszáz körül élt.

— Ezernyolcszáz? — csodálkozott Fecske.

— Izé . . . hát nagyon késői középkor. Ennek a kornak nagy festője volt ő.

— Mit tudsz róla még? — kérdezte Fecske és látszott rajta, hogy csupa fül.

— Egy kötetrevalót! — válaszolt fölényesen Tóházi. Teljes neve Marcello di Brambelettó del Santa, született Veronesében, anyja egyszerű pórnő, apja egyszerű kényúr. Már gyerekkorában kiütközött nem mindennapi tehetsége. Fiatal volt még, amikor a fejedelem felfigyelt reá és alkalmazta kocsimosónak . . . Meséljek még?

— Mesélj! — felelte áhítattal Fecske.

— Az udvarban aztán újra elkezdett festegetni és azontúl felfelé ívelt pályája. Nem ismered a „Játszadozó kocák“ című kompozícióját? Hát az „Angyalok körtáncát“?

— Sajnos nem ismerem őket.

— Sajnálhatod . . . Amikor ezt a festményét festette, akkor volt tehetsége teljében. Élete alkonyán már csak kis freskókat festett.

Újra csöngettek.

Tóházi most szívből örült a csengetésnek, legalább abbahagyhatja előadását. Kiment a szobából.

Fecske odament a falhoz, üggyelbajjal leakasztotta a képet, hogy közelről is megcsodálja. A kép sarkában ez állt:

Toronyi-Fuchs Jenő. 1943.

— Nagyon-nagyon késői középkor — morogta Fecske és arra gondolt, hogy ismerhette volna.

Nem Brambalettót. Hanem Tóházit.

Mikes György

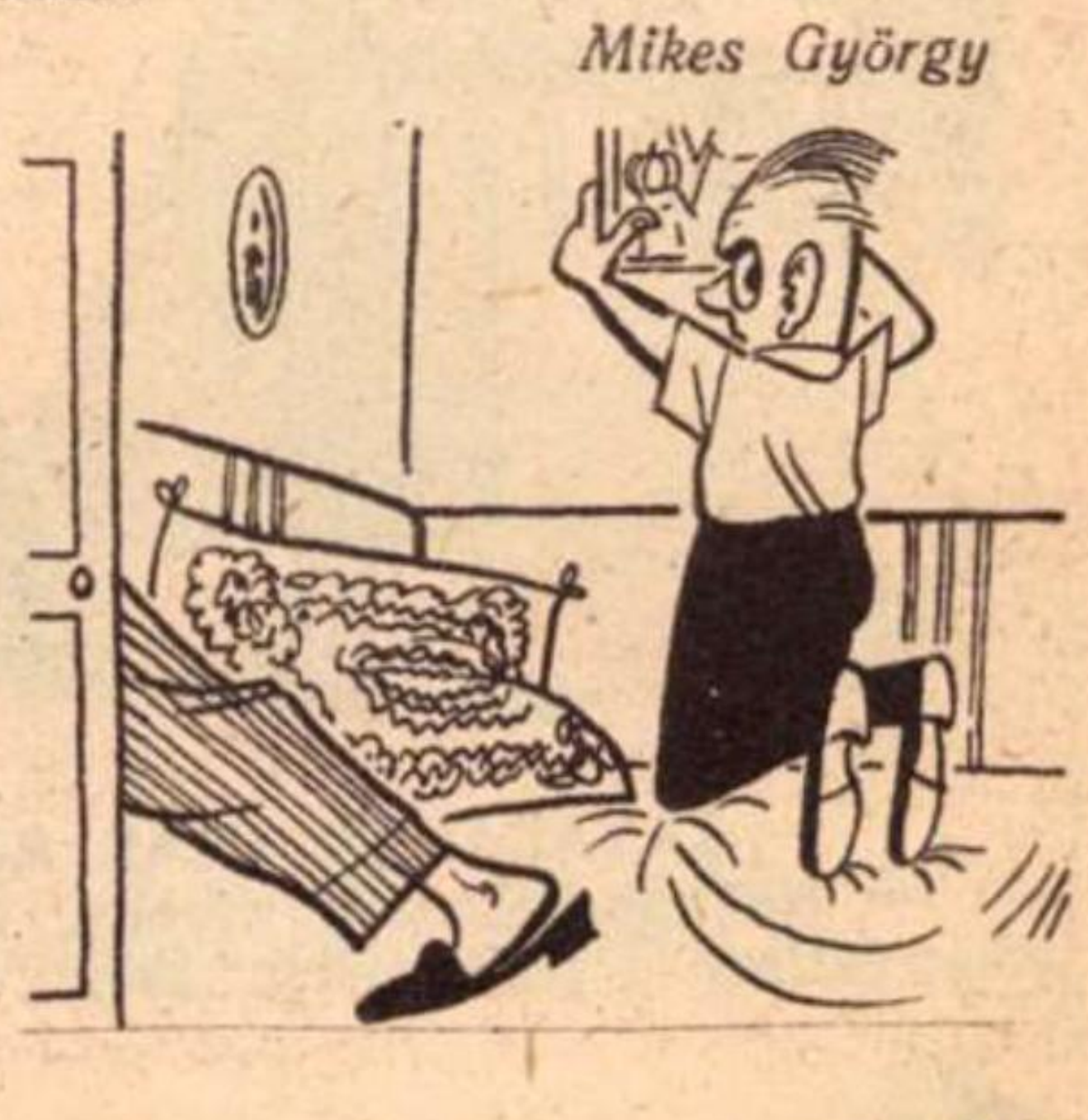

Ha a rosta nem működik…

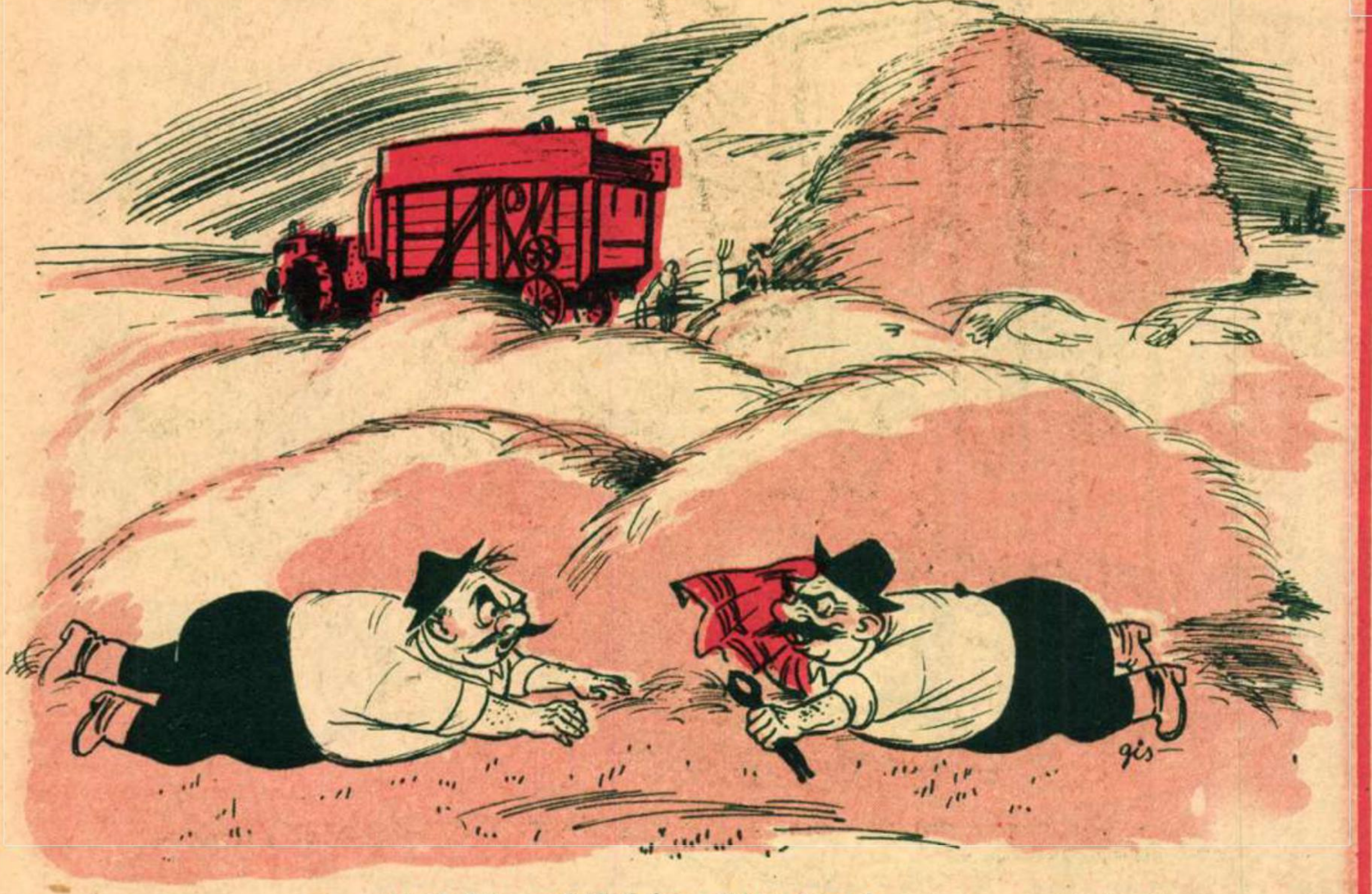

— Hogy férkőzött a cséplőgéphez, Hájas koma?
— Úgy, hogy megbíznak bennem, Zsíros koma.
— Aztán, hogy lehet az, hogy magában megbíznak, Hájas koma?
— Úgy, hogy szövetkezeti tag vagyok én, Zsíros koma.

Vannak ilyen üzemi könyvtárosok

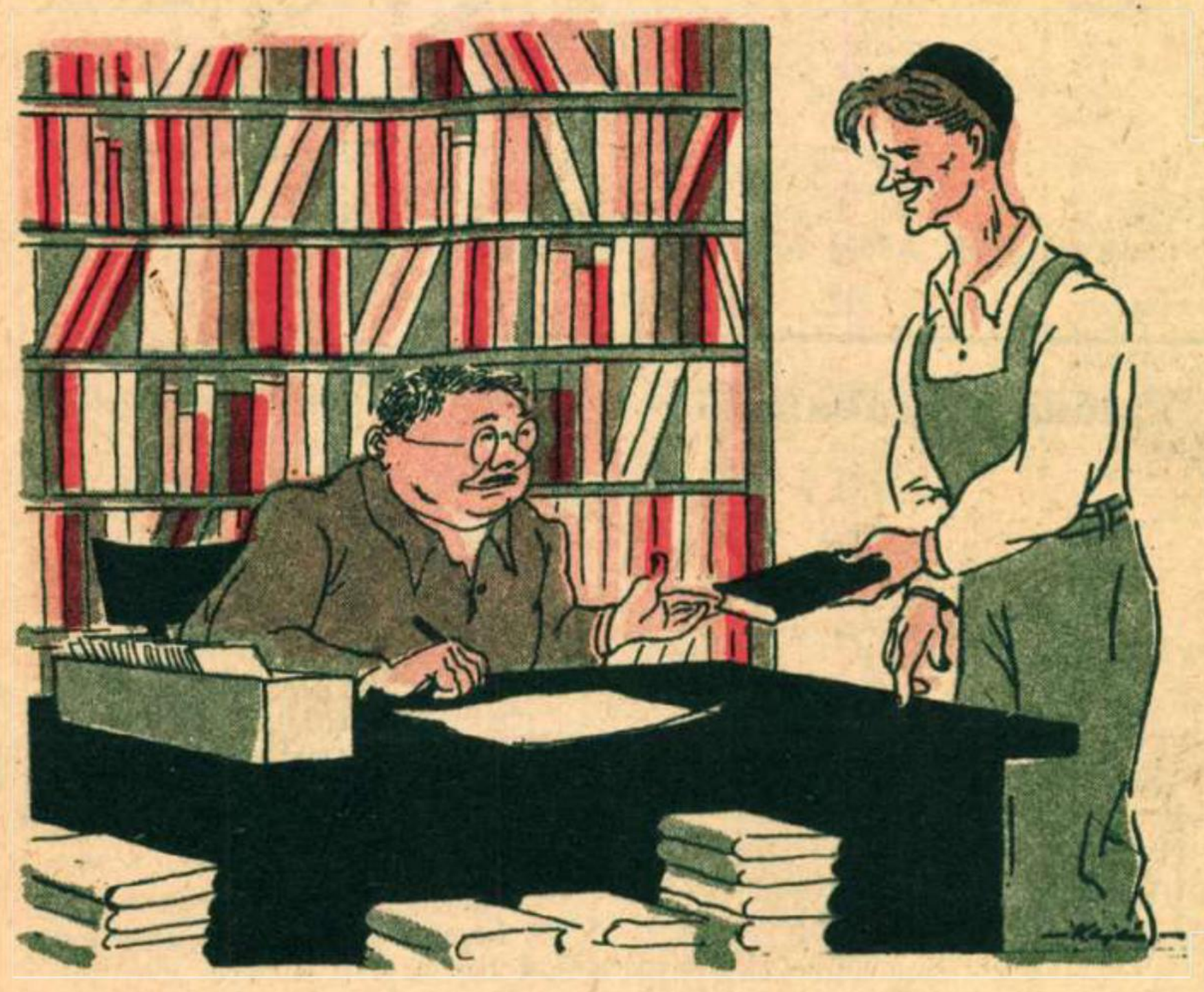

— Tetszett a könyv, amit ajánlottam?
— Nagyon jó volt.
— Na, akkor én is elolvasom.

A plébános úr panaszkodik

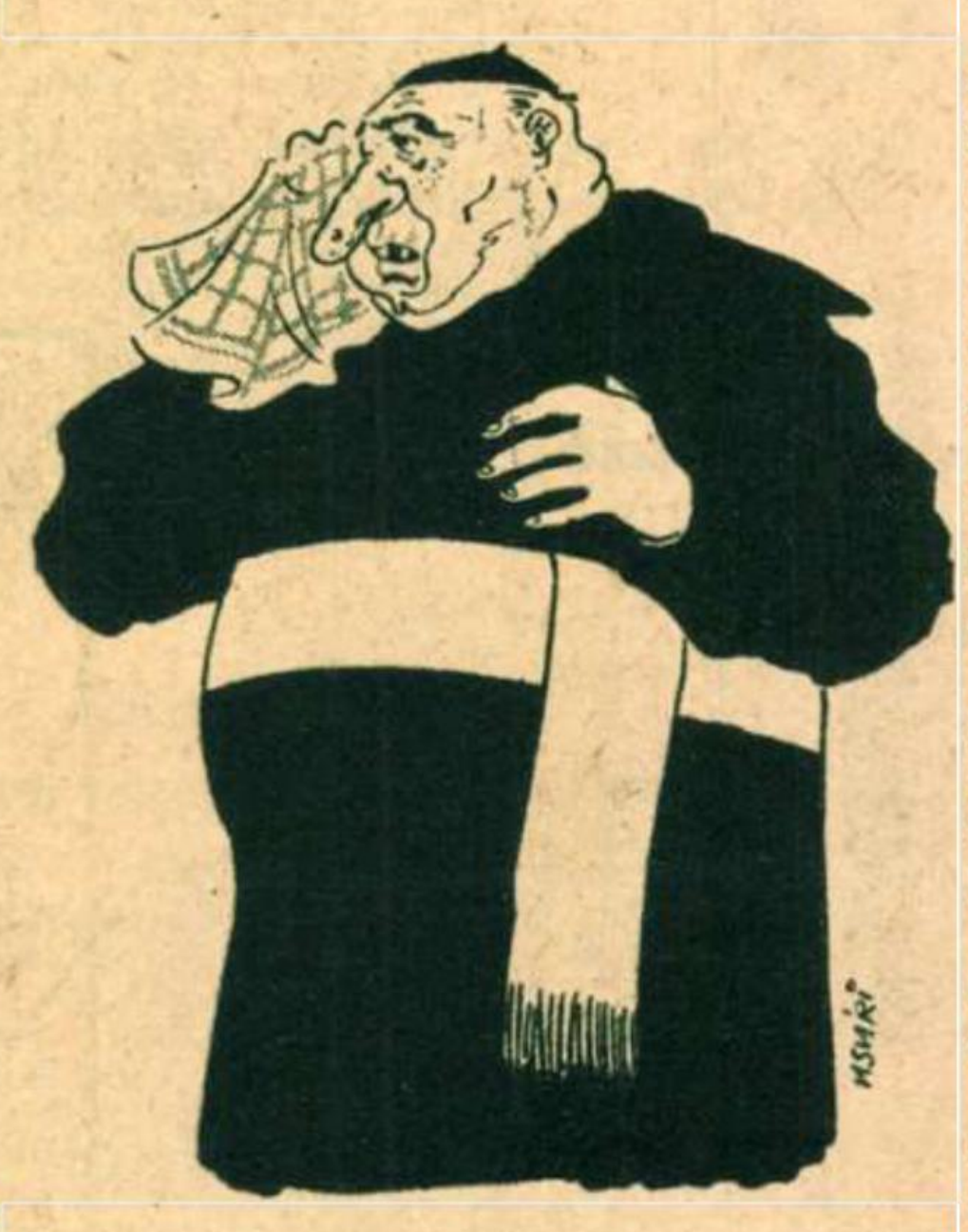

— Jaj, de nehezen megy a begyűjtés… összesen négy gyereket tudtam begyűjteni a hittanra.

Körséta az F4-es fejtő-rakodó gépek körül

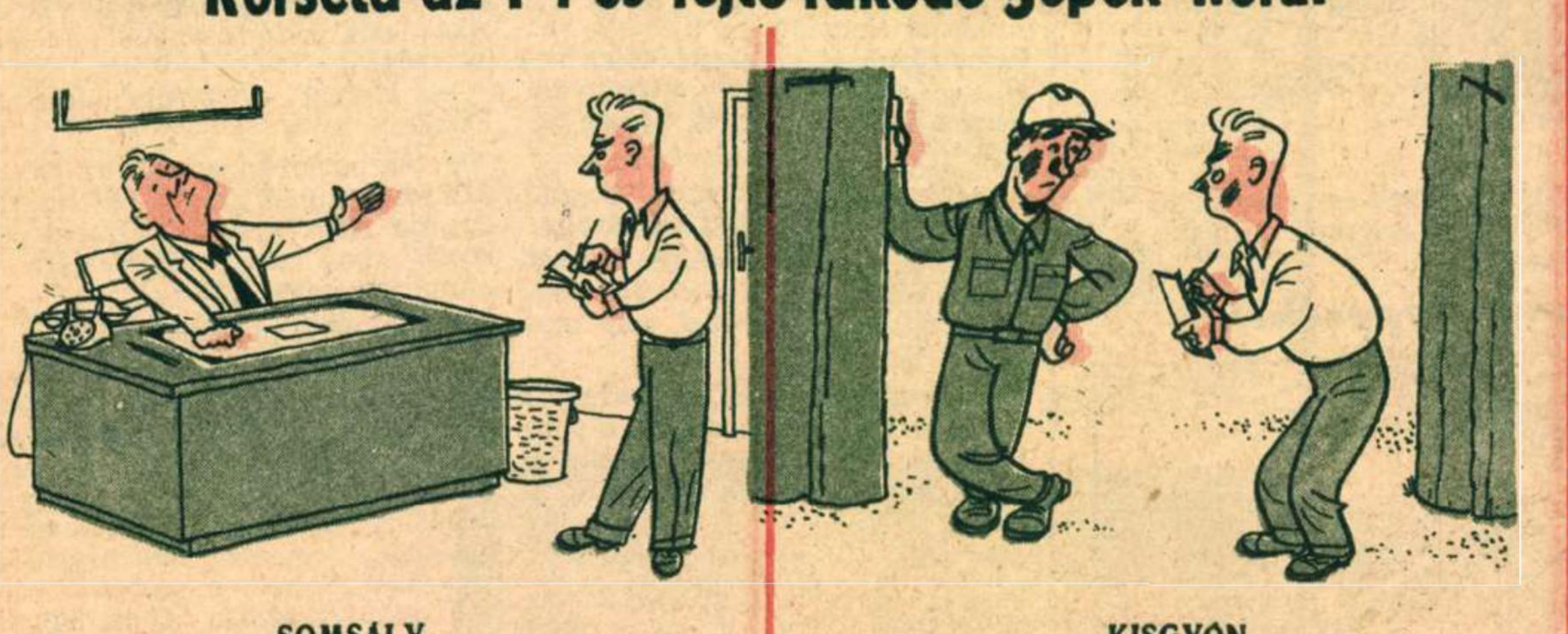

SOMSÁLY
— Ne csodálkozzék elvtárs, nedves, vízes a talaj, elsüllyed a fejtőgép, ezért nem használjuk.

KISGYÓN
— Ne csodálkozzék elvtárs, nagyon nagy port csinál a fejtőgép, ezért nem használjuk.

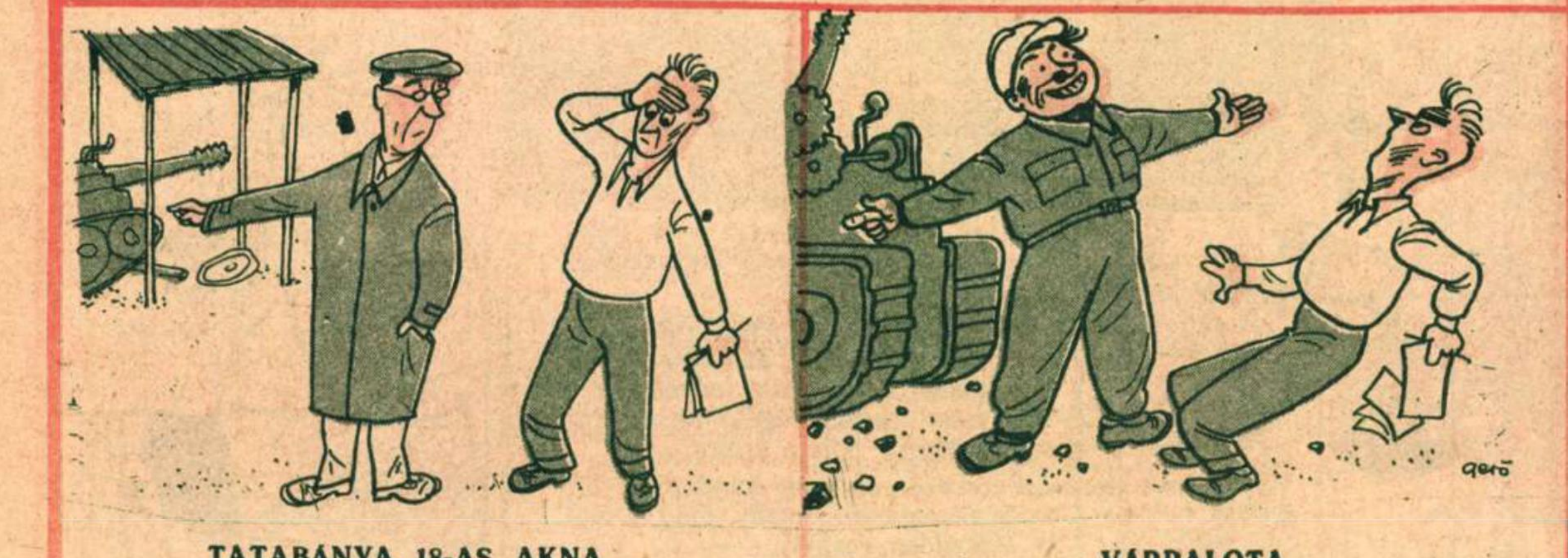

TATABÁNYA 18-AS AKNA
— Ne csodálkozzék elvtárs, hiányzik néhány alkatrészünk a fejtőgéphez, azért nem használjuk.

VÁRPALOTA
— Ugye csodálkozik elvtárs? Öröm a fejtőgéppel dolgozni, ezért használjuk…

Leonid Lencs:

TÓTÁGAS

Csaskin szobájában álltam és vártam, hogy befejezze a telefonbeszélgetést. Csaskin roppant érdekes látványt nyujtott a telefonnál. Mindkét kezével dolgozott. A jobbal aláírt holmi iratokat, balkezében pedig egy levélnehezéket tartott, mellyel hihetetlen gyorsasággal zsonglőrködött. Ami a telefonkagylót illeti, azt a vállával nyomta füléhez. Oldalra hajtott fejjel, fehér, savós szemével úgy nézett rám, mintha ott sem lennék és közben beszélt.

— Jövő héten! Rendben? Hétfőn! Most minden tótágast áll. Helyes? Ez minden… Vége!

Még valamit morgott, aztán letette a kagylót és rámnézett. Bemutatkoztam, majd így folytattam:

— A lakásomban hull a mennyezet, Azonnal meg kell javitani. Már csak a te jóváhagyásodra van szükségem. — Letettem elé egy aláírásokkal boritott iratot. De Csaskin át sem olvasta és máris odavágta:

— A jövő héten, elvtárs! Rendben?

— A lakásomban lehetetlen lakni, Csaskin elvtárs! A mennyezet az ember fejére potyog!

— Valahogy még bírd ki. Tartózkodj addig sapkában otthon, vagy… Jövő hétfőn mindent elintézünk. Látod, ma minden a feje tetején áll, mindenütt takarítanak.

— És te talán takarítónő vagy, Csaskin elvtárs?

— Ilyen rumliban — mosolyodott el Csaskin, — az ember maga sem tudja, hogy hivatalnok-e vagy takarítónő!

Az asztalon megszólalt a telefon. Csaskin felragadta a kagylót, jobbvállával a füléhez tartotta és szemei újra nem láttak engem.

Következő hétfőn ismét megjelentem nála. Bundában, prémes sapkában állt titkárnője íróasztala előtt és gyorsan hadarta:

— Ha bárki keresne, mindenkinek jövő hét szerdáját mondja. Ha erre valaki dühöngeni kezd, akkor mondja még azt is, hogy takarítunk. Ez minden… Vége!

Mikor megpillantott, megpróbált észrevétlenül eltűnni, de elállítam útját.

— Mára igérted, Csaskin elvtárs. Én vagyok az, akinek a fejére hull a mennyezet. Emlékszel?

Csaskin sírós arcán a vonások még sírósabbra torzultak.

— Emlékszem kedves elvtársam, emlékszem. Dehát minden tótágast áll! Légy türelemmel egy kicsit!… Ezen a héten hadd hulldogáljon még és gyere el jövő héten, szerdán, akkor majd nyomban elintézzük! Rendben?

— Már nincs takarítás, Csaskin elvtárs!

— És az értekezlet? Az semmi? — És félrelökve engem, eltűnt a folyosók labirintusában.

Eljött a következő hét szerdája. Nyomban reggel elindultam Csaskin építőirodájába. A lépcsőn egy vadul rohanó ember ugrott nekem, majd feldöntött. Csaskin volt. Elkaptam a karjánál és hogy rövid legyek, csak ennyit mondtam:

— Mennyezet, Szerdán!

— Tudom! — kiáltott fel Csaskin — gyere kis mennyezetesem a jövő pénteken. Most azonban, megbocsáss, egyéb dolgokkal van tele a fejem. — És ki akarta tépni magát, de én erősen tartottam.

— Mivel van tele a fejed, Csaskin elvtárs?

— Tán azt hiszed, hogy a te mennyezeteddel? Talán nem olvasol újságot, kedves elvtársam? Jövő pénteken! Ez minden… Vége! — Hatalmasat rántott rajtam és lerohant a lépcsőn, hármasával véve a lépcsőfokokat.

Nem vártam meg a „következő péntek”-et. Másnap én, kissé ideges feleségem, annak nénje, egy erélyes nyugdíjazott néni és Vovka, nyolc éves fiam, leküzdve Csaskin titkárnőjének minden ellenállását, berontottunk az irodába.

— Olga Filátova, — utasítottam a nénit — te megszállod az ablakpárkányt és vedd munkába a forralót, Vovka — rendelkeztem tovább — menj szépen a bácsihoz és játsz a telefonnal. Menj, menj csak fiacskám, a bácsi azt nagyon szereti! És te, drágám, feküdj le addig ide, — szólítottam fel feleségemet. — Persze, felizgattad magad és most szeretnél egy kicsit sírni, úgye?

Szegény megrémült Csaskin csak bámult és nem értett semmit az egészből. „Harcosaim” már munkában álltak. A néni kivette kosarából a forralót, ráhelyezte az ablakpárkányra és lázasan készítette a rántást. Vovka megkaparintotta a telefont és elmélyülten tárcsázott rajta. Feleségem teátrálisan elterült a pamlagon és sóhajtozni kezdett — valamikor színésznő volt és elég kellemetlenül tudta ezt csinálni. Csaskin elvesztette önuralmát. A szeme csillogni kezdett, mint a részegeké.

— Mi ez…? Meddig akarjátok ezt…? — dadogta rekedten.

— Hát nézd, jövő hét péntekjéig — feleltem — nagyon jól tudod, hogy minden tótágast áll!

Csaskin most már mindent értett.

— Add ide azt a kérvényt — Átvette és aláírta. Fél perc volt az egész. — Menj vele Fedotovhoz — mondta még. — Második ajtó balra. A munkások két órán belül ott lesznek. Ez minden! Vége!

Valóban, két óra múlva már javították mennyezetünket.

A munka minősége példaszerű volt.

Ez minden! Kész!

Biztos toto-tipp!

2 1
X

Csupán megfelelő sorrendben kell beirni ezeket a totoszelvényre és minden héten nyerhet!

Ez a helyzet Nagyszénáson

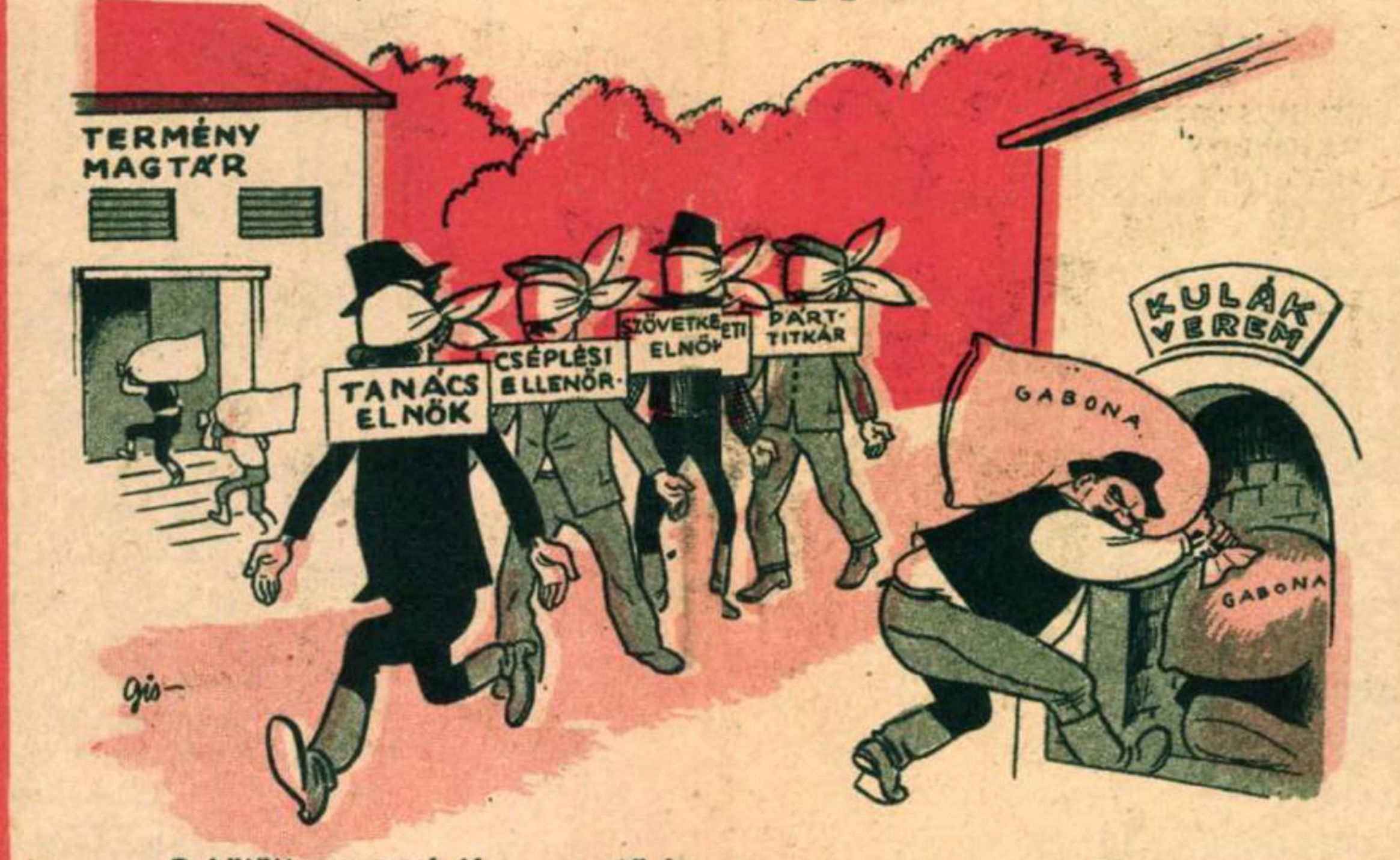

Bekötött szemmel jár a vezetőség, nyitott szemmel jár a kulák.

A faliújságfelelős elgondolkozik

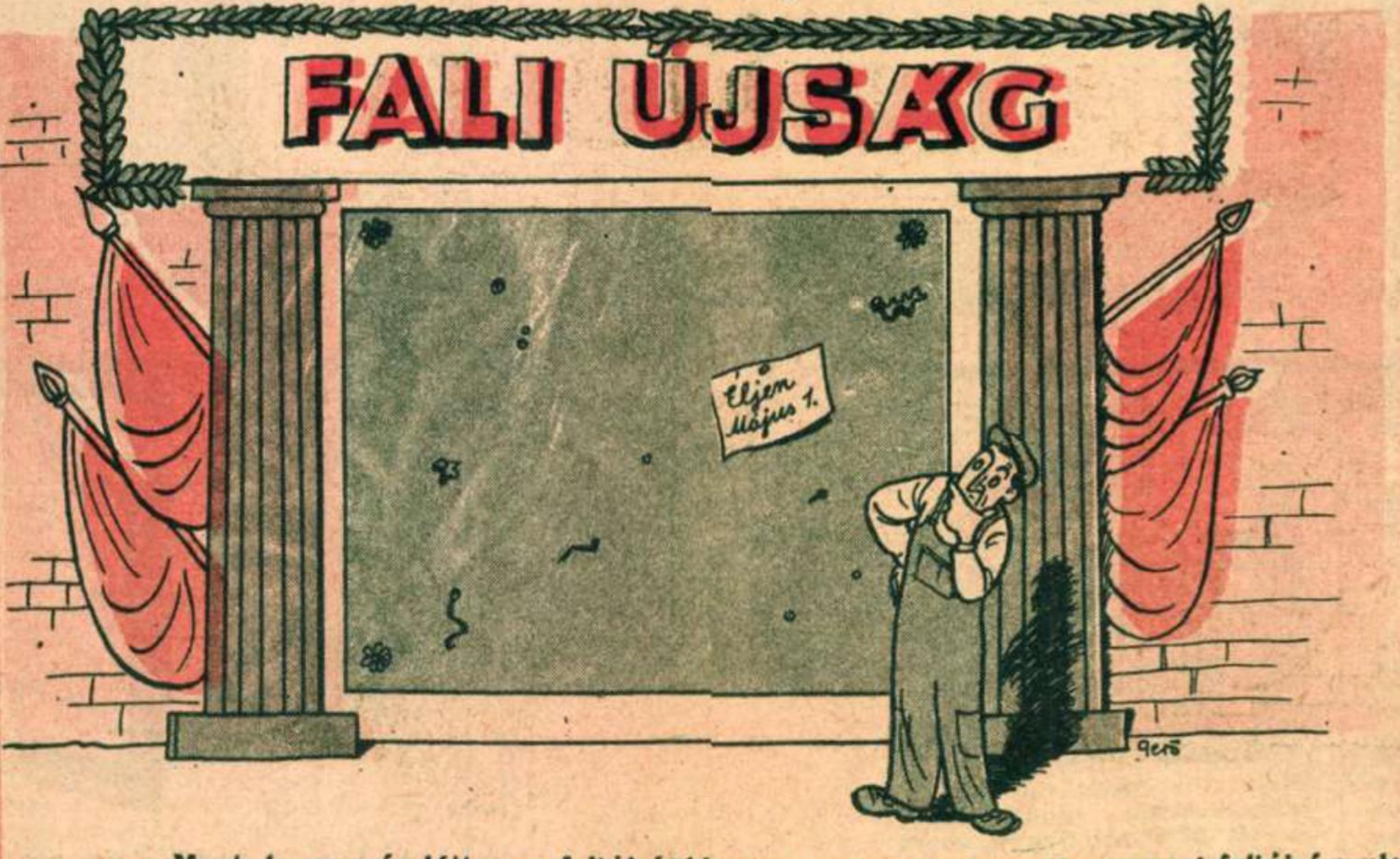

— Most, hogy már láttam a faliújságkiállítást, az az érzésem, hogy a mi faliújságunk nem az az igazi, aminek lennie kellene.

BOLDIZSÁR IVÁN:

A fiú táborba megy

A fiú táborba megy és ezért az apa ébresztője reggel negyed ötkor csenget. Öt perc mulva a fiú teljes úttörődíszben áll az ágy előtt és pontosan azt közli velem, amit én szoktam vele reggelenkint az iskola-évadban: „El fogsz késni!” Már pattanok is, már öltözöm is. Borotválkozás közben fehér papírlap csúszik be a fürdőszoba ajtaja alatt. A papírlap balsarkában ábra: lekonyuló szájú fiú úttörőnyakkendővel, az ábrára nyil mutat és mellette a felírás: „Ilyen szomorú leszek, ha nem küldtök utánam bicskát. Gábor.” A fiúnak igaza van. Az elmúlt hét minden napján kerestünk úttörőnek való zsebkést, lehetőleg akasztósat. Bejártunk minden Vas- és Edényboltot, Úttörőáruházat, valamennyi Állami Áruházat és — ne tessék idefigyelni — két maszek-késest, de rendes bicskát nem találtunk. Általában a zsebkések nyele ócska bádog, a festés repedezik róla, a pengéről pedig csak szorgos nagyitónézés után lehet megállapitani, melyik az éle, melyik a foka. Emlékszem gyermekkorom bicskáira: volt bennük nagypenge, kispenge, dugóhúzó, ár, reszelő, csavarhúzó, sőt olyikban olló is. Miért nem gyártanak ma is ilyesfélét?

Így maradt a fiú bicska nélkül, ezért kapok SOS-jelet az utolsó pillanatban. Már indulnánk, amikor a gyerekszobában váratlan meglepetés fogad: a két kicsi is teljesen felöltözve, indulásrakészen sorakozik fel. Miki hét évének és jeles bizonyitványának minden öntudatával közli: „Mink is megyünk!” Megpróbálom megmagyarázni, hogy nekik nincs hely az úttörő-táborban, ők még kicsik, majd Miki két év mulva, Anna öt év mulva. Az üvöltés óriási. „Ha neki szabad, akkor nekünk is szabad” — jelentik ki és elszántan indulnak az ajtó felé. Ellenállásom gyengül: vigyük el őket, legalább a pályaudvarig, javasolom a gyermekek anyjának. „És majd ott csapjanak cirkuszt?” Szerencsére közbelép Gábor. Túlkiabálja őket: „Tudjátok mi ez? Ez egyenlősdi! Ez ellen pedig mi küzdünk a csapatban!” A két kicsi meghátrál, visszavonulnak a szobába, nyilván, hogy a kapott oktatást kiértékeljék. Ez alatt mi, usgyi, a Keleti felé.

Két vagont tartott fenn a MÁV a táborba induló úttörőknek. Van hely bőven. A gyerekek nyugodtan is szállnának fel, ám szülőtársaim félrelökdösik őket, berontanak a kupékba és helyet foglalnak az ablaknál csemetéiknek. A fiúk tartózkodóan félrehúzódnak, röstelik magukat, az idősebb pajtások, a kisérő DISZ-esek és az úttörő-vezetők előtt. Hosszas rábeszélésre megtörténik a helycsere: a szülők leszállnak, a gyerekek beülnek. A szülők ide-odatopognak a perronon, nagyokat kiáltoznak, nem találják helyüket. A gyermekek nyugodtan ülnek a fülkében. Táborba mennek és kész. Egyes mamák egy kis tavalyi befőttet vesznek még elő a szatyrukból és felnyujtják csemetéjüknek. „Aztán ne adj belőle senkinek”, — biztatják elsőszülötteiket — „ez csak neked van, ha nem elég az ennivaló”. A gyerek nyaka közé húzza a fejét és integet pajtásainak, hogy ez csak olyan „duma”, nem számit. „Este mindig vedd fel a meleg papucsot, Tomi”, — mondja egy gondos édesanya — „tudod, hogy mindig a lábad szokott megfázni”. Egy atya stentori hangon kiabál be a fülkébe: „Minden este vedd elő a gépelt leltárt és nézd meg, nem hiányzik-e valami? Sok pénzembe van ez a tábor.” „Fürdéshez vidd magaddal a frottirt”, „ha fáj a hasad, szólj a néninek”, „ha köhögsz, azonnal gyere haza”, „aztán írj”, „aztán írj”, „aztán írj”. Szülőtársaim óhaja az volna, hogy a gyerekek reggel nyolckor elkezdik írni a levelet, délig írnak, akkor egy kicsit eszegetnek, négytől-hatig újra írnak. A fiúk megadással tűrik a gyengédségnek ezeket a mennykőcsapásait.

Egyes atyák még az utolsó pillanatban újra felszállnak a kocsiba és cukrot osztogatnak gyermekeiknek. Ezek közé az egyes atyák közé tartozom jómagam is. Meg akarom menteni a szülői nemzedék becsületét és ezért a fülke minden tagjának nyujtok a cukorból. Távozóban hallom, amint egy kis piszeorrú így szól a fiamhoz: „Egész rendes pók lehet a faterod”, — mire fiam némi gondolkodás után: „Megjárja”.

Érdemes volt reggel negyed ötkor felkelni.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ

A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285

Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.

Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.

Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

A hollywoodi filmvezér egy kissé ideges

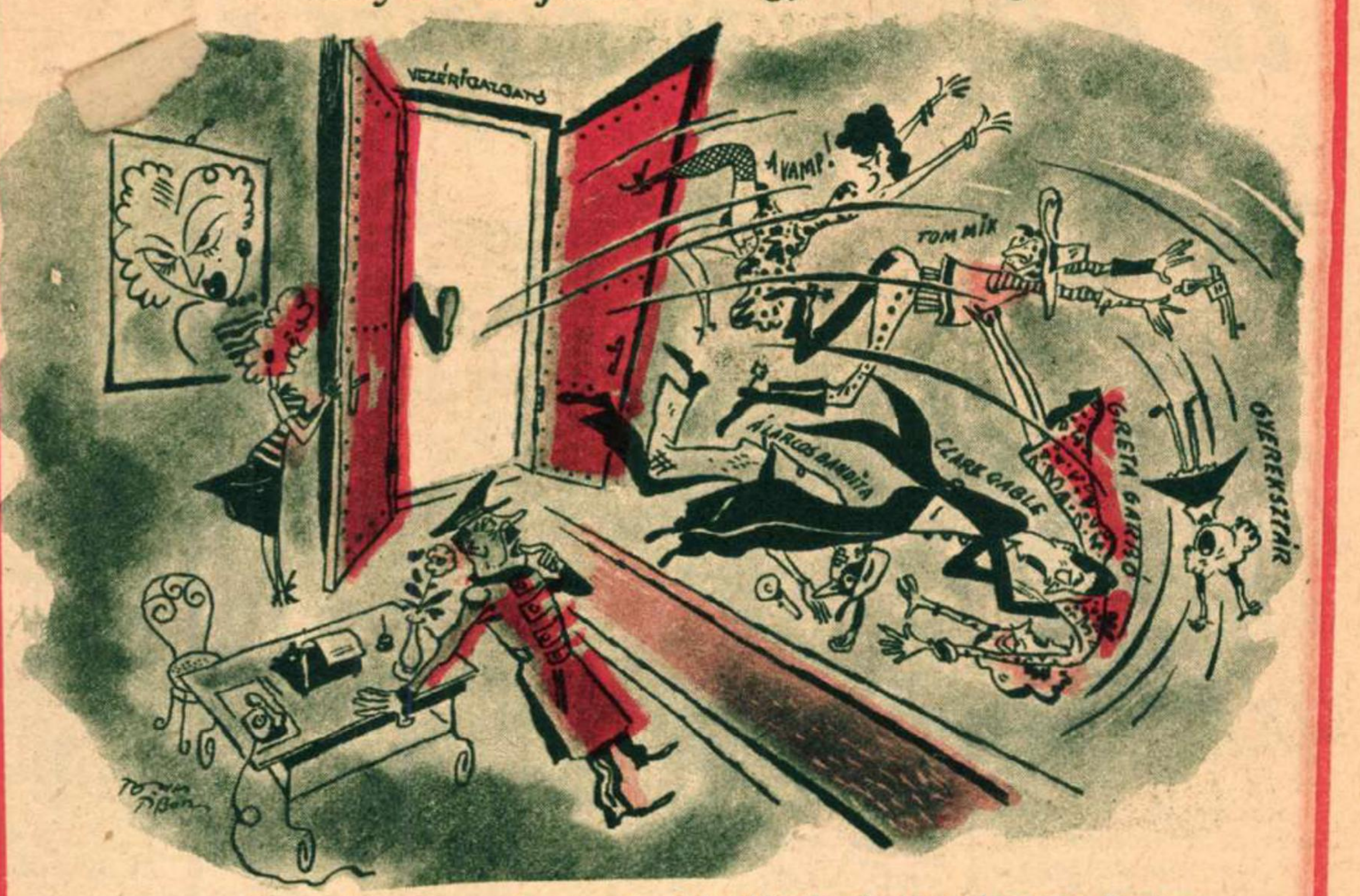

— Ma megint nagyon zabos az öreg! Úgylátszik, olvasta a híreket a Karlovy Vary-i filmfesztiválról…

Egy tapintatos francia férj

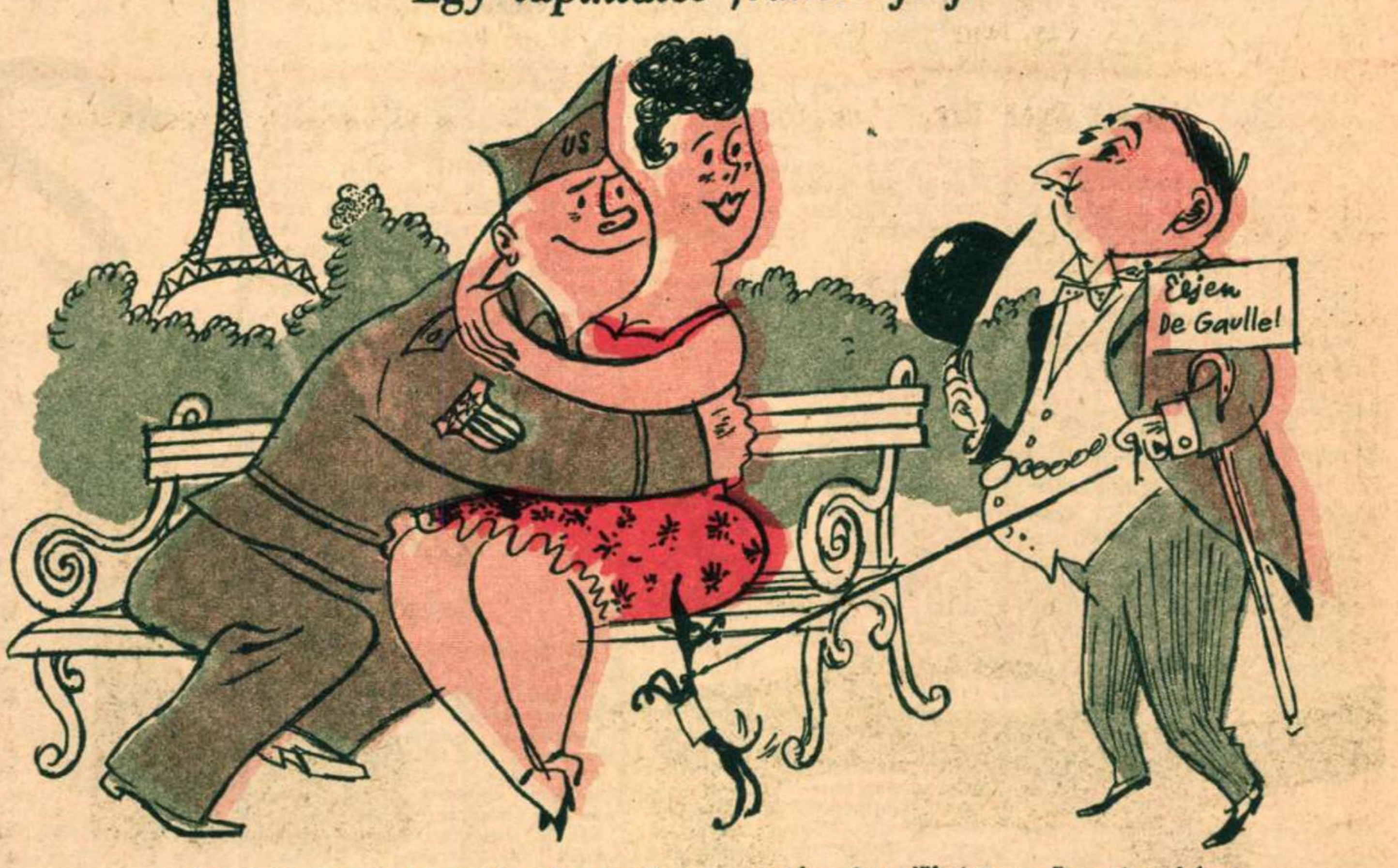

— Anyukám, gyere szavazni a De Gaulle-ra, azután visszajöhetsz az őrmester úrhoz.

Tapasztalatcsere

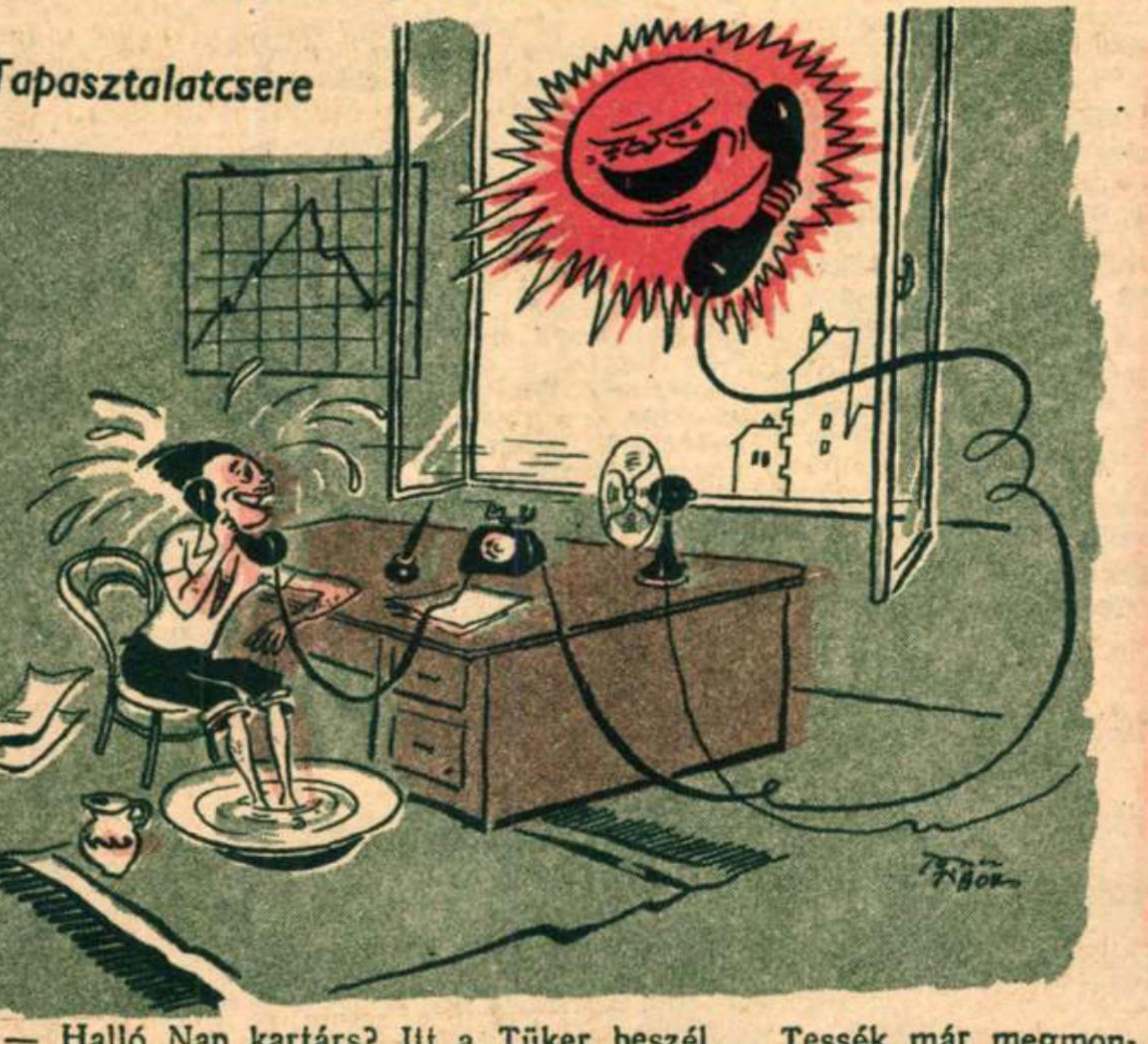

— Halló Nap kartárs? Itt a Tüker beszél… Tessék már megmondani, hogyan tetszik csinálni?

Pisti és a teli kamra

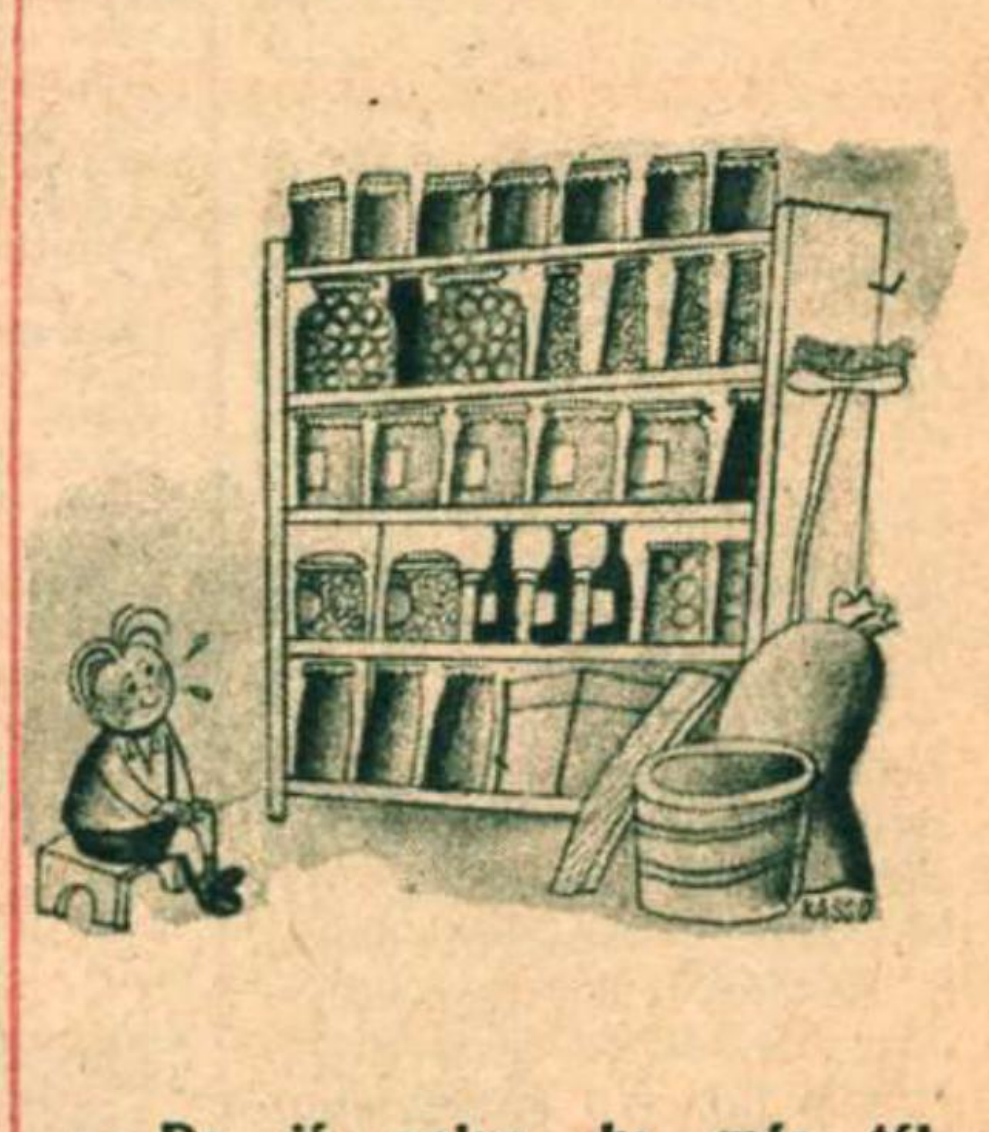

— De jó volna, ha már tél volna!…

Ájtatos felszólítás

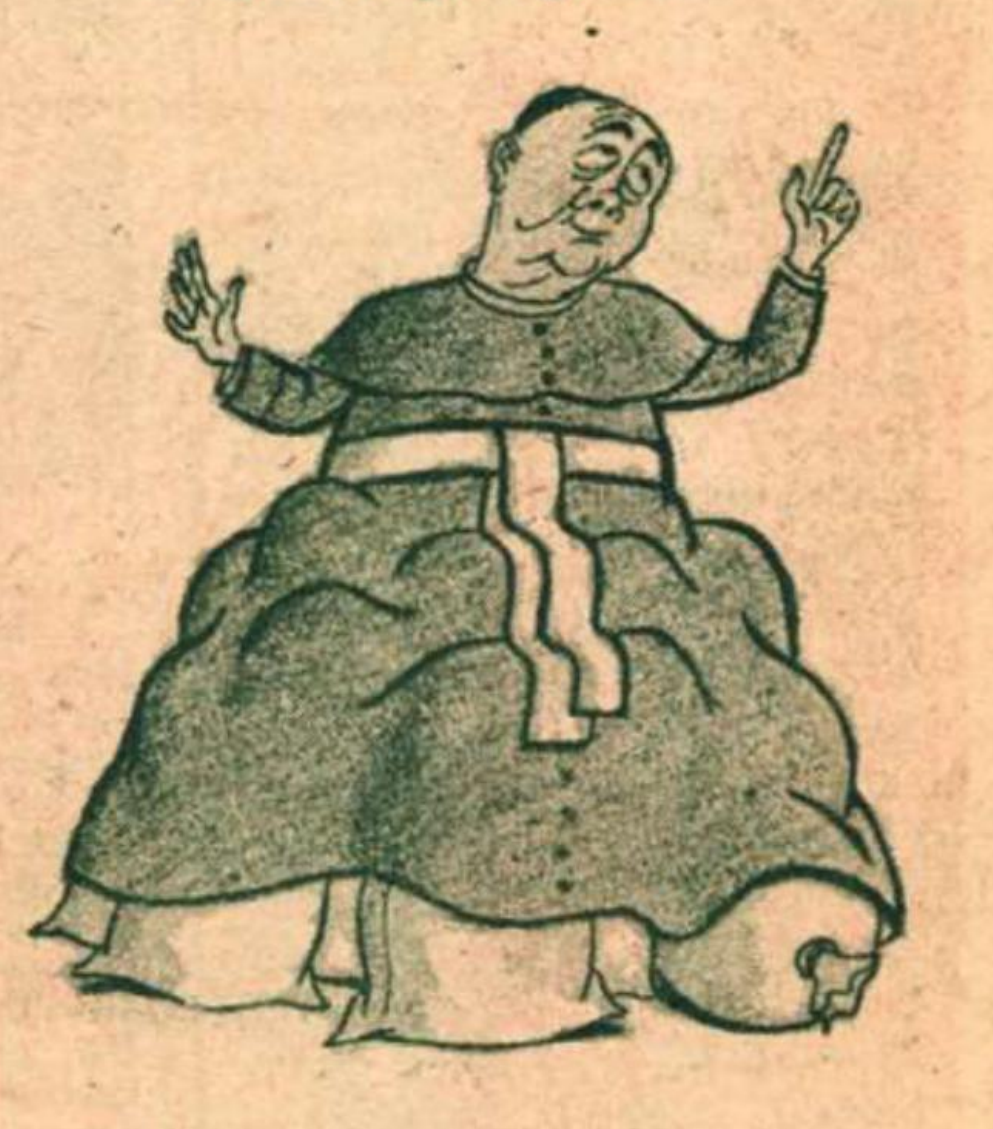

— Teljesítsétek az állam iránti kötelességeteket, úgy, mint én…

NE VÁRJON ŐSZIG

már most tisztíttassa, festesse ruháját

a PATYOLAT-nál

Új vállalási határidő:
fehérnemű 10 nap
vegytisztítás 10 nap
festés 14 nap

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A vetélytársak

KÖZÉRT
HÁZTARTÁSI

A szép, de meredek Gellérthegy lakói részint türelmesen, részint türelmetlenül vártak, amíg a szocialista kereskedelem szálai odáig is elérnek. Az elmult nyáron még javában szidtuk a fűszerest, aki (magánszektor lévén) dupla áron számitott mindent, igaz viszont, hogy a mérésnél „behozta", — mármint a saját javára.

Aztán felvirradt a nagy nap és a Hegyalja-úton megnyílt a TEJÉRT, amelyben lehetett cukrot, lisztet, kenyeret és péksüteményt is kapni. Ekkor vérszemet kaptunk: ha van is már tejünk és lisztünk, még mindig nincs zöldség és hús!...

A sok siránkozásra aztán megnyílt — a Háztartási Bolt. A környék lakói boldogok voltak. Nem kell már lekutyagolni a hegyről, ha bajuszpedrőt, vagy éppen svábport akarunk vásárolni! És milyen ragyogó, nagy üzlet, — régen három is volt ezen a helyen!

No, de ne legyünk hálátlanok. Nemsokára született egy „Hús Szék" is, ahol mindig finom, friss húst vásárolhatunk. Igaz, — a születéssel majdnem egyidőben haláleset is történt. „Átalakitás" címén egy időre kimult az alig néhány hónappal ezelőtt született TEJÉRT és a környék az óperenciás tengeren is túlra járt a tejért.

Vigasz csak az volt, hogy a TEJÉRT-ből és a mellette lévő üres üzlethelyiségből hamarosan KÖZÉRT-et kezdtek épiteni. Építgették, épitgették, aztán megint eljött a nagy nap és megnyílt a várva-várt KÖZÉRT, azaz bocsánat: a Háztartási Bolt tőszomszédságában megnyílt a — Háztartási Bolt. Igen, igen: a Háztartási Bolt. Jóval kisebbre szabták ugyan, mint a mellette lévőt, az öreget, dehát az volt az elsőszülött és annak úgylátszik nagyobb jogai voltak.

Szóval most van két Háztartási Bolt, bár az egyikre nagy betűkkel az van kürva, hogy KÖZÉRT. A szegény vásárló ebben a KÖZÉRT-ben gyümölcshöz, főzelékhez csak nagyritkán jut. Ha kaprot vagy petrezselymet kér, csak tanácsot kap: „a harmadik utcában balra lakik egy öreg bácsi, aki tenyérnyi kertjébe kedvtelésből zöldséget ültetget, de neki nem kell, annál olcsón kaphat és mindig friss!" Még jó, hogy azt nem mondják: „mosószappanunk az van jó száraz, tessék talán azzal megpróbálni a tökfőzeléket, vagy adhatunk fogport is, — kitűnő jó a krumplilevesbe."

Hát így. Két komoly vetélytárs van egymás mellett, akárcsak a kapitalista kereskedelem idején. Nem lehetne mindezen segiteni és egy szép napon átváltoztatni a mosószappant zöldséggé, a fogkrémet friss gyümölccsé és — ha itt nem is egészen a gyermekek szivéből beszélek — a mosószódát spenóttá?!

L. V.

I., Mihály-u. 12 b.

Duplikátor fenéklemez

1950 JÚLIUSÁBAN a kerületi kazánvizsgáló biztos arra kötelezte vállalatunkat, hogy tíz duplikátor fenéklemezt egy éven belül cseréljünk ki.

NOVEMBER 27-én megrendeltük a munkát a Tartály- és Tárolóberendezések Gyáránál. 1951 október 31-ére vállalták a munkát. A megrendeléssel egyidejűleg egy duplikátort oda is szállitottunk hozzájuk.

1951 OKTÓBER 30-ÁN, tehát 11 hónappal később a vállalat határidőmeghosszabbítást kért. Beleegyeztünk abba, hogy csak december 15-én szállitsanak.

DECEMBER 12-ÉN közölték, hogy az átadott duplikátort nem tudják megjavitani és kérték, hogy küldjük ki megbizottunkat megbeszélésre. Közben a Központi Döntőbizottsághoz fordultunk kötbérigényért.

1952 JANUÁR 9-ÉN főművezetőnk elment a gyárba és megbeszélte a Tartály- és Tárolóval a javitást. Kitűnt, hogy a duplikátort meg lehet javitani.

1952 MÁRCIUS 6-ÁN a Döntőbizottság elmarasztalta a Tartályt és kötelezte őket, hogy 8 napon belül adjanak új szállitási határidőt.

MÁRCIUS 17-ÉN megtudtuk a Tartálytól, hogy a náluk lévő duplikátorunkat mégsem tudják megjavitani.

MÁRCIUS 20-ÁN két másik duplikátort küldtünk oda javitásra.

Azóta ismét hónapok teltek el. A Tartály nem tett eleget a Döntőbizottság határozatának. Egyetlen duplikátort sem javitottak meg. Eddig 39 levelet írtunk ebben az ügyben, de egyetlen megjavitott duplikátorunk sincs.

Juhász Pál, Budapesti Marhavágóhíd, Soroksári-út 58.

40 lakó, 30 ló

Amikor a Népszinház-utca és Aggteleki-utca sarkán levő ötemeletes bérházban, amelyben 40 család lakik, első tanácstagi beszámolómat tartottam, súlyos panaszt hallottam. A lakók elmondották, hogy a házban, amely néhány percnyire van a Nemzeti Szinháztól, istálló van harminc lóval.

Tanácstagi beszámolóm után megigértem a ház lakóinak, hogy a kerületi Tanácsnál szorgalmazni fogom az istálló megszüntetését. Azóta már a Fővárosi Tanács előtt fekszik az ügy, de még nem történt intézkedés.

Ugyancsak súlyos panaszt hallottam a Népszinház-utca 16. sz. házban is. Ebben a házban 125-en laknak. Február óta rossz a lift. A felvonó motorját újra kellene tekercselni, de a KIK még nem tudta a javitás ügyét elintézni.

Mindkét ügyben a Ludas Matyi segitségét kérem.

Tímár Géza tanácstag, Csokonay-utca 12.

M. kir. Intézet 1952-ben

Mellékelten küldök egy pénzlezáró szalagot, amelyet első dühömben a benne lévő pénzzel együtt el akartam tépni. Még jó, hogy a mérgem gyorsan elszállt és így a pénz is megmaradt, és a szalagot is el tudom küldeni a Ludas Matyinak.

Ezen a szalagon ugyanis a régi keresztes-koronás magyar királyi címer látható. Ezt a bélyegzőt használja a „M. kir." Orsz. Közegészségügyi Intézet. Szerintem beteg dolog ilyen bélyegzőt használni. Helyes lenne, ha az Egészségügyi Intézet leoperáiná a gumibélyegzőről a címert, de még egészségesebb ötlet lenne, ha új gumibélyegzőt csináltatnának — a nép államának címerével.

Bartha Imre, pol. fel., Balatonielle.

Villanyt a Mocsaras-dülőre!

A III. kerületben, az úgynevezett Mocsaras-dülő környékén lakunk. Itt 50 ház van több mint 200 lakóval. Se villanyunk, se vízvezetékünk. Száz méterrel a mi lakótelepünktől villany is van, víz is van. Évek óta igyekszünk elérni, hogy szereljék be nálunk is a villanyt és a vizet. Sajnos, semmi sem történt. Néha azzal küldenek el bennünket, hogy nagyon drága lenne a munka, fejenként 4000 forintot kellene fizetni. Több hivatásos villanyszerelő és vízvezetékszerelő megállapította, hogy 500 forintba sem kerülne a bevezetés.

Sántha József KÖZÉRT-dolgozó, III., Mocsaras-dülő 22948, és még 42 aláírás.

Szép magyar nyelvünk!

Levelet kaptunk a Munkaerőtartalékok 34. számú iskolájának igazgatójától. Szerintünk az iskolaigazgatóknak szép magyar nyelvre kellene oktatni a tanulókat és ha levelet írnak, akkor azt is magyar nyelven kellene megírniok. Dékány László igazgató azonban, úgy látszik, sietve írta a hozzánk címzett levelet, mert kerékbetörte magyar nyelvünket. A levél szószerint így hangzik:

„Értesítem a Vállalatvezető elvtársat, hogy a Vállalat az 1952—53. beiskolázási évben az iskolához fog tartozni. Ezért szükséges, hogy a beiskolázást a Vállalat tanulófelelősével átbeszéljük. Kérem, hogy hétfőn, f. hó 7-én reggel 9 órakor a tanulófelelős jelenjen meg az iskolában a feladatok megbeszélése végett. Kérem a pontos megjelenést."

Miért nem írták ezt a levelet magyarul?

Simon Lajos, MÁV-intéző, Nyugati Fűtőház.

Művészeti Alkotások V. figyelmébe!

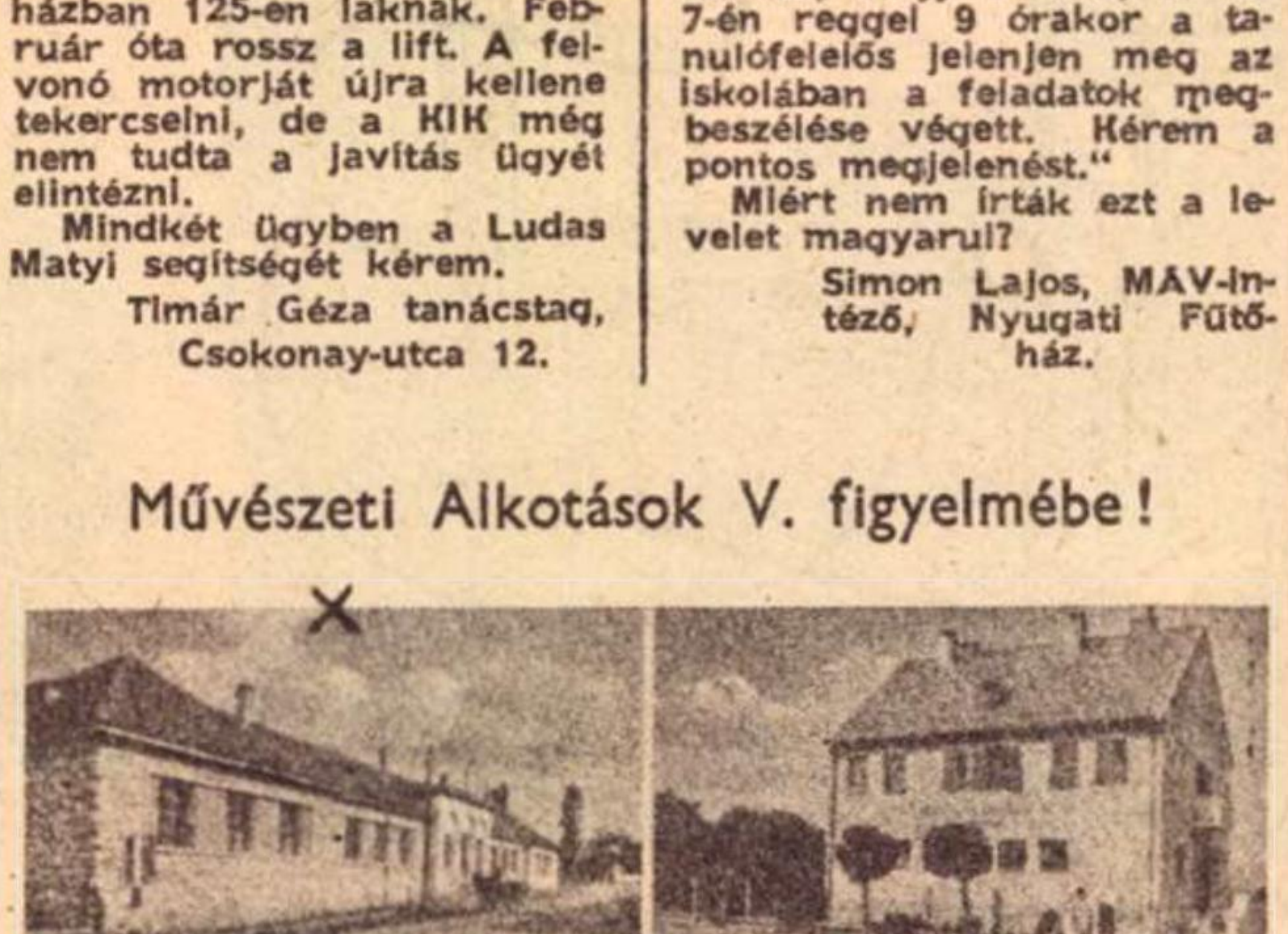

Kedves Ludas!

Mellékelten küldök egy képeslevelezőlapot. A hátlapjára az van írva: „Üdvözlet Bélapátfalváról". A bal felső sarokban lévő X. jelzésű képen azonban mi, bélapátfalvaiak nagyon csodálkoztunk. Hosszú idő óta élünk a községben, de ezt az épületet mi nem ismerjük. Amikor megláttuk a lapot, végigjártuk újra Bélapátfalvát, de nem leltük meg az épületet. Hosszas töprengés után rájöttünk arra, hogy a felvétel a felnémeti iskolaépületet ábrázolja. Lehet, hogy amikor a fényképész Bélapátfalván járt, kérésére áttolták az iskolát és az exponálás után visszatolták Felnémetre. De az is lehetséges, hogy a felnémeti lapokon a mi iskolánk szerepel. Mi lenne, ha a Művészeti Alkotások V. egy kicsit gondosabban állitaná össze a magyar vidékeket ábrázoló képeslevelezőlapokat?

KORMOS B. FERENC,
a Cement- és Mészművek dolgozója.

Felajánlások napjaiban

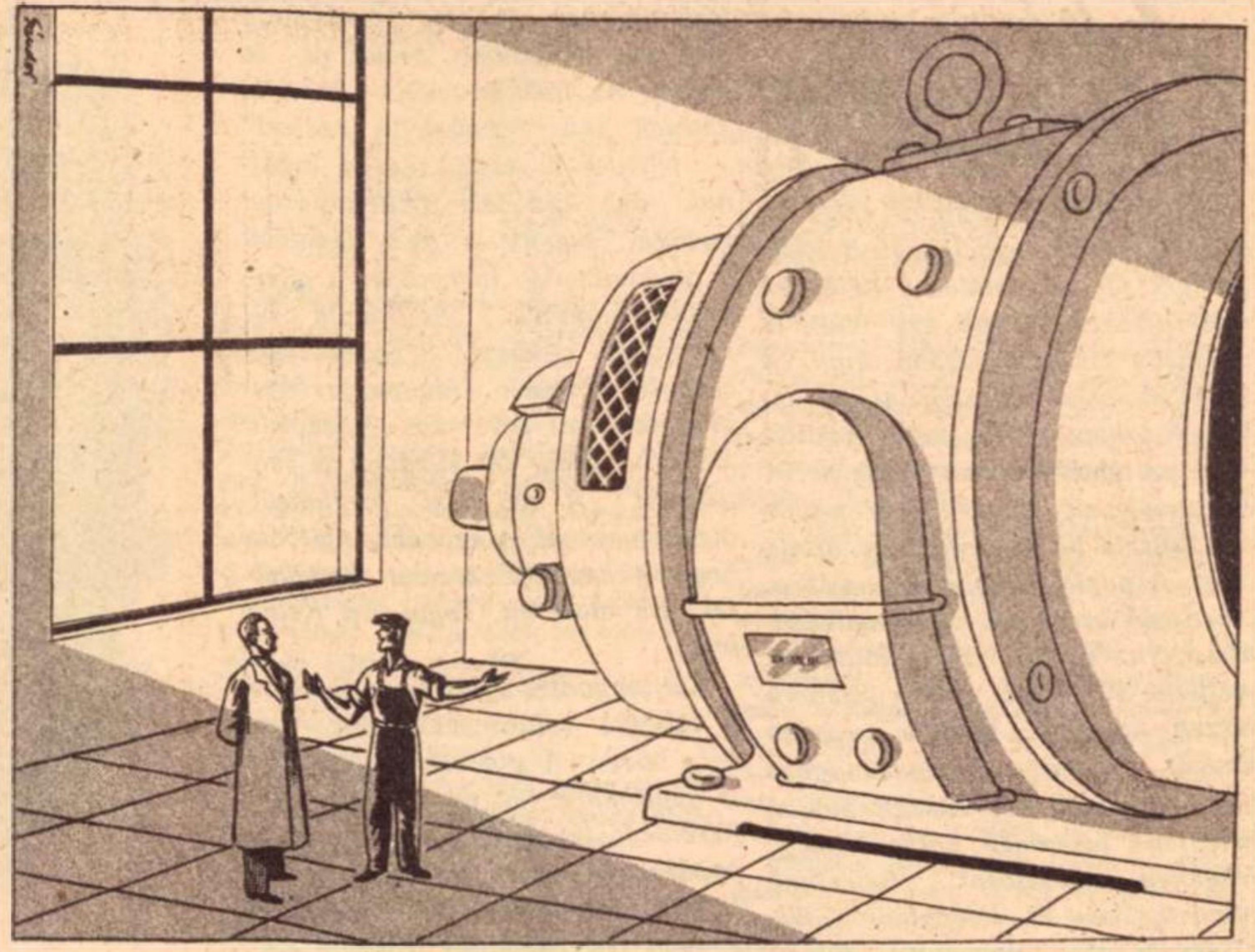

— Ez üzemünk legnagyobb motorja?
— Nem. Üzemünk legnagyobb motorja mostanában az augusztus 20-i munkaverseny.

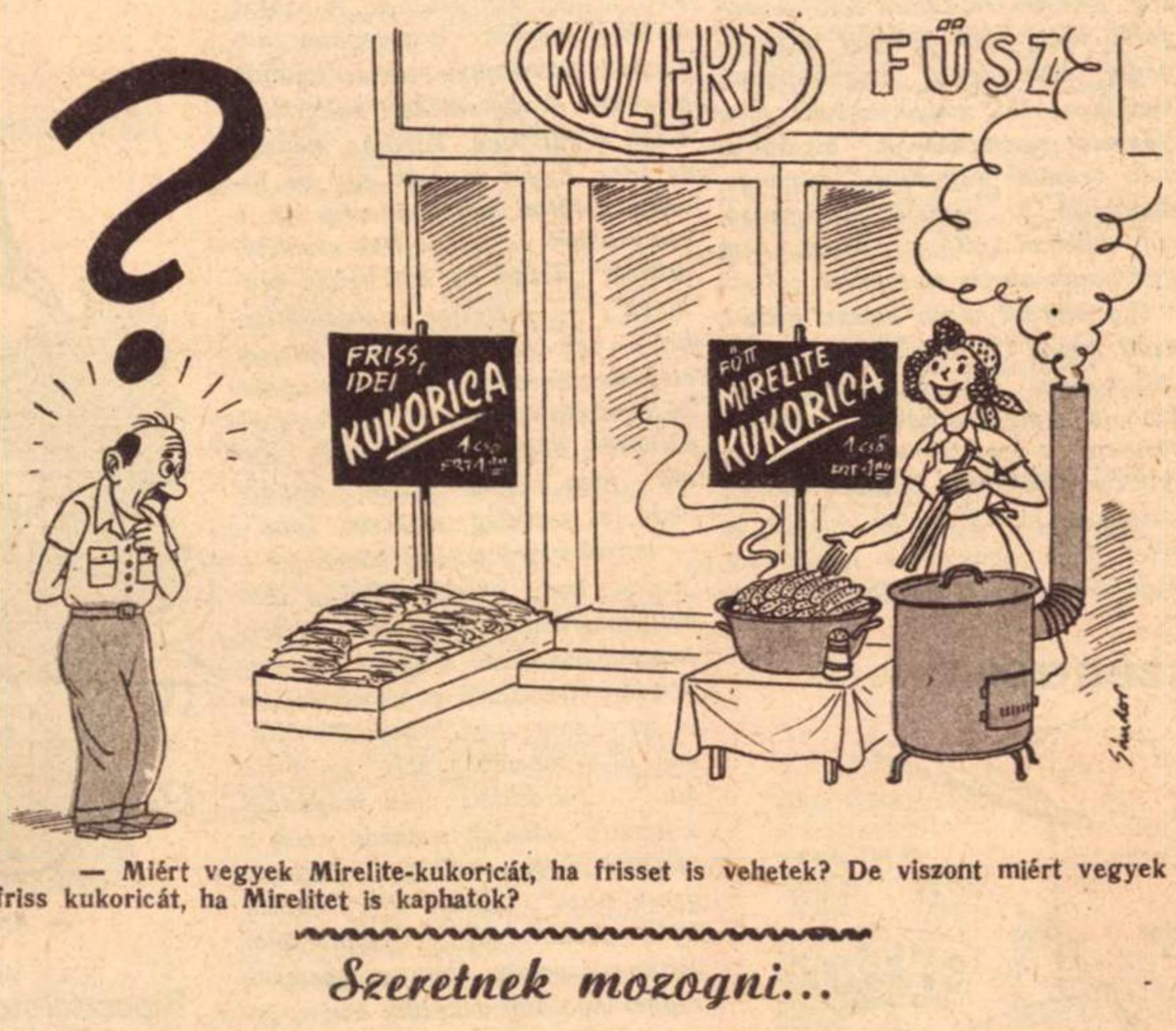
KÖZÉRT
FŰSZ
FRISS, IDEI KUKORICA 1 cső Ft 1.—
FŐTT MIRELITE KUKORICA 1 cső Ft 1.—
Sándor

— Miért vegyek Mirelite-kukoricát, ha frisset is vehetek? De viszont miért vegyek friss kukoricát, ha Mirelitet is kaphatok?

Szeretnek mozogni...

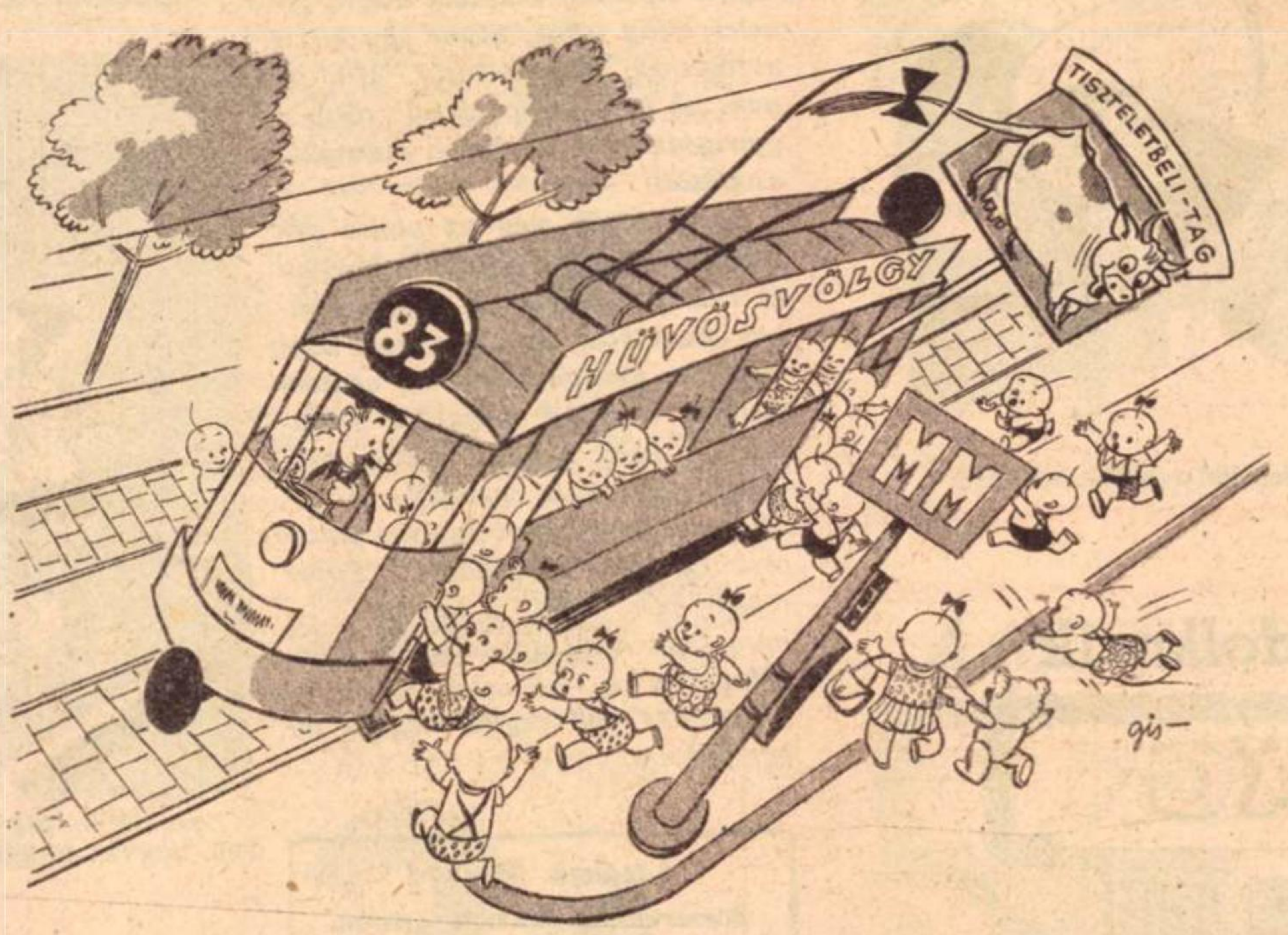

A legifijabbak megrohanják a hűvösvölgyi villamost, mert hallották, hogy ott az úttörővasútnál mozgólépcsőt szereltek fel.

Ludas Matyi elintézte

A gombostűvel kapcsolatos közleményt az ÁTEX kivizsgálta. Valóban csak egykilós tételben árultak gombostűt. Intézkedtünk, hogy ezentúl 10 és 1 dekás csomagokban is vásárolhassanak a vevők gombostűt. Egyébként gombostűt csak négy fiókunk árusít, kis mennyiségben a Röltexnél mindig kapható.

ÁTEX Textilkereskedelmi V.

„Miért drágább Csepelen?" című cikkel kapcsolatban megállapítottuk, hogy a csepeli bolt dolgozói hibát követtek el, mert a panaszoslevélben említett fonottkalácsot összetévesztették a cukrászati fonottkaláccsal. A bolt dolgozóit jobb munkára hívtuk fel. A kalács ára már Csepelen is 4 forint.

„Egy néma rádió kalandja" című panaszoslevéllel kapcsolatban megállapították, hogy a Keravill Lenin-körút 78. alatti boltjának szerelője felületesen vizsgálta meg a rádiót. Nem adta végrevizióra, hanem enélkül közölte a javítás árát. Fegyelmi eljárás indult ellene. A vizsgálat díjáért azonban nem 80 forintot, hanem csak 8,80 forintot számítottak fel.

Belkereskedelmi Minisztérium

Magos Gábor panaszával kapcsolatban vizsgálat indult. Megállapítottuk, hogy a késedelmes elintézésért a földadó-előadó felelős. Az illetőt hasonló felületes, bürokratikus munka miatt a Tanács már hónapokkal ezelőtt elbocsátotta. A sérelmes ügyet rendeztük. Az illetékhiány miatt nem a köszönőlevélért, hanem azért kellett bírságot fizetni, mert a törlési kérelmen nem volt bélyeg.

XI. ker. Tanács V. B Pénzügyi osztálya

Kedves vendég

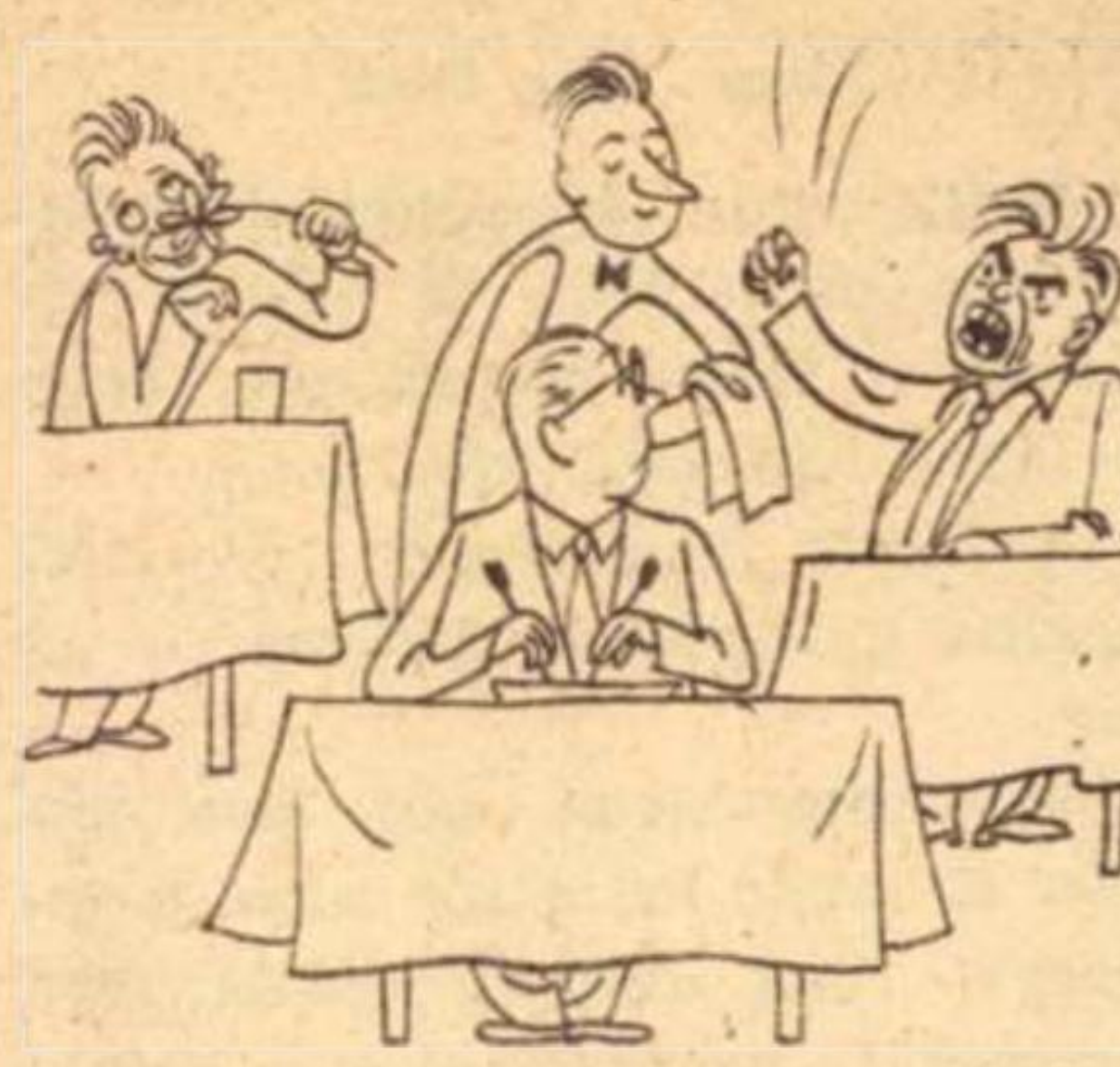

A leves langyos volt, meg akartam kérni a V. VVVV (V. kerületi Vendéglátóipari Vállalat Velünk Vacsorázzál) vendéglőjének pincérét, hogy melegitse meg, de erre nem került sor.

Azt mondta nekem halkan a pincér:

— Figyelte, vendég elvtárs a jobboldali és a baloldali szomszédját?

— Igen. Az, aki a jobboldali asztalnál ül, ronda fráternek látszik. Hangos és barátságtalan.

— Pedig az a jó vendég!

— Ne vicceljen. Hiszen a másik kedves, szerény és barátságos.

— Ez a baj! Tessék jobban figyelni! Bűbájosan kéri, hogy melegittessem meg a levest és még aranyosabban küldi vissza, hogy túlforró lett.

Engem is ez a cipő szoritott, de most gyáván kanalazni kezdtem a langyos levest. És figyeltem. A barátságtalan vendég nyersen igy szólt:

— Leves, bécsiszelet, máglyarakás, két kenyér, egy szóda. Már kiszámitottam. Tizennégyhetven. Itt van tizenöt, holnap harminc fillérrel kevesebbet fizetek.

És elment. Nyersen, barátságtalanul. A pincér áradozott:

— Bárcsak csupa ilyen vendégünk lenne! Soha egyetlen felesleges lépést sem kellett miatta tennünk.

— Józsi kérem, legyen olyan kedves, hozzon egy kis porcukrot a borsófőzelékbe, — kérte a kedves vendég.

— Mást ne hozzak? — kérdezte az óvatos Józsi.

— Köszönöm, nem terhelem mással.

Amikor megkapta a porcukrot, a vendég mézédes hangon rákezdte:

— Ne haragudjon, de most jut eszembe, hogy salátát elfelejtettem kérni.

Józsi hozta a salátát. A vendég ezután sűrű bocsánatkérés között még egy kis porcukrot kért a salátára is.

A pincér tekintete inkább diadalmas volt, mint dühös. Rámkacsintott, azután elment a porcukorért. A vendég ráöntötte a salátára, megkóstolta, azután ismét odahivta asztalához a pincért.

— Alig merem megkérni arra, hogy egy csöpp ecetet is hozzon. Túl édes lett a saláta. Nyugtasson meg, hogy nem haragszik...

Józsi újból hunyoritott a szemével, aztán hozta az ecetet. A kedves vendég fizetésnél bemondta:

— Menü, saláta, porcukor.

— A menüt nem én hoztam ki. Ugyebár libasült volt? Mert úgy négy forinttal drágább. Kenyér?

— Egy.

— És egy zsemlye a szomszéd asztalról. Meg egy kifli, amit a kisgyereknek adott. Azonkívül tegnapról egy mignon, amit elfelejtettünk felszámolni.

— Hogyne, hogyne. Igen, igen...

A kedves vendég fizetett, elment és az ajtóból dühösen nézett vissza. Tekintetéből sugárzott a fenyegetés: ide se jövök többet.

— Az ilyen kedvesen mosolygó, mézédes hangon beszélő vendégek miatt idő előtt megy tönkre a pincér lába. Mindenért külön kimenni a konyhába! És a fizetésnél persze „téved”! — dörmögött Józsi.

Fizettem. A „kedves” vendégre gondoltam és örültem, hogy nem volt bátorságom a levest visszaküldeni. Egy pillanatig töprengtem, hogy nyersen, ridegen soroljam-e fel az ételeket, de mégis úgy határoztam, hogy kedvesen és barátságosan beszélek. És nem hagytam ki semmit. Józsi rámnézett és amikor összevillant a szemünk, láttam, megértette: van egy harmadik fajta vendég is, aki nem barátságtalan, nem küld vissza semmit és nem is bliccel.

Palásti László

Az Olimpiáról beszél a város...

Nyugati pontozó dilemmája

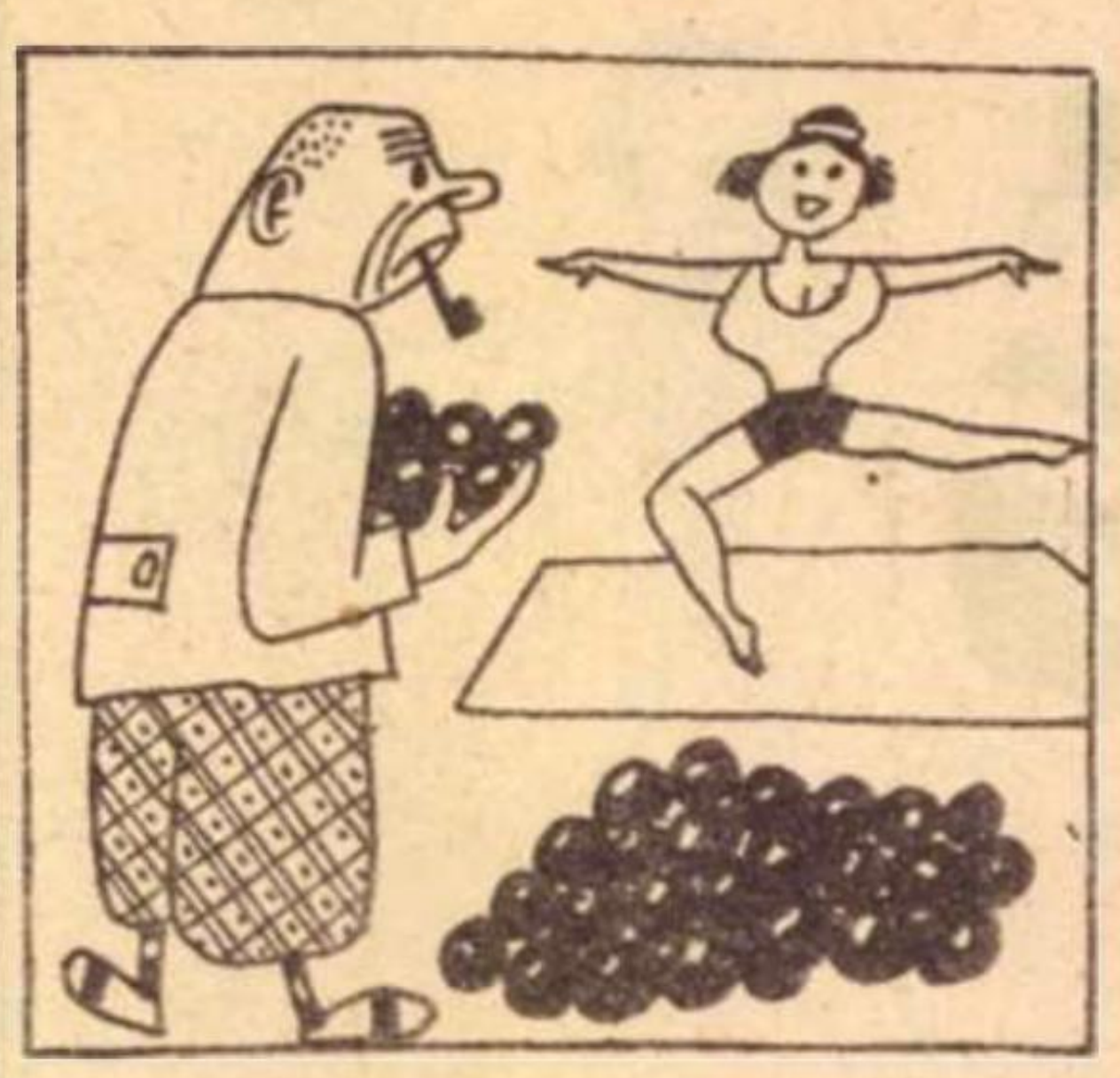

A londoni olimpián a nyugati pontozóbirák nagy kedvvel értékelték le a népi demokráciák versenyzőit. Tartunk tőle, hogy megint ismétlődik az eset.

Nyugati pontozó (rajongva): Ej, de remekül tornázik ez a lány! Csuda! Micsoda terpeszállás! Kolosszális, ámulatos, piramidális. Legalább tíz pont. Ja, de hiszen ez a magyar Korondi. Megjegyzem, elég lottyadtan csinálja. Elég lesz neki hét pont is...

Két bajnok

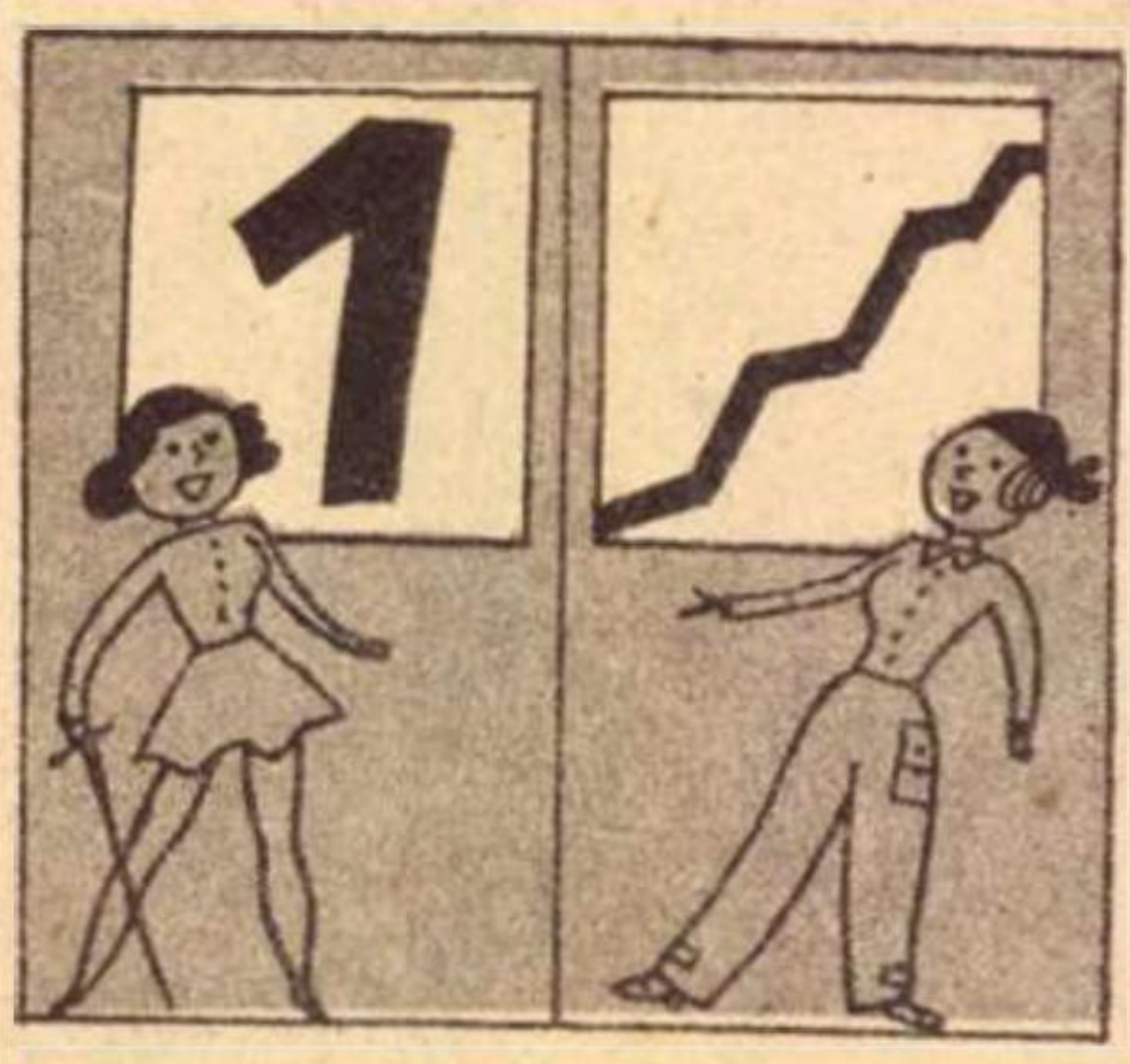

Az egyik bajnok Elek Csibi, aki most akarja a harmadik olimpiai babérkoszorút megszerezni. Erre minden lehetősége megvan, csak egy kicsit jól kell vívnia: egy tuss ide, két tuss oda, s már kész a bajnokság.

Persze, nemcsak Helsinkiben lehet babért szerezni, hanem itthon is. Mert például Horváth Irén a Darugyárban nem tőrvívással, hanem villanyszereléssel majdnem elérte a sztahanovista-szintet. Reméljük, hogy Csibi megnyeri az újabb bajnokságot, addig Irénke is sztahanovista lesz.

Szegény röplabdások

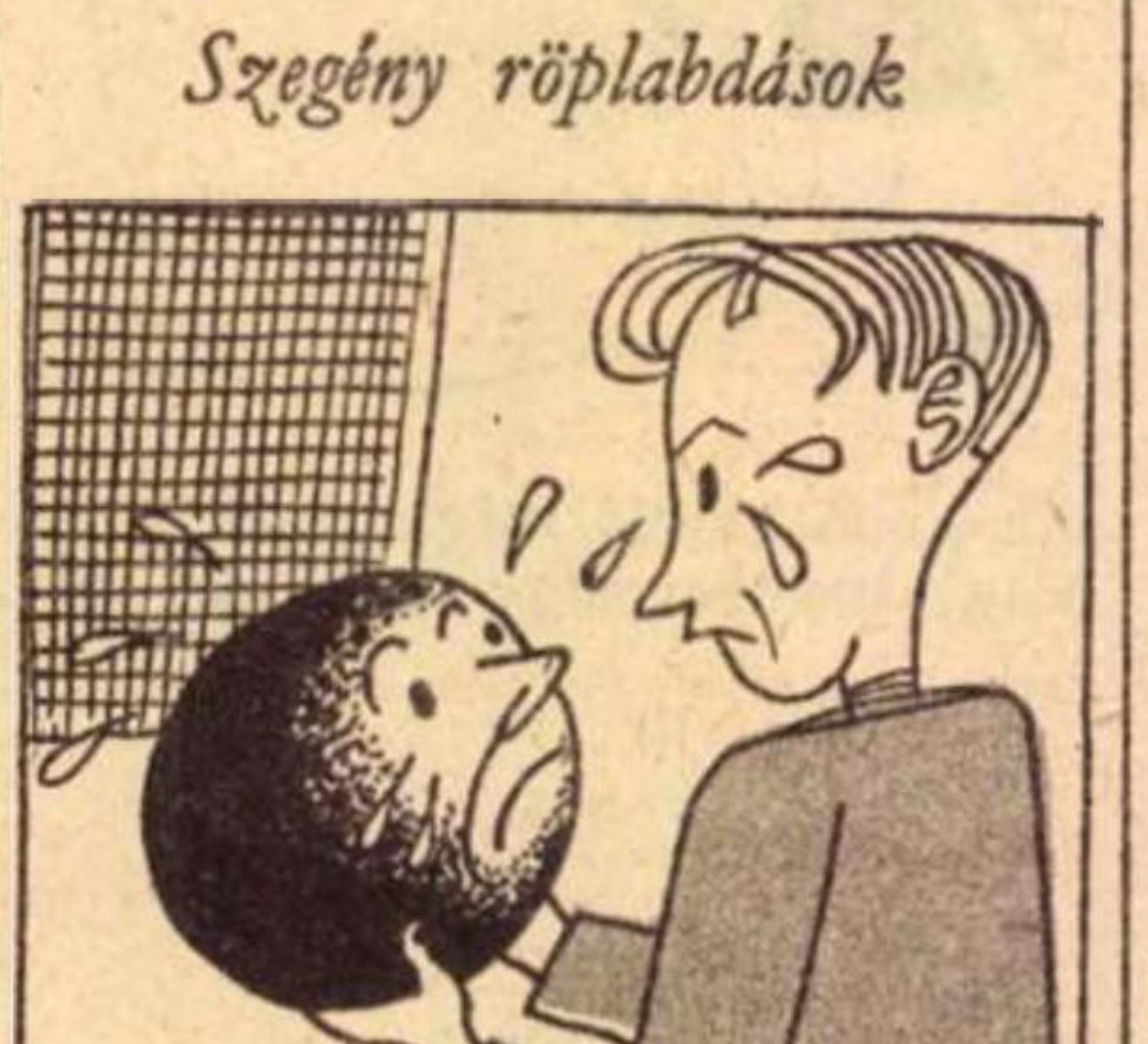

Röplabda: Édes gazdám, a röplabdát miért nem vették fel az olimpia programmjára?

Játékos: Ne zsörtölődj, pajtás, még egy kicsit fejlődnünk kell, de a következő olimpián egész biztosan ott leszünk.

Talány

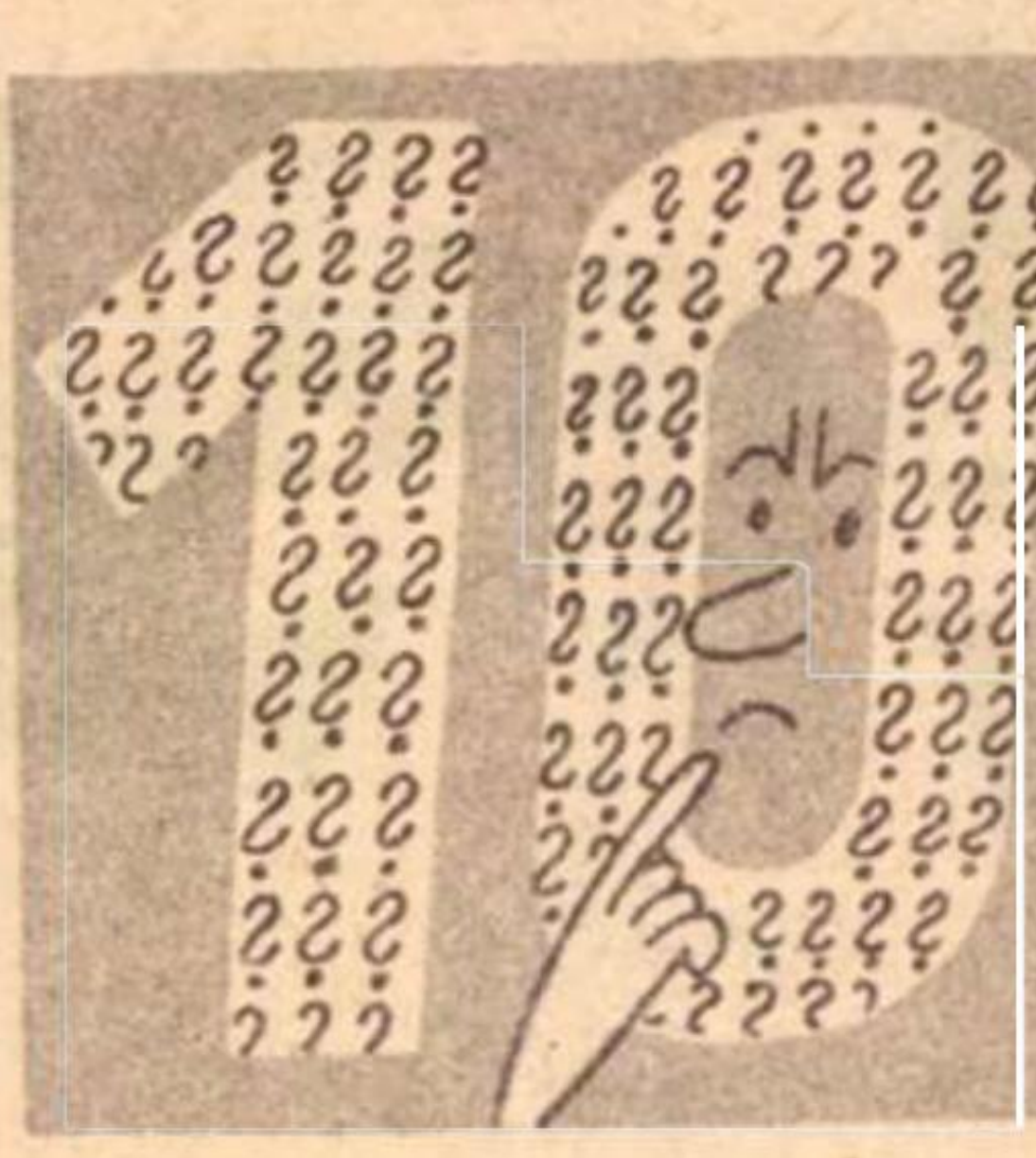

Jelenleg a sportkedvelők borzasztóan izgulnak, hogy Helsinkiben szerzünk-e a londoni olimpiához hasonlóan, tíz bajnokságot. Pedig kár a gőzért, csak hozzánk kell fordulni, s máris megmondjuk, szerzünk-e vagy sem.

De nem. Egyelőre mégse mondjuk meg. Csak hadd izguljanak az izgulók. Na jó, könyörületesek leszünk, de nem most, hanem három hét múlva, amikor pontosan megmondjuk, hány olimpiai bajnokságot szereztünk...

A koszt kitűnő

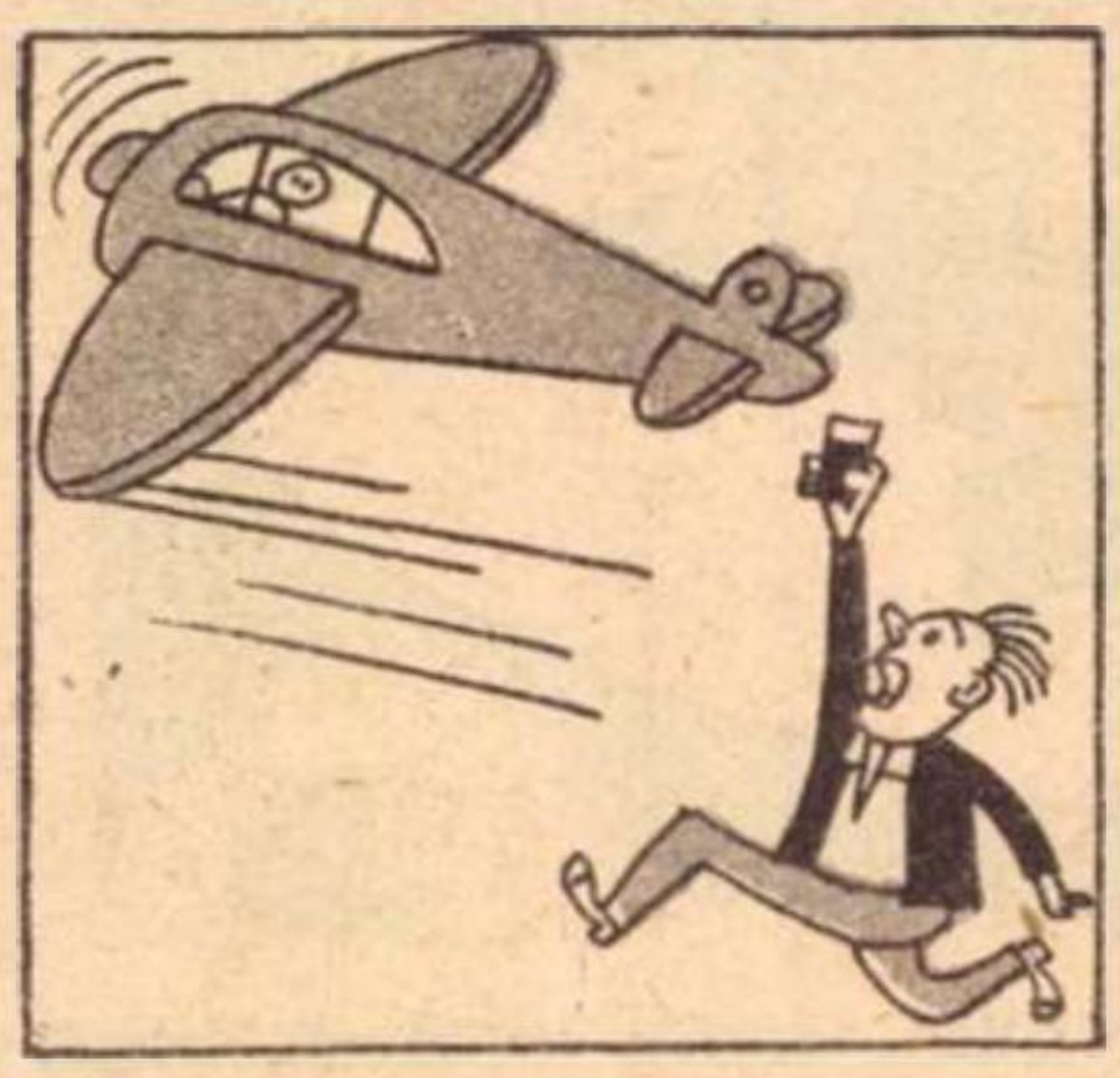

A helsinki olimpiászra a magyarok rengeteg ennivalót vittek magukkal; csabai kolbászt, téliszalámit, császárhúst stb. Ezek a kitűnő falatok biztos jó hatással lesznek a versenykedvre.

Egyik repülőgépről lemaradt Papp Laci málnaszörpje. Reméljük, hogy a képen látható lelkes sporttárs gyalog is idejében Helsinkibe juttatja a kitűnő italt.

Betörés készül

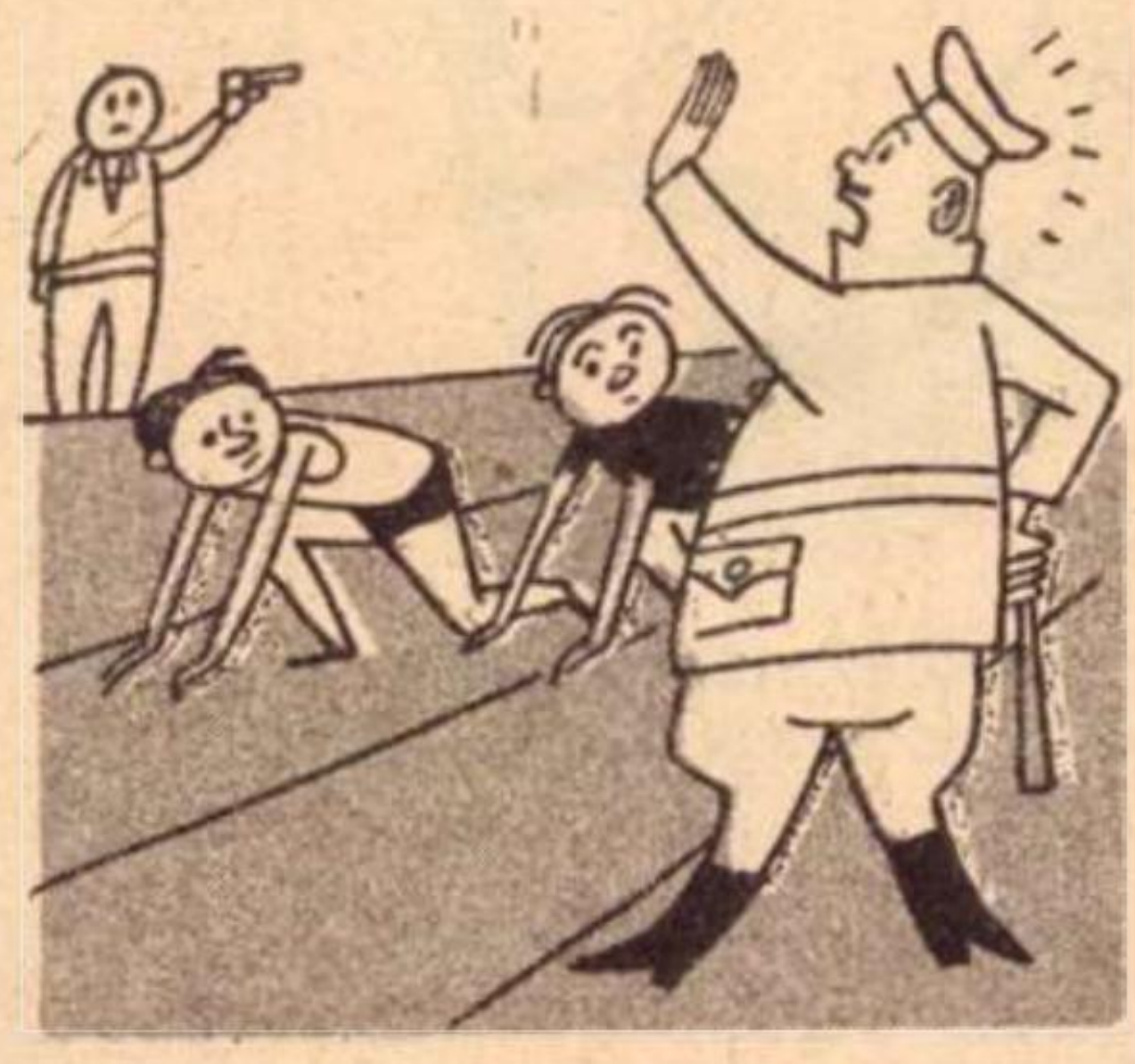

Állj, állj! — kiált a finn rendőr. — Úgy tudom, hogy ebben a futamban betörés készül!

Betörésnek nevezik ugyanis sportnyelven azt, ha az Általánosan Ismert Nagyságot legyőzi az Egyelőre Még Ismeretlen Jövendő Bajnok. Az ilyen betörés jutalma méltó a bűntetthez — győzelmi dobogón és nem a sivár dutyiban kap a tettes helyet.

Sport! Megjelent a Spooort!

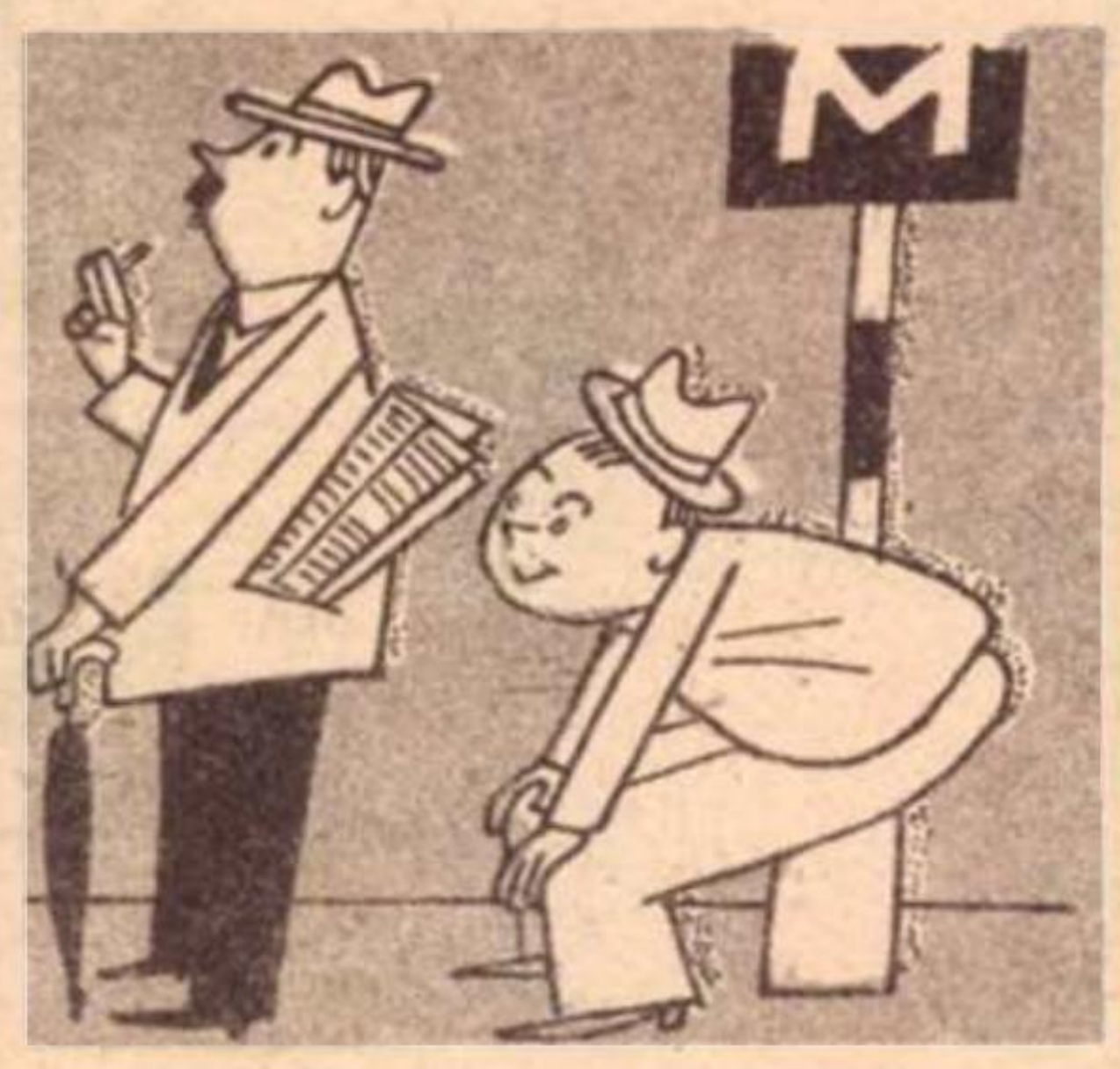

A Népsportnak nagy keletje van s egykettőre szétkapkodják a sporttársak. A képen guggoló szurkolónak nem jutott, kénytelen így potyázni.

Szurkoló: Az ördög vigye el, fordítsa már meg ezt az újságot! Azt látom, hogy győztünk, de azt is szeretném tudni, hogy ki lőtte a gólt!

Ha a bajnokjelölt leég

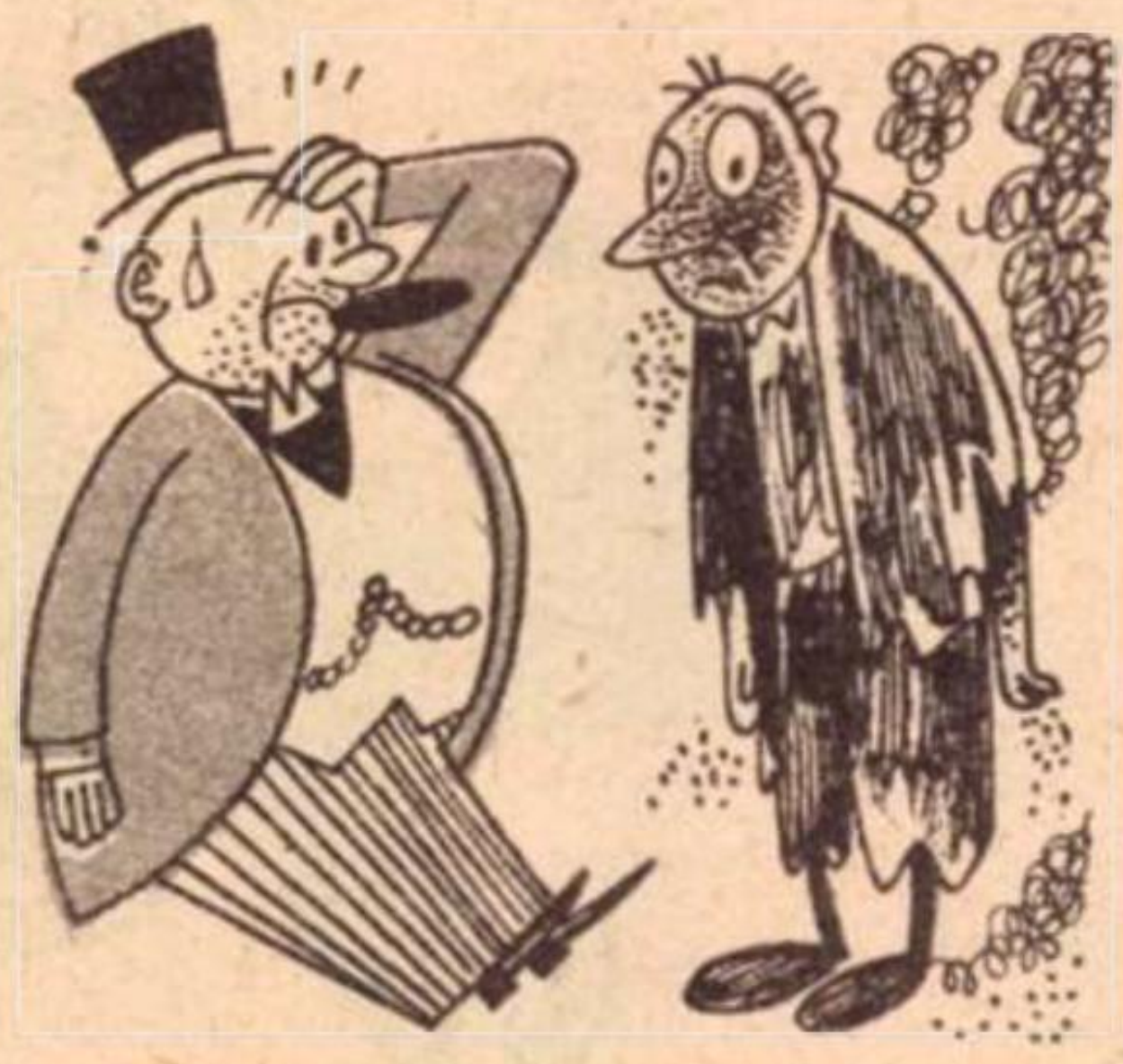

Az amerikai emberkupecek (menedzserek) szívesen szerződtetnek olimpiai bajnokot, aki ezután profi lesz és cirkuszban, vásárban mutogatják. Így van aztán, hogy az exvilágbajnokok fejreállással és kardnyeléssel keresik a kenyeret.

Itt, az olimpián szaglásszák a bajnokjelölteket a menedzserek, viszont, ha a jelölt leég, a kupec új áldozat után néz.

Képünk egy ilyen leégést ábrázol, s bár az exbajnokjelölt füstölög, azt hisszük, az emberkupec égett le jobban.

A totónyertes

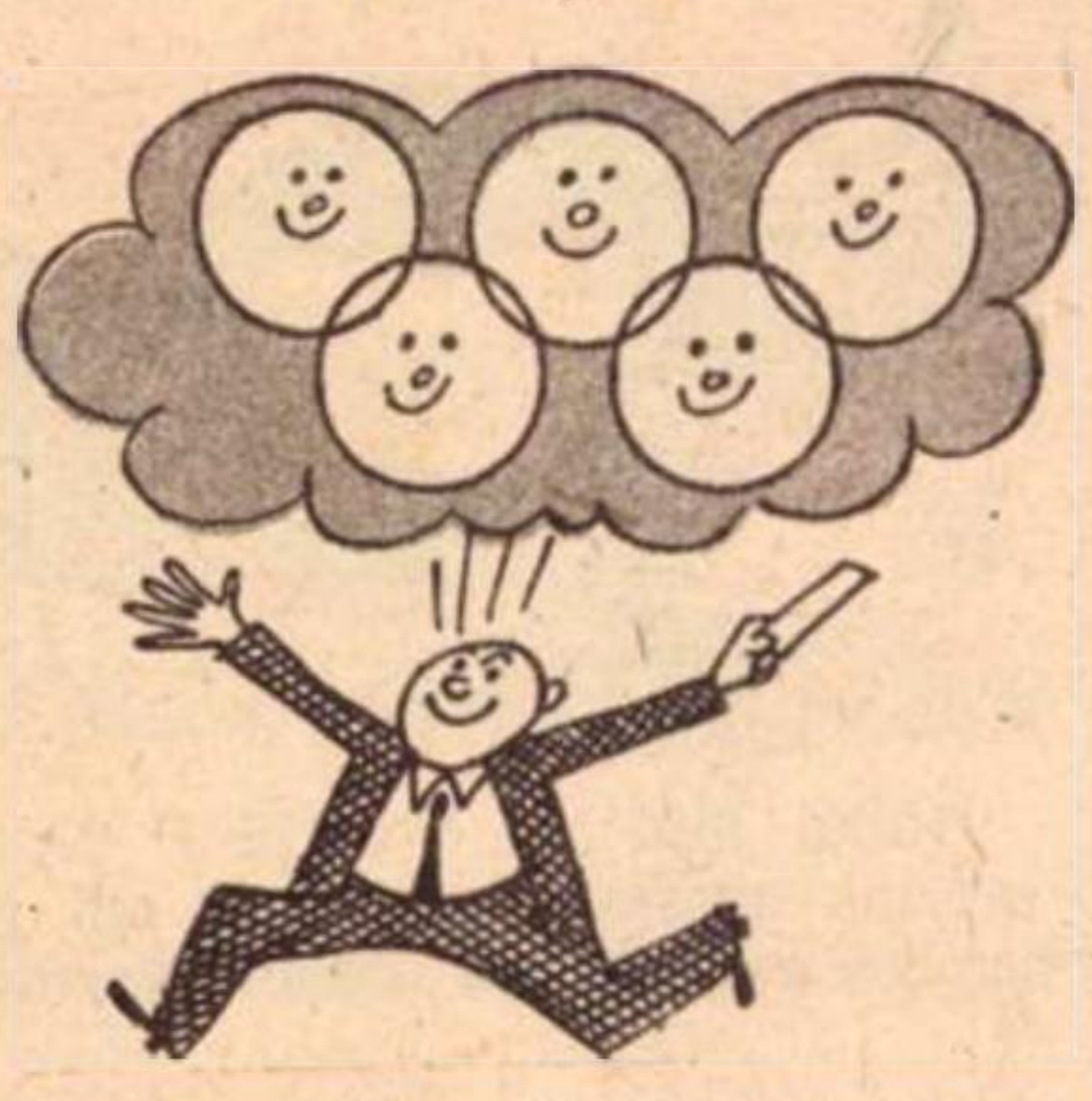

Bemutatjuk az egyik totónyertest, aki arról nevezetes, hogy kerek 12 találata volt az olimpiai szelvényen. Remek tempóérzékkel dolgozott, s mikor megkérdezzük, boldogan dadogja:

— Első olimpiai bajnokságom, izé, találatom — és máris szalad a postára, hogy üdvözlő-táviratot küldjön Kocsisnak, aki a találathoz szükséges győztes gólt rúgta.

— Jó dolog az olimpia! — kiáltja még utánunk, s látjuk az arcán, hogy szívesen javasolná az olimpia kéthetenkénti megrendezését.

A sporttudós

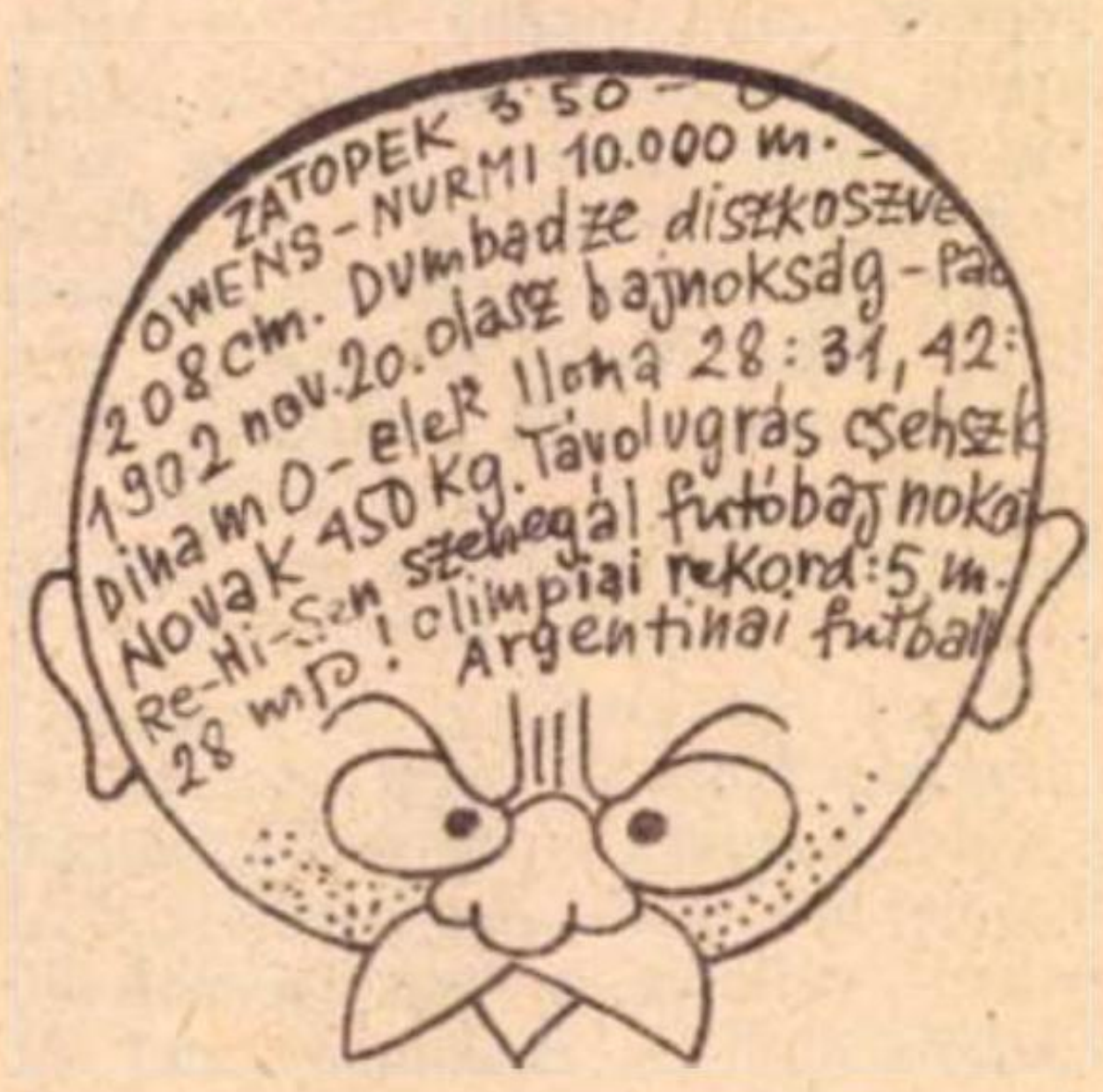
ZATOPEK 3.50 –
OWENS – NURMI 10.000 m.
208 cm. Dumbadze diszkoszve
1902 nov. 20. olasz bajnokság – Pa
Dinamo – Elek Ilona 28:31,42:
Novak 450 kg. Távolugrás csehsz
Re-Hi-Sen szenegál futóbajnokai
28 mp! olimpiai rekord: 5 m.
Argentinai futball

Megkérdeztük a fenti sporttudóstól, hogy mennyi a 100 m-es síkfutás világrekordja.

Sporttudós (darálva, mint a malom): A 100 m-es síkfutás világrekordja 10.2 másodperc. La Beach futotta, de hátszéllel futottak már 10.1-et is. A világrekord egy ködös őszi hajnalon született, míg a magasugrásé egy meleg nyári délutánon. Ami pedig a vizipólót illeti, emlékszem a boldogult Komjádi Bélára, aki egyszer azt mondta...

— Pompás... — szakítjuk meg a sporttudóst, s elismerően szorítjuk meg a kezét. — Most még mindössze azt mondja meg, hogy hányas villamossal jutunk a Lövölde-térre?

Sporttudós (sértődötten): Ugyan kérem, mit macerálnak ilyesmivel? Honnan tudjam? (Lelkesen.) Ellenben láttam 1939-ben a Zombori Ödönt birkózni. Úgy földhöz nyekkentette Johannsont, hogy na...

A család öröme

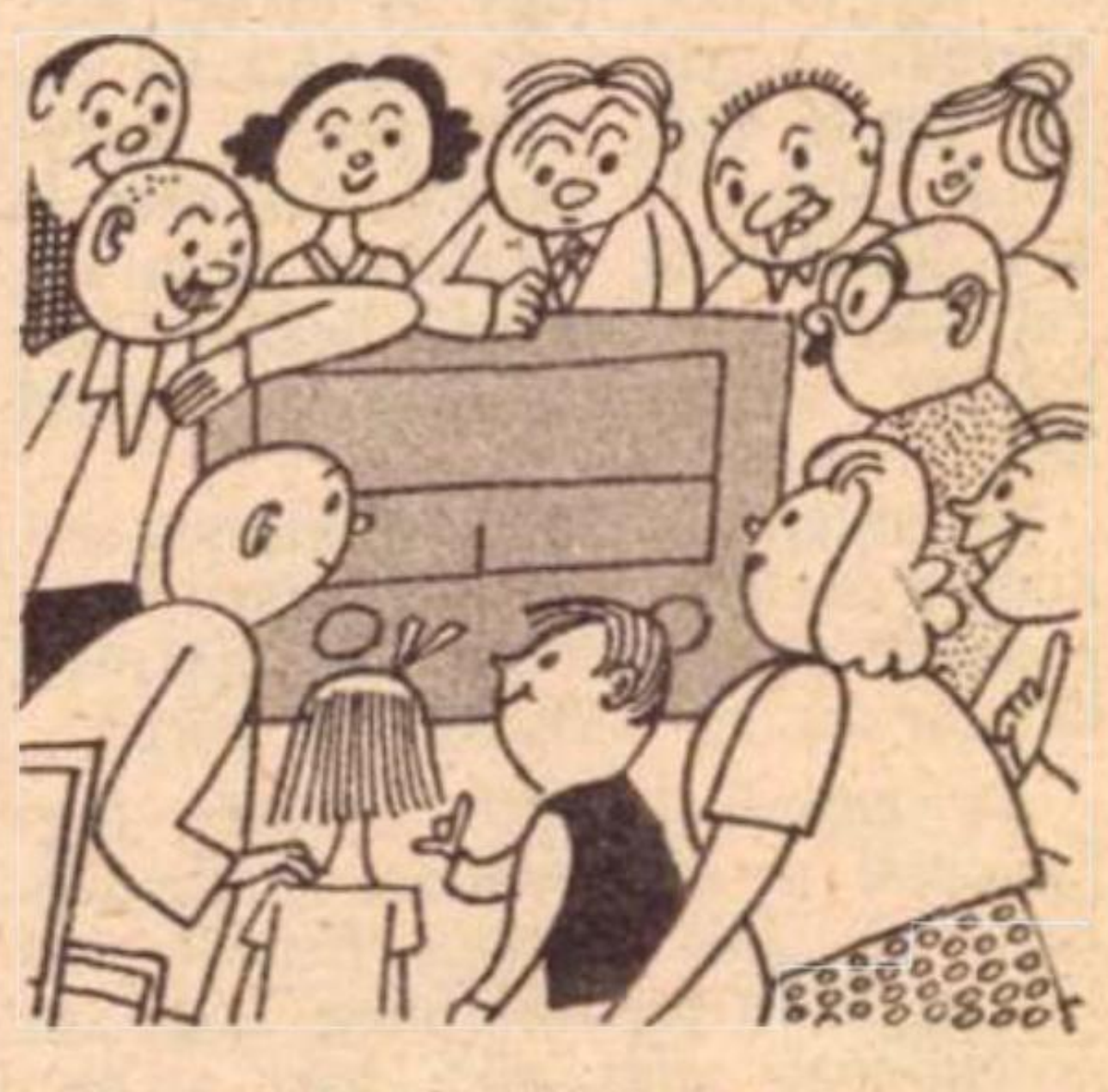

A család körülüli a jó öreg masinát s remegve hallgatja Szepesi György lelkes hangját. „Ez borzasztó kedves, hallgatóim, az első félidő 1-ik percében még mindig 0:0, amikor Puskás kapja a labdát, „Rohanj, Öcsi, rohanj! Jól van, derék, kicselezte Bonipertit... ...körömpasszal dobja Cibornak. Menj, Cibor, menj, jaaj, Vivolo elveszi tőled a labdát. Cibor, Cibor, rossz formában van ma ez a fiú... Nem baj, újból Cibornál. Bravó, Cibor! Bravó! Lő. Mellé. Hű, nagy helyzet volt...”

Az olimpiai láng...

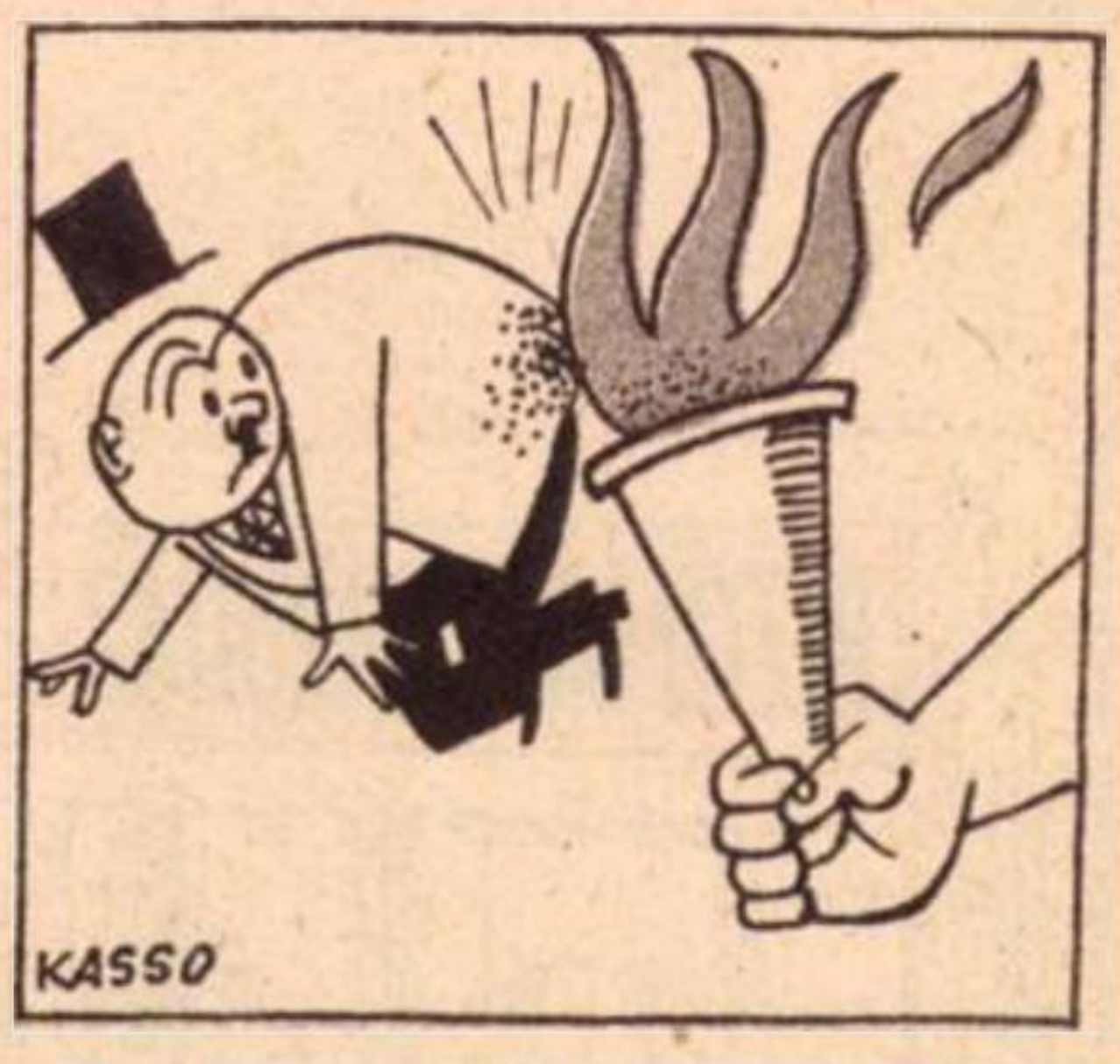

Tőkés: Érdekes, milliók lelkesednek érte s pont engem éget.

Jövő héten: a herceghalmi állami gazdaságban

Kaland az ÁPISZban

Egyik legkedvesebb szórakozásom, hogy ÁPISZ-boltokba járok vásárolni. Nagyon izgalmas dolog, mindenkinek melegen ajánlhatom. Ugyanis ahány Bolt annyi szokás! Van ahol mindent adnak, amit az ember kér, de akad olyan Fiók is, ahol például borítékból vagy kéziratpapírból csak 10 darabot adnak egyszerre.

Ilyenkor igazolom magam és igyekszem meggyőzni a kedves eladó-kartársnőt, hogy nem vagyok borítékhalmozó, a 4 filléres kéziratpapírral sincsenek spekulációs szándékaim, csupán szeretném őt is, magamat is felesleges munkától és időpocsékolástól megkímélni, azzal, hogy egy tételben óhajtom a heti boríték- és kéziratpapír-szükségletemet fedezni.

De hiába minden észszerű érvelés, a kartársnő belátja, hogy igazam van, azonban felsőbb utasításra hivatkozva, megmarad a 10 darabos papíros mellett. Persze, ha félóránként bemegyek a boltba, mindig vehetek újabb tíz darabot, ami igen ajánlatos, mint MHK-edzést kiegészítő egészségügyi testmozgás, azonban érzésem szerint nem fedi tökéletesen a munkaidő gazdaságos felhasználásáról alkotott elképzeléseinket...

Mert ne feledjük, hogy egy-egy tíz borítékra rúgó nagyarányú ügylet lebonyolítása, magánméréseк szerint, átlagban 8—10 percet vesz igénybe, hogy egyem a „felsőbb utasítóknak” azt a drága, fontoskodó bürokratikus szívét. Először ugyanis a pultnál kell várni, míg sorrakerül az ember, azután a blokkal a pénztárnál kell sorbaállni, végül pedig a lebélyegzett blokkal az árukiadásnál kell jelentkezni.

Mindezt pedig 10 kéziratpapírért összesen 40, azaz negyven, írd, mondd, blokkold, könyveld, számfejtsed, ellenőrizd, lajstromozd raktárkönyvezd, kontirozd, iktasd és káliszold, 40, vagyis úgy ahogy mondom: negyven fillérért!...

(Kd.)

Darvas Szilárd:

Egy losangelesi honleány

Miss Maryland hollywoodi filmcsillag. Sikereit nem annyira tehetségével, mint inkább formás küllemével, elsősorban szépalakú szájával aratja. Ehhez azonban kellő mennyiségű reklámra van szükség s így áll elő az a különös helyzet, hogy Miss Maryland szája nem annyira azt a célt szolgálja, hogy beszéljen vele, mint inkább azt, hogy beszéljenek róla. Ha már így a szájába szállt a művészet.

Ezzel egyidejűleg a besorozott amerikai újoncok nem akarnak elmenni Koreába. Inkább meghozzák azt az áldozatot, hogy lelövik tisztjeiket, vállalva a legsúlyosabb következményt is, csakhogy honi földön maradjanak.

Miss Maryland-nek reklámra van szüksége, az amerikai hadvezetőségnek arra, hogy katonáik gusztust kapjanak a halálhoz. Megpróbálják a kettőt összeegyeztetni. És így születik meg a valóban nem mindennapi hőstett: Miss Maryland vállalja, hogy tízezer — Koreába induló — amerikai katonát megcsókol!

*

Az ember kedves hozzátartozóihoz intézett leveleiben számtalanszor leírja azt a frázist, hogy „száz csókot küld egyvégből". De leírja azt is, hogy ezret, tízezret... általában rendkívül bőkezűnek és bőszájúnak igérkezik — papíron.

Miss Maryland-é az érdem, hogy az amerikai kultúra jegyében e csókdömpinget le is bonyolította. Ez a teljesítmény hatalmas művészi multja ismeretében sem lehetett csekélység. Még szerencse, hogy a sors olyan strapaszájjal áldotta meg.

Valóban felemelő érzés lehetett az amerikai katonák számára, mikor megtudták, hogy az aznapi kétszersült, konzerv és káplári üdvözlés mellé még egy porció marylandi csókot is kapnak. És nem is kell lökdösődni, mindenki sorra kerül, mert a művésznő tízezer személyre bőségesen elegendő rutint hozott magával.

Bizonyára külön csókaltisztek őrködtek afelett, hogy egyrészt senki a puszit el ne bliccelhesse, másrészt kétszer be ne állhasson a sorba.

Az amerikai sajtó hosszan foglalkozott e nagyszabású hadművelettel. A „Los Angeles Times" című lap aggódva jegyezte meg, hogy „az önfeláldozó miss ajka már a hatszázharmincadik csók után erősen felduzzadt."

*

Az újoncok viszont tisztában voltak azzal, hogy — mikép a műdal mondja — „ennek az asszonynak halálos a csókja" s így a nagyszabású elgondolás csak részben vált valóra. Miss Maryland megkapta a reklámot a katonáktól, a katonák azonban nem kaptak gusztust tőle a háborúhoz.

Továbbra is szökdösnek, s vállalva a börtönt, inkább leülik a csókot, sem hogy meghaljanak a hollywoodi filmszínésznők legmagasabb kulturális felügyeleti szervéért, a Wall-Streetért. S ezen már az sem változtatna, ha Miss Maryland a nemes cél érdekében még áldozatosabb „tömegkultúrára" szánná el magát.

A nyugatnémet szociáldemokraták is hozzászólnak...

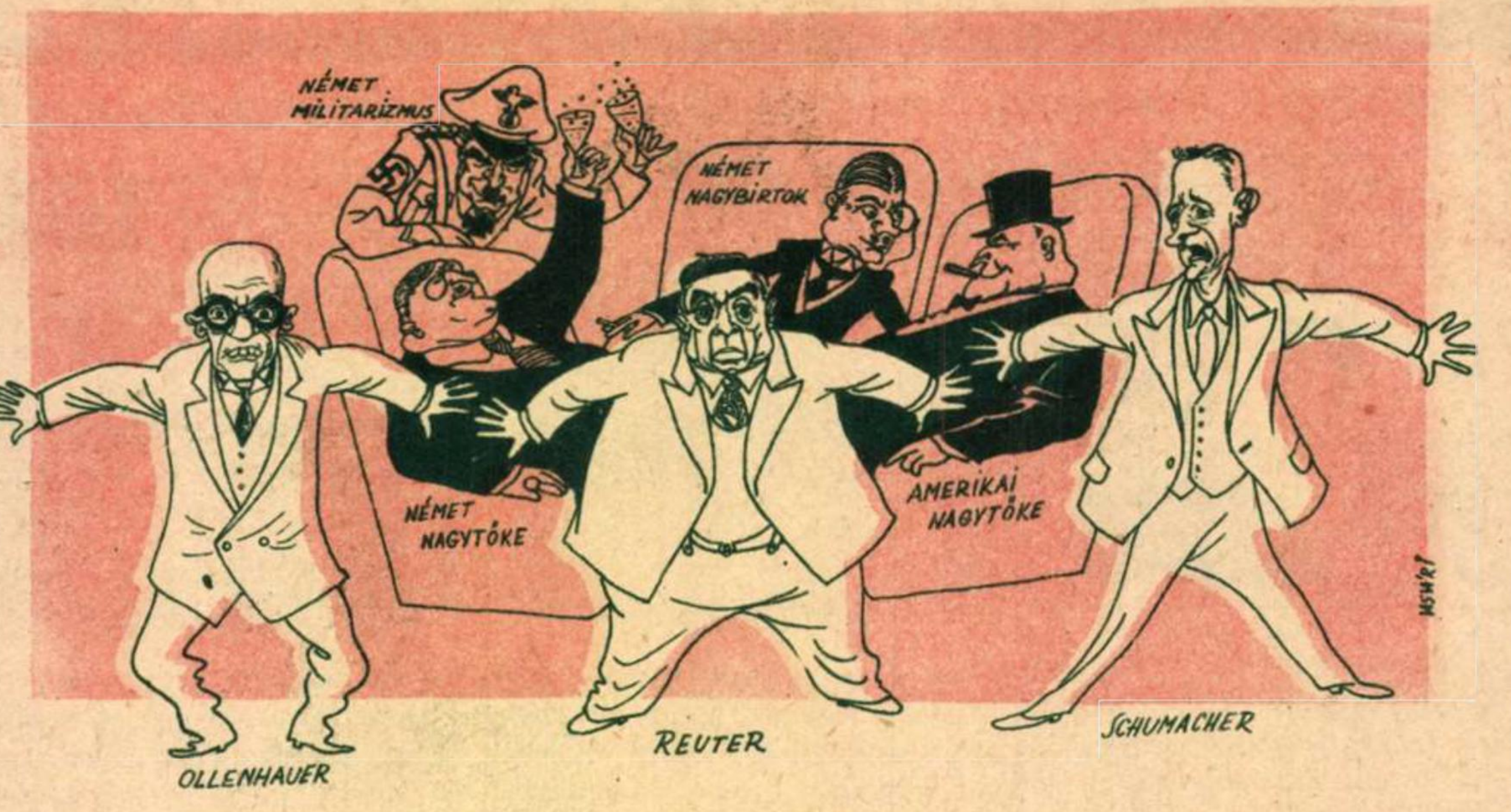

— Mi, nyugatnémet szocialisták a legélesebben tiltakozunk a szocializmus felépítése ellen!

Kínos leleplezés

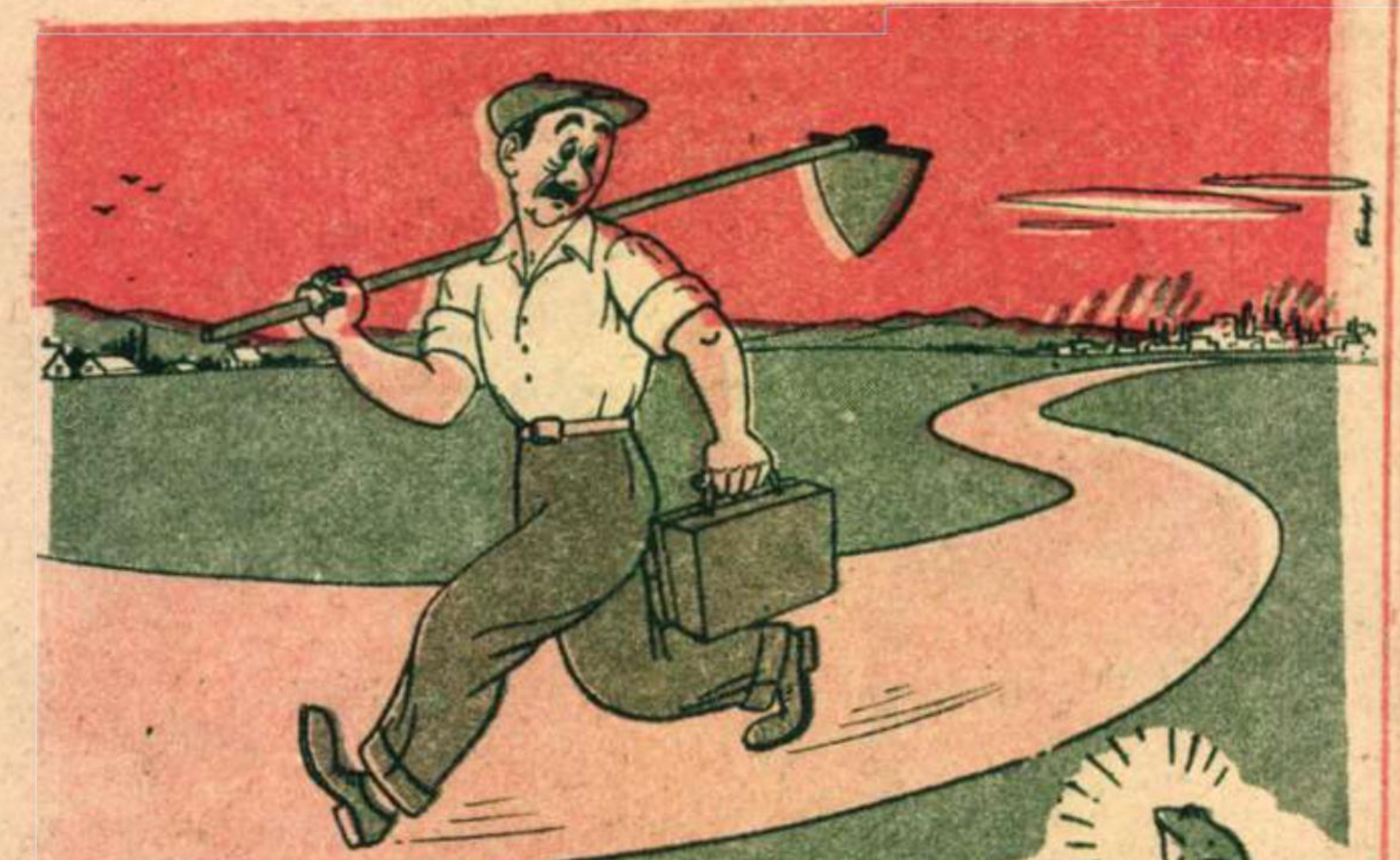

— Brekeke, jó napot, kollégám! Hallom, szintén kétlakinak tetszik lenni!

Állatkertben

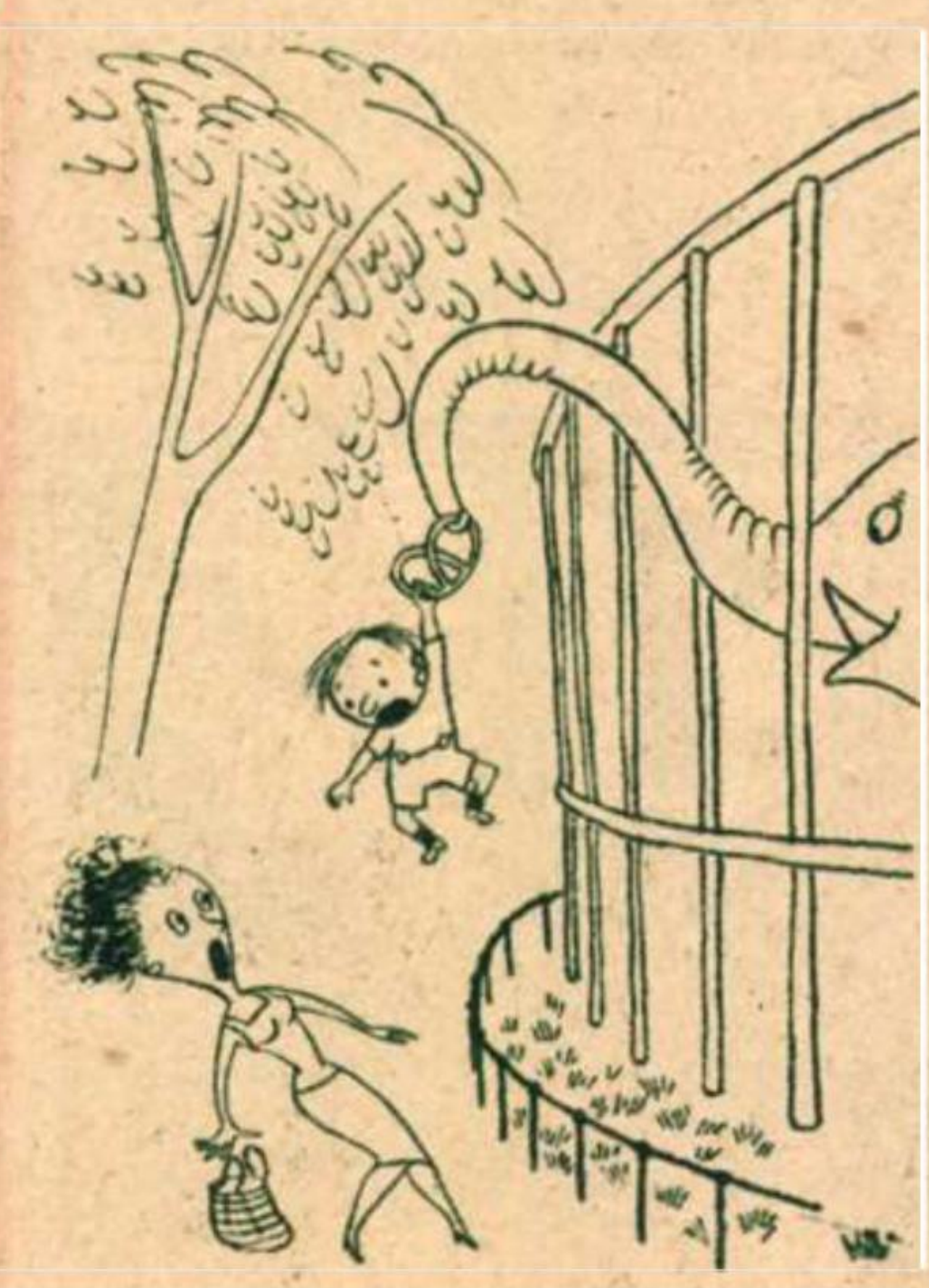

— Anyu, segíts... az elefánt el akarja venni a perecemet!

SZÜKSÉGÜK VAN A NYERSANYAGRA!

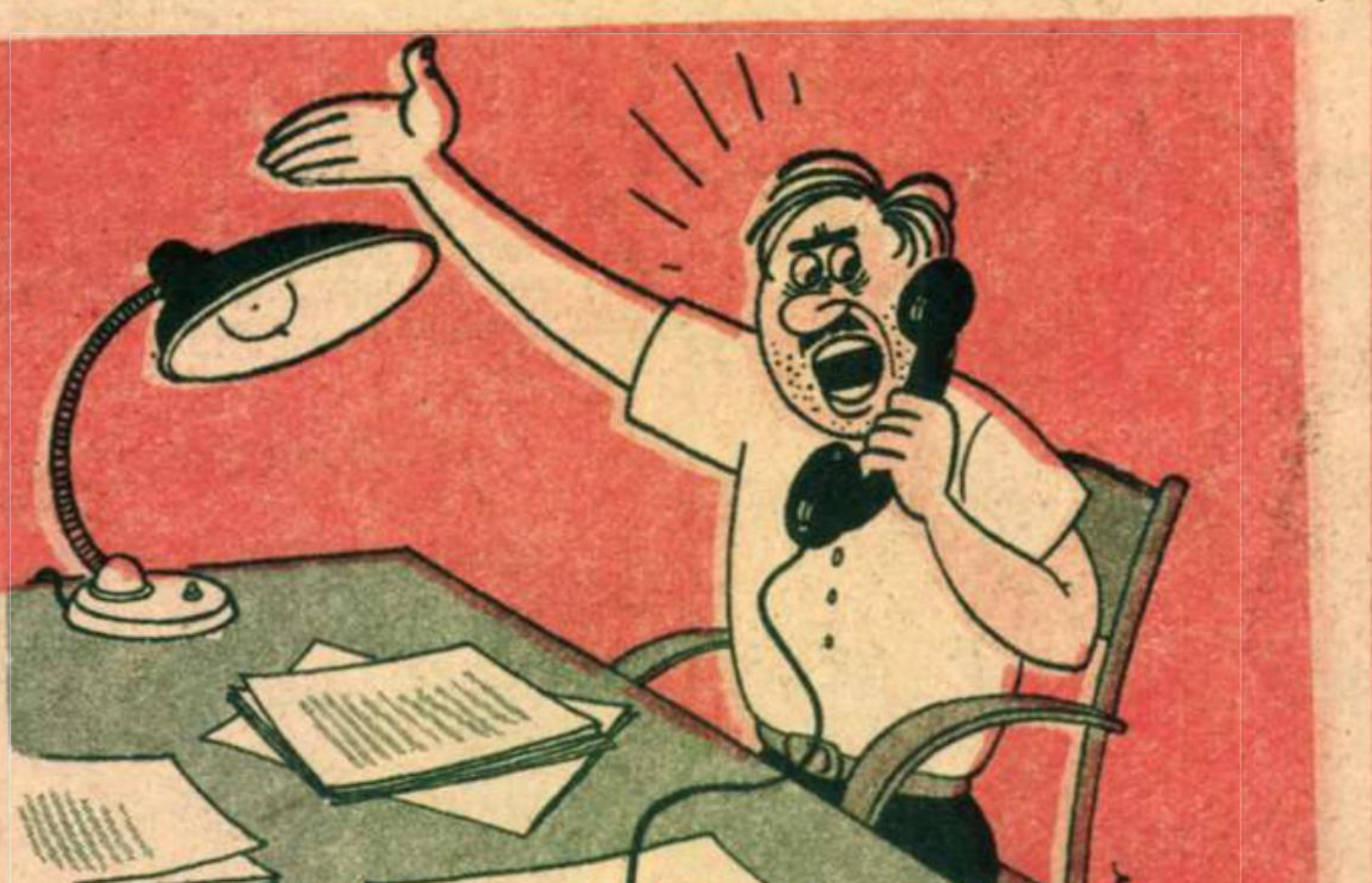

Halló! Mit mond elvtárs? Hogy az előirányzaton felül nem utal ki nekünk nyersanyagot? Hát mit gondol, az a sok selejt, amit a múlt hónapban gyártottunk, miből készült?

Jó kis fogás

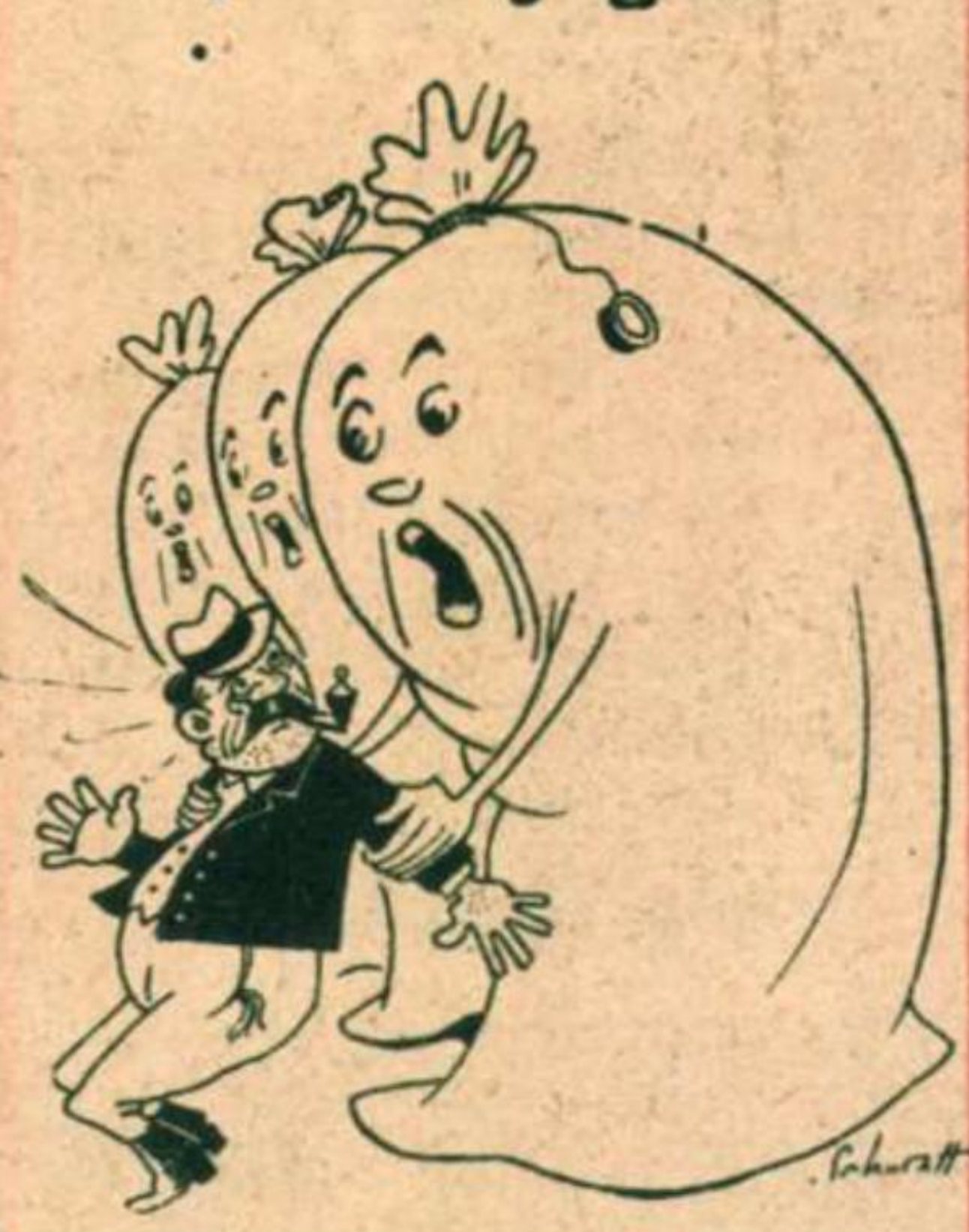

Na kulák, most megfogtunk,
Vagy beadsz, vagy beadunk!...

Rózsaszínű szemüveg

Irta: Szép Ernő

Meleg van, sőt kánikula, botrányosan süt a Nap. Az idén is felrakjuk a fekete szemüveget, hogy a tüzes napsütést elhárítsuk.

A fekete pápaszemen keresztül azután gyengéd és kellemes a világ.

Gyerekkoromban még nem láttam az utcán ezt a sok sötét szemüveget. Igen, akkor is voltak szembajosok és akkor is gyönge volt az öreg bácsiknak, néniknek a szeme. Ezek már akkor is használták nyáron a fekete szemüveget. De a fiatal emberek, fiatal nők nem nyergelték meg az orrukat a sötét üveggel, nékik nem volt olyan érzékeny a szemük.

Ez a divat, a sötét szemüveg divatja, vagy harminc esztendeje ragadt el minálunk is. Akkor, mikor strandra kezdtek járni! A strandjáró hölgyvilág sötét pápaszemmel fegyverkezett föl. De nemcsak fekete, vagyis sötétszürke szemüveget vettek, hanem elkezdtek kék, zöld, lila, sárga, barna szemüvegeket is hordani. Gondolom kék meg zöld pápaszemet eleinte a szemorvosok ajánlottak egyes nőknek meg férfiaknak, de aztán divat lett a színes strandszemüveg. Azokat a tenyérnyi zöld meg kék, meg barna, meg sárga pápaszemeket a hajszínükhöz vagy a trikójuk színéhez alkalmazva rakták az orrukra szépeink.

Ez a túlzás, ez a mindenféle színű nyári szemüveg divatja szép lassan elhervadt.

Tegnap dolgom volt az optikusnál, kiesett a pápaszemem egyik üvegje, azt kellett visszatenni. Amíg ezt a feladatot a félemeleti kicsi műhelyben elvégzik, körülnéztem az optikusnál. Észrevettem a nyitott kirakatban egy rózsaszínű szemüveget.

Ejnye, mondok, megkóstolom a rózsaszín szemüveget. Föltettem. Kinéztem rajta az utcára.

Az alatt a frázis alatt nőttünk fel, ugyebár, hogy az optimistára azt mondták: rózsaszín szemüvegen nézi a világot.

Hát én most tényleg rózsaszín szemüvegen pillantottam belé a világba. Az egyik járókelő arca, aki ott elment a járdán, olyan volt, mint az áporodott söré; a másiké sárga is volt meg ólomszín is, mintha nem tudom micsoda nyavalyában szenvedne. A falombok valami piszkos drappszínt öltöttek. A szemközti házfalaknak milyen színük volt? Semilyen, piszok, piszok.

A rózsaszín szemüveg igazságának megértem a csúfos bukását.

Az a világ, amit a rózsaszín szemüveg mutatott, az köpedelem.

Egy üzlethelyiség négy arca

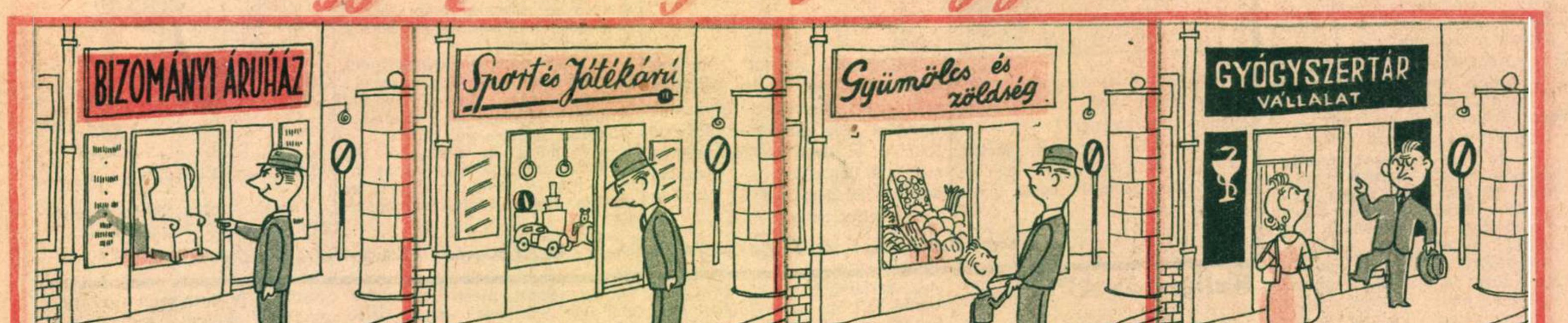

HÉTFŐ

— Jaj, de szép fotel! Holnap eljövök és megveszem!

KEDD

— Mi az? Itt már nem bizományi áruház van? Nem baj, holnap elhozom a Pistikét és megvesszük ezt a kisautót!

SZERDA

— Mi az, itt már nem játéküzlet van? Üsse kő, holnap elhozom az asszonyt és megvesszük a meggyet a befőzéshez!

CSÜTÖRTÖK

— Mi az? Itt már nem zöldségüzlet van? Várj szívem, most azonnal veszek egy üveg brómot!